

1ο οργανωτικό-καταστατικό συνέδριο ΑΔΕΔΥ

Οργανωτικά

Ημερομηνία και διάρκεια συνεδρίου

Τη διεξαγωγή του οργανωτικού-καταστατικού συνεδρίου αποφάσισε το Γενικό Συμβούλιο στη συνεδρίασή του της 20 Ιανουαρίου 1986, σύμφωνα με το άρθρο 30 του καταστατικού και σχετική απόφαση του 25ου συνεδρίου.

Το συνέδριο άρχισε τις εργασίες του στις 18 Μαρτίου 1986 σε αίθουσα κεντρικού ξενοδοχείου της Αθήνας. Οι εργασίες του ολοκληρώθηκαν στις 21 Μαρτίου.

Η ημερήσια διάταξη

1. Οργανολειτουργική δομή του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.
2. Αναθεώρηση - τροποποίηση καταστατικού.
3. Λοιπά οργανωτικά θέματα:
  - Μαζικό κίνημα και συνεταιριστικό - καταναλωτικό κίνημα.
  - Μαζικό κίνημα και τύπος.
  - Μαζικό κίνημα και εκπαίδευση.
  - Διεθνείς και δημόσιες σχέσεις.
  - Σχέσεις ΑΔΕΔΥ με λοιπές συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις.

Οι εργασίες του συνεδρίου

Παρέμβαση της Εκτελεστικής Επιτροπής

Εκ μέρους της Εκτελεστικής Επιτροπής μίλησε αρχικά ο πρόεδρος Δημήτρης Κίτσιος. Ολόκληρη η τοποθέτησή του έχει ως εξής:

Δημήτρης Κίτσιος Πρόεδρος της ΕΕ

«Κύριοι Υπουργοί,
Κύριοι Εκπρόσωποι των Κομμάτων,
Κύριε Πρόεδρε της Κεντρικής Ένωσης Δήμων και Κοινοτήτων Ελλάδας,
Κύριοι εκπρόσωποι των φορέων,
Φίλοι προσκεκλημένοι,
Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Από μέρους της Διοίκησης της ΑΔΕΔΥ σας καλωσορίζω στο πρώτο Οργανωτικό - Καταστατικό Συνέδριο της Οργάνωσής μας.

«...ίσως φαίνεται παράδοξο...»

Ίσως φαίνεται παράδοξο το γεγονός ότι το συνέδριο που αρχίζει σήμερα τις εργασίες του, είναι το πρώτο οργανωτικό συνέδριο στη μακρόχρονη πορεία του συνδικαλιστικού μας κινήματος*.

Ωστόσο, το γεγονός αυτό έχει την εξήγησή του αν λάβουμε υπόψη μας την αντίληψη, που – για δεκαετίες ολόκληρες – περνούσε η κυρίαρχη αστική ιδεολογία για τα ζητήματα της οργανωτικολειτουργικής διάρθρωσης του συνδικαλιστικού κινήματος. Μια αντίληψη που επιχειρούσε να αποκρύψει την ταξική φύση της συνδικαλιστικής οργάνωσης και που ήθελε το συνδικαλιστικό κίνημα να κινείται στις παρυφές της

* Η έρευνα έδειξε ότι στις 28.06.1971 (περίοδος δικτατορίας) πραγματοποιήθηκε έκτακτο όχι οργανωτικό, αλλά καταστατικό συνέδριο, για το οποίο όμως δεν υπάρχουν στοιχεία (Βλέπε σχετικά 22ο πανδημοσιοϋπαλληλικό συνέδριο - Το πολιτικό και συνδικαλιστικό κίνημα).

«νομιμότητας» και η δράση του να στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων και του λαού μας.

Και μια ανάλογη συμπεριφορά, που εξαντλούνταν στις διώξεις, τις φυλακίσεις και τη βάνανση κατασταλτική δράση όταν οι διεκδικητικοί αγώνες των εργαζομένων έθιγαν τα συμφέροντα της ντόπιας και ξένης ολιγαρχίας ή διατάραζαν την «καθεστηκυία τάξη» πραγμάτων.

«...είναι γνωστές σε όλους μας οι κατά καιρούς νόθες ή δοτές ηγεσίες των εργατοπατέρων...»

Κάτω από αυτή τη λογική επιδιώχτηκε και η από τα μέσα αποδυνάμωση του ρόλου του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι γνωστές σε όλους μας οι κατά καιρούς νόθες ή δοτές ηγεσίες των εργατοπατέρων που στόχο είχαν πάντοτε την πολυδιάσπαση και τον κατακερματισμό του συνδικαλιστικού κινήματος μέσα από σκοπίμες ενέργειες, που καλλιέργησαν έντεχνα το συντεχνιασμό, τις κλαδικές ή διακλαδικές αντιθέσεις.

Είναι φυσικό πως μια τέτοια κατάσταση δεν μπορούσε παρά να οδηγήσει το συνδικαλιστικό κίνημα στο περιθώριο των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων, στην υποταγή του σε ξένες προς αυτό δυνάμεις και στη διαμόρφωση της αντίληψης πως έπρεπε να αποτελεί προέκταση και μηχανισμό του αστικού κράτους στην υπηρεσία της άρχουσας τάξης και του κατεστημένου.

Στην πορεία της καταστρεπτικής αυτής κατάστασης για τα συμφέροντα των εργαζομένων είναι αλήθεια ότι τόσο στο δημοσιοϋπαλληλικό όσο και στο ευρύτερο εργατικό κίνημα της χώρας μας υπήρξαν κάποιες ακτίνες φωτός. Σε μια περίοδο αναρχίας όσον αφορά τη δομή του συνδικαλιστικού κινήματος, κατακερματισμού των δυνάμεών του και ετεροκαθορισμού των επιδιώξεων και προτεραιοτήτων του, γνήσιες συνδικαλιστικές δυνάμεις κατάφεραν και συγκρότησαν ενιαίο δημοκρατικό λόγο και έκαναν ευρύτερους πολιτικοκοινωνικούς αγώνες και μάλιστα σε δύσκολες για την πατρίδα μας εποχές. Τα φαινόμενα, όμως, αυτά ήταν η εξαίρεση που επιβεβαίωνε τον κανόνα.

«...η ΑΔΕΔΥ είναι η χαρακτηριστικότερη περίπτωση ωμών παρεμβάσεων στην κατεύθυνση χειραγώγησης του συνδικαλιστικού κινήματος...»

Η ΑΔΕΔΥ είναι η χαρακτηριστικότερη περίπτωση ωμών παρεμβάσεων στην κατεύθυνση χειραγώγησης του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι η μόνη συνδικαλιστική οργάνωση στη χώρα μας – ίσως και σε ολόκληρο τον κόσμο – που δεν ιδρύθηκε από την ανάγκη να εκφραστούν οι εργαζόμενοι, με δική τους αυτόνομη πρωτοβουλία, σε τρίτοβάθμιο επίπεδο. Ιδρύθηκε με τη συντακτική πράξη 59/1945 για να αντικαταστήσει τη Συνομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων (Σ.Δ.Υ.), την οργάνωση, που από την ίδρυσή της (1926) τίμησε με τους αγώνες της το συνδικαλιστικό μας κίνημα και που στη διάρκεια της κατοχής με την ονομασία Κεντρική Πανυπαλληλική Επιτροπή (Κ.Π.Ε.) και την καθοδήγηση του Ε.Α.Μ. οργάνωσε, στις 12 Απριλίου 1942, την πρώτη μεγάλη απεργία στην κατεχόμενη Ευρώπη. Η απεργία αυτή κράτησε εννιά ημέρες και πήραν μέρος 50.000 δημόσιοι υπάλληλοι. Από κει και πέρα σαράντα χρόνια σκοτάδι, υποβάθμιση, εξάρτηση, εργατοπατερισμός. Βιασμός της ελεύθερης έκφρασης και δράσης, νόθα συνέδρια και νόθες ηγεσίες, απεμπόληση των συμφερόντων των εργαζομένων στο δημόσιο. Κληρονομιά αρνητική στους ώμους της σημερινής Διοίκησης της ΑΔΕΔΥ

Μόλις το 1982, με την ψήφιση και εφαρμογή του Ν. 1264/82, – καρπός των δικών του αγώνων – το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας τοποθετεί τις βάσεις για την οργανωτική του ανάπτυξη, χαράζει και αυτοπροσδιορίζει το ενωτικό δημοκρατικό πλαίσιο της καθημερινής τακτικής και των στρατηγικών του στόχων.

«...στο 25ο συνέδριό της – το πρώτο ουσιαστικά γνήσιο συνέδριο στην ιστορία της οργάνωσης-...»

Οι νέες αυτές θετικές εξελίξεις δεν μπορούσαν παρά να επηρεάσουν και την ΑΔΕΔΥ. Έτσι, στο 25ο συνέδριό της – το πρώτο ουσιαστικά γνήσιο συνέδριο στην ιστορία της οργάνωσης – εκλέγεται με το σύστημα της απλής αναλογικής πραγματική αντιπροσωπευτική διοίκηση, την οποία σήμερα έχουμε την τιμή να εκπροσωπούμε.

Με αφετηρία το 25ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο αρχίζει η πιο σοβαρή προσπάθεια για τη σταδιακή μετεξέλιξη του συνδικάτου «μηχανισμού» σε συνδικάτο «θεσμό», που τα βασικά του χαρακτηριστικά είναι οι αρχές της μαζικότητας, της δημοκρατικής λειτουργίας, της οργανωτικής αυτονομίας, της συμπόρευσης με το ευρύτερο λαϊκό κίνημα και της οικονομικής του αυτοδυναμίας.

Το σημερινό πρώτο οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο αποτελεί υλοποίηση απόφασης του 25ου συνεδρίου. Οι σύνεδροι που συμμετέχουν στο συνέδριο αυτό αντιπροσωπεύουν τις 41 οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ και ταυτόχρονα 200.000 και πλέον εργαζόμενους, που πήραν μαζικά μέρος για την εκλογή τους.

Στο συνέδριό μας θα εξεταστεί το όλο οργανωτικό πρόβλημα και θα παρθούν αποφάσεις γύρω από τη μορφή, το σχήμα και τη δομή συνολικά της οργάνωσής μας.

Θα δοθούν κατευθύνσεις σε μια προσπάθεια ελεύθερης σύστασης σωματείων από τους εργαζόμενους, έτσι που να διασφαλίζεται η μαζική συμμετοχή και η αποτελεσματικότητα στη δράση.

Θα επανατοποθετηθεί συνολικά η φιλοσοφία και η αντίληψη γύρω από το ρόλο και τους στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος σε μια προοπτική να ξεφύγει από παραδοσιακές αντιλήψεις που ήθελαν το συνδικαλιστικό κίνημα να περιορίζεται σε αμυντικό ρόλο, θεατή των εξελίξεων και ουραγό στις διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες της κοινωνίας μας, που όμως άλλες κοινωνικές ομάδες αποφασιστικά επηρέαζαν.

Έχει ωριμάσει πλέον η άποψη μέσα στους εργαζόμενους ότι η οργάνωση χωρίς να είναι αυτοσκοπός, αποτελεί το βασικό εργαλείο για την προώθηση των συμφερόντων τους.

Σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα απορρίπτει την αντίληψη της αστικής ιδεολογίας, που εμφάνιζε το ζήτημα της οργανωτικολειτουργικής διάρθρωσης και των συνδικάτων σαν ένα θέμα καθαρά τεχνικό που δεν έχει καμιά σχέση με τα πολιτικοϊδεολογικά τους χαρακτηριστικά. Με αυτή την αποπροσανατολιστική θέση η αστική τάξη και οι πολιτικοί τους εκφραστές προσπάθησαν να υποβαθμίσουν και να παρερμηνεύσουν τους πολιτικούς και ταξικούς αγώνες των εργαζομένων για την κατάκτηση της οργανωτικής τους αυτονομίας και της ελεύθερης σύστασης σωματείων, που να είναι ανοιχτά στις πολιτικοϊδεολογικές και κοινωνικές διεργασίες.

«... οι εργαζόμενοι ανεξάρτητα από την ιδεολογικοπολιτική τους τοποθέτηση, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές συνειδητοποιούν την αναγκαιότητα της οργανωτικής ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος γιατί εκτιμούν ότι μόνον έτσι θα μπορέσει να ανταποκριθεί στις σύγχρονες ανάγκες...»

Σήμερα οι εργαζόμενοι ανεξάρτητα από την ιδεολογικοπολιτική τους τοποθέτηση, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές – που ως ένα βαθμό είναι θεμιτές – συνειδητοποιούν την αναγκαιότητα της οργανωτικής ανασυγκρότησης.

Επιβεβαίωση της παραπάνω άποψης αποτελεί η παρουσία των 400 περίπου συνέδρων, που εκφράζουν όλες τις υπάρχουσες σήμερα τάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στο δημόσιο και η επιθυμία όλων να προχωρήσουμε στην αλλαγή της υπάρχουσας κατάστασης και στην ψήφιση ενός νέου δημοκρατικού και προσαρμοσμένου στις σημερινές απαιτήσεις καταστατικού. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι στις εκτιμήσεις και απόψεις μας είμαστε όλοι απόλυτα σύμφωνοι. Όμως, η συναίσθηση των τεράστιων ευθυνών που ο καθένας μας αλλά και όλοι μαζί έχουμε αναλάβει – με πρώτους τα μέλη της Ε.Ε. και του Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ – μας οδηγεί στην ανάγκη να παρακάμψουμε τις οποιεσδήποτε επιμέρους διαφορές για να περάσουμε τη νέα αντίληψη και το νέο μήνυμα σε όλους τους εργαζόμενους, που έχουμε την τιμή να εκπροσωπούμε σε αυτό το συνέδριο.

Αγαπητοί φίλοι,

Στο συνέδριό μας, τόσο με τη γενική οργανωτική εισήγηση, αλλά και τις άλλες εισηγήσεις που καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, όσο και με το νέο καταστατικό θα τεθούν οι νέοι στόχοι και οι προοπτικές του συνδικαλιστικού μας κινήματος. Βασικό κριτήριο είναι η διαπιστωμένη ανάγκη να ξεφύγει το συνδικαλιστικό κίνημα από τη στενή θεώρηση των πραγμάτων, που αναγκαστικά περιορίζει τον ορίζοντα και το εύρος των στόχων και των επιδιώξεών του. Έτσι, πέρα από τον μέχρι τώρα ρόλο του να διασφαλίζει τα στενά εργασιακά συμφέροντα των μελών του, θα προσανατολιστεί σε ευρύτερους στόχους και θα εναρμονίσει τη δράση του με τις επιδιώξεις και τη δράση του ευρύτερου λαϊκού κινήματος, στη διεκδίκηση στόχων, όπως: η εθνική ανεξαρτησία και η ειρήνη, η προστασία και διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών, η ισότητα των δύο φύλων, η ενίσχυση του συνεταιριστικού κινήματος, η συμμετοχή σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής του τόπου.

Θα επιδιώξει ακόμα ουσιαστική παρέμβαση στην ποιοτική αναβάθμιση της δημόσιας διοίκησης μέσα από την προώθηση θεσμικών αλλαγών στα πλαίσια του εκδημοκρατισμού και εκσυγχρονισμού της κρατικής μηχανής και της παραγωγικής αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού της γεγονός που αποτελεί βασικό μας χρέος απέναντι στον ελληνικό λαό. Θα χαράξει τέλος, ένα πλαίσιο αρχών για την ουσιαστικοποίηση των σχέσεων της ΑΔΕΔΥ με τους άλλους συνδικαλιστικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς φορείς με τη βεβαιότητα ότι έτσι θα υπηρετήσουμε από καλύτερες θέσεις τα συμφέροντα των εργαζομένων που εκπροσωπούμε.

Οι παραπάνω θέσεις περιλαμβάνονται στις διατάξεις του νέου καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, που θα γίνει αντικείμενο ευρύτατου διαλόγου στο συνέδριό μας, με στόχο να αποτελέσουν και τις ελάχιστες υποχρεώσεις της κάθε διοίκησης από εδώ και πέρα.

«...με το νέο καταστατικό επιδιώκεται η θεσμοθέτηση δημοκρατικών διαδικασιών και κανόνων...»

Μέσα από το νέο καταστατικό επιδιώκεται, επίσης, η θεσμοθέτηση δημοκρατικών διαδικασιών και κανόνων λειτουργίας της ΑΔΕΔΥ, ώστε να σφυρηλατηθεί ακόμα περισσότερο η ενότητα των εργαζομένων και να υπάρξει η δυνατότητα εκπροσώπησης όλων των τάσεων, που σήμερα υπάρχουν στο χώρο μας.

Γίνεται, τέλος, προσπάθεια για την καθιέρωση διαδικασιών που να κατοχυρώνουν την οργανωτική αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος, την ανεξαρτησία και την οικονομική του αυτοδυναμία με στόχο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να επιλύουν από μόνοι τους τα όποια προβλήματα, μακριά από επιρροές και εξωσυνδικαλιστικές παρεμβάσεις.

Αγαπητοί φίλοι,

Στην πορεία για την κατάκτηση της οργάνωσης νέου τύπου, την αγωνιστική προώθηση των στόχων του συνδικαλιστικού κινήματος και τη διασφάλιση και διεύρυνση της κοινωνικής αλλαγής, βασικό και κυρίαρχο ζήτημα είναι η διαφύλαξη και ενίσχυση της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος, που υπαγορεύεται από τον ταξικό του προσανατολισμό.

Βασισμένοι στην ιστορική εμπειρία, τόσο τη δική μας όσο και των άλλων χωρών και με πλήρη συνείδηση της έννοιας της ενότητας, το Οργανωτικό - Καταστατικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θα στείλει σε όλους το μήνυμα πως δεν θα επιτρέψει ποτέ τη διάσπαση της ενιαίας οργανωτικής δομής και τη δημιουργία περισσότερων συνμοσπονδιών στο χώρο των εργαζομένων στο δημόσιο. Στο βαθμό που κάτι τέτοιο γίνει ποτέ ορατό είναι φανερό ότι θα οφείλεται σε δυνάμεις που βρίσκονται έξω από το συνδικαλιστικό κίνημα και που στόχο θα έχουν τη διάσπασή του. Η επίκληση διαφορετικών ιδεολογικών και πολιτικών θεωρήσεων των πραγμάτων, η αναφορά σε ιδιαίτερες κλάδων, ειδικοτήτων ή γενικότερα θέσεων στο χώρο της παραγωγής θα αποτελέσουν απλά το πρόσχημα για τη «νομιμοποίηση» της διάσπασης.

Σήμερα, όλες οι οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ, όλες οι παρατάξεις, όλοι οι συνέδροι, ολόκληρο το συνδικαλιστικό κίνημα είναι ΟΜΟΦΩΝΑ αντίθετο σε τέτοιες μεθοδεύσεις και διατρανώνει τη θέλησή του να διασφαλιστεί ακόμα περισσότερο η ενότητά του. Η διαφύλαξη της ενότητάς του αναγορεύεται σαν ο μοναδικός και απαράβατος όρος για την επίτευξη των στόχων του.

Είναι πεποίθησή μας, πως η ταξική συνείδηση και πάλι προωθείται μέσα από τις διαπαραταξιακές συγκρούσεις, την ελεύθερη διακίνηση των απόψεων και ιδεών και το διάλογο.

Μόνο μέσα από αυτή τη διαδικασία, όσο επίπονη και αν είναι και όσο και αν φορτίζει τις μεταξύ μας σχέσεις, θα συνθέσουμε τις απόψεις μας και θα καταλήξουμε σε θέσεις που θα αναβαθμίσουν ποιοτικά το συνδικαλιστικό μας κίνημα.

«...ένταξη όλων των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα της οικονομίας σε μια ΕΝΙΑΙΑ οργανωτική δομή...»

Αγαπητοί φίλοι,

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο εκτιμούν, πως η προώθηση των στόχων, τόσο του εργατικού κινήματος, όσο και του ευρύτερου λαϊκού κινήματος γίνεται αποτελεσματικότερη μέσα από την ένταξη όλων των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα της οικονομίας σε μια ΕΝΙΑΙΑ οργανωτική δομή.

Πιστεύω πως το συνέδριό μας συνειδητοποιεί απόλυτα αυτό το στόχο, που αποτελεί και την ολοκλήρωση της οργανωτικής δομής για το μαζικό κίνημα.

Η ΑΔΕΔΥ καλείται να προωθήσει και να υπηρετήσει αυτό το σκοπό χωρίς βιασύνη και μηχανιστικές πράξεις. Χωρίς αποφάσεις σε επίπεδο κορυφής, αλλά με τη χρήση συμμετοχικών δημοκρατικών διαδικασιών στη βάση, που χρονικά δεν μπορεί να τοποθετούνται στο απώτερο μέλλον.

Η επίτευξη προοπτικά αυτού του στόχου είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα συμβάλλει αποτελεσματικά στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων για την από κοινού αγωνιστική προώθηση των επιδιώξεών τους, για την ταχύτερη και από καλύτερες θέσεις κατάκτηση των στρατηγικών τους στόχων, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο».

Οι εισηγήσεις που ψηφίστηκαν

1η εισήγηση

«Δομή και οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες. Εσωτερική λειτουργία και οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος. Οικονομική αυτοδυναμία ΑΔΕΔΥ».

- A. Συνοπτική ιστορία του δημοσιούπαλληλικού κινήματος.
- B. Οργανωτική και λειτουργική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο - τα Ν.Π. και τους ΟΤΑ.
- Γ. Πρόταση νέας οργανωτικής δομής.
- Δ. Εξειδίκευση οργανωτικής εισήγησης.
  - Η ενότητα του σ.κ. βασικό και κυρίαρχο χαρακτηριστικό της δομής του.
  - Λειτουργία συνδικαλιστικών παρατάξεων στο μαζικό κίνημα - Ενότητα στη δράση.
  - Εκδημοκρατισμός του σ.κ.
Εσωτερική οργάνωση ΑΔΕΔΥ.
    - ✓ Σχέσεις ΑΔΕΔΥ με οργανώσεις - μέλη της.
    - ✓ Σχέσεις οργανώσεων μελών μεταξύ τους.
- E. Συνδικαλιστικές ελευθερίες - πολιτικά δικαιώματα - υπαλληλικός κώδικας.
- ΣΤ. Σχέσεις συνδικαλιστικού κινήματος και Πολιτικών Κομμάτων.
- Z. Εξειδίκευση διεκδικήσεων νομικού χαρακτήρα.
  - α. Νόμος 1264/82.
  - β. Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας.
  - γ. Συλλογικές διαπραγματεύσεις Ν. 3239/55.
  - δ. Λοιπές νομοθετικές ρυθμίσεις προστατευτικές των δικαιωμάτων των εργαζομένων.
- H. Ζητήματα εσωτερικής οργάνωσης ΑΔΕΔΥ.
  - Κτιριακή και λοιπή υποδομή.
  - Λειτουργία ΑΔΕΔΥ και τεχνική - επιστημονική - συνδ. υποστήριξη.
- Θ. Γενικές κατευθύνσεις και εξειδίκευση οργανωτικής απόφασης κατά χώρο.
- I. Η οικονομική αυτοδυναμία κατοχυρώνει την αυτονομία και ανεξαρτησία των συνδικάτων.

A. Συνοπτική ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος

Το Ελληνικό σ.κ. αποτέλεσμα και προϊόν της ιστορικής οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής εξέλιξης του τόπου, ακολουθεί παράλληλη πορεία με την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος της χώρας και φέρνει έντονα τα σημάδια στη δομή και παρουσία του, από τη μια μεριά του εξαρτημένου χαρακτήρα του νεοελληνικού κράτους και από την άλλη μεριά έχει όλα τα χαρακτηριστικά στοιχεία που δημιούργησε η αυταρχική και αντιλαϊκή μερίδα της αστικής τάξης, που κυβερνούσε τον τόπο.

*Στην περίοδο
1920-1935
ιδρύονται
οι μεγάλες
ομοσπονδίες*

Το σ.κ. στον τόπο μας πρωτοεμφανίζεται στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Κορυφαία και οριακή ταυτόχρονα χρονιά της ανάπτυξής του είναι το 1918 που ιδρύεται η ΓΣΕΕ, καρπός εξωτερικών επαναστατικών εξελίξεων (Α' παγκ. πόλεμος, επανάσταση '17 στη Ρωσία κ.λπ.) και εσωτερικών ανακατατάξεων κοινωνικών και πολιτικών (κορύφωση του μεγαλοϊδεατισμού, σύγκρουση μεγάλων ηγετικών ομάδων της αστικής τάξης, ανάπτυξη εμπορίου και βιομηχανίας, αύξηση των γεωγραφικών ορίων του κράτους κ.λπ.).

Το κίνημα των εργαζομένων στο Δημόσιο αναπτύσσεται σχεδόν ταυτόχρονα με κορύφωση οργανωτικής ανάπτυξης την περίοδο 1920-1935. Σε αυτή τη 15/ετία ιδρύονται οι μεγάλες ομοσπονδίες των εκπ/κών (ΔΟΕ 1922 και ΟΛΜΕ 1926), καθώς και άλλες δευτεροβάθμιες οργανώσεις π.χ. Ένωση Ταμειακών, Σύνδεσμος Υπαλλήλων Τ.Τ.Τ., Ένωση Υπαλλήλων Εθνικού Τυπογραφείου, Εφοριακοί, Τελωνειακοί, Δασικοί, Κλητήρες, κ.λπ.

*2 Μάη του 1926:
Η εμφάνιση
της ΣΔΥΕ*

Η διαφαινόμενη οικονομική κρίση, κυρίαρχο στοιχείο της εποχής του μεσοπολέμου, συσπειρώνει τους εργαζόμενους στο δημόσιο σε μια ενιαία τριτοβάθμια οργάνωση τη Συνομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων που πρωτοεμφανίζεται στις 2 Μάη του 1926. Η εμφάνιση της ΣΔΥΕ δεν έγινε ξαφνικά. Είχε προηγηθεί μια ολόκληρη διαδικασία οργανωτική και είχε ωριμάσει η ιδέα της συνένωσης όλων των Δ.Υ.

Έτσι το 1921 στις 30 Γενάρη εκδίδεται το πρώτο δημοσιοϋπαλληλικό έντυπο με τίτλο «Εφημερίς των Δημοσίων Υπαλλήλων».

Το 1924 λειτούργησε μια κεντρική πανυπαλληλική διαχειριστική επιτροπή και την 1η Μάρτη του 1925 (9) εννέα δημοσιοϋπαλληλικές οργανώσεις υπέβαλαν υπόμνημα σχετικό με τις αποδοχές στην κυβέρνηση Μιχαλακόπουλου, που βέβαια απορρίφθηκε. Η απεργία της 8 Μάρτη 1925 συνέτεινε στη σφυρηλάτηση δεσμών ταξικών μεταξύ των δημοσίων υπαλλήλων και τα οξυμένα προβλήματα βοήθησαν ώστε να γίνει κατορθωτή η σύγκλιση του 1ου πανυπαλληλικού συνεδρίου στις 18 Δεκέμβρη 1926 στο Εθνικό Θέατρο της Αθήνας.

*«...Η δράση της
Σ.Δ.Υ. ενοχλεί την
Κυβέρνηση
Βενιζέλου...»*

Η δράση της ΣΔΥΕ ενοχλεί την Κυβέρνηση Βενιζέλου, που στις 7 Μάρτη 1931 ψηφίζει το Νόμο «Περί Υπαλληλικών Οργανώσεων» που ουσιαστικά καταργεί την άσκηση συνδικαλισμού επειδή απαγορεύει την απεργία, απαγορεύει τη λειτουργία της ΣΔΥΕ, ποινικοποιεί την άσκηση συνδικαλιστικού έργου κ.λπ. Η διάλυση της ΣΔΥΕ, συνεπάγεται και τη διακοπή της έκδοσης της εφημερίδας «Υπαλληλική», που η έκδοσή της μάλλον αρχίζει από τη λειτουργία της συνομοσπονδίας.

*η "Κεντρική
Πανυπαλληλική
Επιτροπή"*

Τον Οκτώβρη όμως του 1932 μια νέα πανυπαλληλική συνδιάσκεψη εκλέγει και ιδρύει την από 28 μέλη «Κεντρική Πανυπαλληλική Επιτροπή» που επανεκδίδει την εφημερίδα και λειτουργεί σαν μοναδικό τριτοβάθμιο συνδ. όργανο έως τις 4 Αυγούστου 1936, που η μοναρχοφασιστική δικτατορία του Μεταξά διαλύει όλες τις οργανώσεις των εργαζομένων.

Στη διάρκεια της μοναρχοφασιστικής δικτατορίας οι δημόσιοι υπάλληλοι συσπειρώνονται γύρω από τις επιτροπές του αντιδικτατορικού μετώπου που επανασυγκροτούν παράνομη ΚΠΕ.

Η δράση της Κ.Π.Ε. κορυφώνεται στα 1941-44

Η δράση της Κ.Π.Ε. κορυφώνεται στη διάρκεια του Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα 1941-44. Κατευθύνει τις δυνάμεις των Δ.Υ. ενάντια στις κατοχικές φασιστικές ορδές και οργανώνει την πρώτη μεγάλη απεργία στην κατεχόμενη Ευρώπη, στις 12 Απρίλη του 1942.

Μετά την απελευθέρωση επανιδρύεται η Σ.Δ.Υ. και λειτουργεί νόμιμα. Η μούρα όμως του τόπου συνόδευσε και την ΣΔΥ. Το χτύπημα της αντίδρασης ενάντια στο Λαϊκό Κίνημα συμπαρέσυρε και τη ΣΔΥ.

1945: η ίδρυση της ΑΔΕΔΥ

Έτσι το 1945 «πλείσται Δημοσ. Οργανώσεις της Περιφέρειας Αθηνών - Πειραιώς, διαφωνούσαι ως προς την δράσιν και τας κατευθύνσεις της Σ.Δ.Υ., απεφάσισαν και συνεκρότισαν ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ παράταξιν υπό μορφήν τριτοβαθμίου οργανώσεως, με ίδια όργανα διοικήσεως λαβούσα τίτλον ΑΔΕΔΥ...».

Η ΣΔΥ διαλύθηκε το 1946 από το εμφυλιοπολεμικό κράτος και απαγορεύτηκε η έκδοση της «Υπαλληλικής».

Η ΑΔΕΔΥ γέννημα της αντίδρασης ιδρύθηκε με τη Συντακτική πράξη 59/1945 και υπηρέτησε πιστά τα συμφέροντα της ολιγαρχίας και των ξένων. Εκδίδει έντυπο με τον τίτλο «Δημοσιούπαλληλικός Κόσμος» και καλύπτει τις διώξεις των δημοκρατικών δημοσίων υπαλλήλων που ασκήθηκαν με το Θ' ψήφισμα του 1946 χαρακτηρίζοντας το «πογκρόμ» διώξεων εξυγίανση της δημόσιας διοίκησης. Αν σκεφθεί κανείς ότι το Δεκέμβρη του 1947 είχαν απολυθεί 7.147 δημόσιοι υπάλληλοι και η υποτιθέμενη ηγεσία τους δεν ήθελε λέξη να πει, κατανοείτε τι σκοπό και ποιους σκοτεινούς στόχους υπηρετούσε η «ανεξάρτητος ΑΔΕΔΥ».

Η κατάπνιξη των συνδικαλιστικών ελευθεριών και η καταστολή της ταξικής δυναμικής του συνδ. κινήματος συνεχίζεται και κορυφώνεται με το Σύνταγμα του 1952 που απαγορεύει την απεργία, χωρίς η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ να αρθρώσει και τώρα λέξη.

«...ανδρώνεται στη βάση (το κίνημα) και το Δεκέμβρη του 1955 αποπέμπει τη νόθα διοίκηση...»

Το κίνημα όμως των εργαζομένων στο δημόσιο ανδρώνεται στη βάση και το 12ο πανυπαλληλικό συνέδριο του Δεκέμβρη του 1955 αποπέμπει τη νόθα διοίκηση. Στην περίοδο 1955-1967 το δημοσιούπαλληλικό κίνημα εκτός των άλλων αγωνίζεται για την καθιέρωση, ενός πραγματικού ενιαίου μισθολογίου, που καταλήγει στην παρουσίαση ενός νόμου μισθολογίου, το 1966, από την κυβέρνηση των αποστατών, του Ν. 4548/66, με πλήρη κάλυψη της νόθας ηγεσίας, που παρά τις επιτυχίες του 12ου Συνεδρίου, είχε ξαναπεράσει στα χέρια της δεξιάς, με σειρά παρεμβάσεων των τότε κυβερνήσεων.

«...η χούντα του '67 χτυπάει καιρία το συνδ. κίνημα και διορίζει δοτές διοικήσεις...»

Η χούντα του '67 χτυπάει καιρία το συνδ. κίνημα και διορίζει δοτές διοικήσεις. Η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ παραμένει σχεδόν η ίδια και περιορίζεται στην αποστολή τηλεγραφημάτων συμπαράστασης στους δικτάτορες και την οργάνωση προπαγανδιστικών ομιλιών του έργου της «Εθνοσωτηρίου». Οι διώξεις των υπαλλήλων, η οικονομική τους εξαθλίωση κ.λπ. δεν συγκινούν τους «συνδικαλιστές» της ΑΔΕΔΥ. Άλλωστε ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Παπαμιχαλόπουλος, αναλαμβάνει κυβερνητικά καθήκοντα.

«...μετά τη μεταπολίτευση του '74 τοποθετείται στην ηγεσία της ΑΔΕΔΥ ο Γραμματέας της χουντικής διοίκησης...»

B. Οργανωτική και λειτουργική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα και τους ΟΤΑ

Η οργανο-λειτουργική διάρθρωση των συνδικάτων ως ιδεολογικό και πολιτικό ζήτημα

Μετά τη μεταπολίτευση του '74 τοποθετείται στην ηγεσία της ΑΔΕΔΥ ο Γραμματέας της χουντικής διοίκησης Παπακώστας που συνεχίζει το έργο των προκατόχων του με δύο χαρακτηριστικές αθλιότητες: Η πρώτη αθλιότητα έχει σχέση με τον χαιρετισμό του Ν. 643/77 σαν κατάκτηση των εργαζομένων και η δεύτερη με τη θριαμβολογία της ηγετικής ομάδας για την ποινικοποίηση της απεργίας της ΟΛΜΕ το 1979.

Η νόθα ηγεσία της ΑΔΕΔΥ εκδίδει τη «Δημοσιούπαλληλική Δράση» με κυρίαρχα χαρακτηριστικά του εντύπου τη λοιδωρία και τη λάσπη ενάντια στους δημοκρατικούς συνδικαλιστές, την απολιτική και συντεχνιακή νοοτροπία και τέλος την προβολή των θέσεων της αντίδρασης, που στρέφονται ενάντια στην ενωτική ταξική και πολιτικοποιημένη θέση του σ.κ. Τη νόθα ηγεσία διαδέχθηκε προσωρινή δημοκρατική διοίκηση στην ΑΔΕΔΥ, που οργάνωσε το ιστορικό 25ο Συνέδριο. Ήταν το πρώτο γνήσιο, αντιπροσωπευτικό και δημοκρατικό συνέδριο που έγινε από την απελευθέρωση της χώρας.

Το 25ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ αποτέλεσε σταθμό και ουσιαστική αφετηρία για τον εκδημοκρατισμό του σ.κ. των εργαζομένων στο δημόσιο σε συνδυασμό με την εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 1264/82. Απόφαση του 25ου συνεδρίου, που πάρθηκε ομόφωνα υλοποιούμε σήμερα με το οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Το οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ οφείλει να καταγράψει τις ιστορικές εμπειρίες του αγωνιζόμενου συνδικαλιστικού κινήματος, να εμβαθύνει πάνω σε αυτές και να τις εμπλουτίσει με το σύγχρονο προβληματισμό.

Να τεκμηριώσει σε θεωρητικό επίπεδο τα πρότυπα οργανοδομικά μοντέλα για τη διάρθρωση και τη λειτουργία του, για τη διασφάλιση της επιτυχίας των αγώνων του, που δεν μπορεί παρά να κινούνται σε ταξική κατεύθυνση. Να κωδικοποιήσει πρακτικά τις σκέψεις τους και να δώσει σαφείς αναλυτικές θέσεις για τους τρόπους και τις διαδικασίες οργάνωσης του συνδικαλιστικού κινήματος και στα τρία επίπεδα.

Οι θεωρητικοί του επιστημονικού σοσιαλισμού αλλά και η ίδια η ιστορία απέδειξαν πως ο άνθρωπος μόνο μέσα από την εργασία του μπορεί να αλλάξει τις συνθήκες που καθορίζουν το περιβάλλον του και να διαμορφώνει την κοινωνία του. Ταυτόχρονα η ιστορική ανάγκη για σταδιακή μεταλλαγή των εκμεταλλευτικών σε συμπληρωματικές σχέσεις παραγωγής για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, καθώς και η απαίτηση για τον έλεγχο της εργασίας από τους ίδιους τους εργαζόμενους, καθόρισε σαν βασικό και κυρίαρχο ζήτημα στο πεδίο της ταξικής πάλης την οργάνωση των εργαζομένων σε συνδικάτα. Έτσι γεννήθηκε το συνδικαλιστικό κίνημα στην πατρίδα μας, αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Οι εργαζόμενοι μέσα από τις πρωτόλειες μορφές δράσης και λειτουργίας τους συνειδητοποίησαν την ανάγκη για τη δημιουργία μιας σφιχτής δημοκρατικής οργανοδομής των συνδικάτων τους. Κατανόησαν ότι οι αυθόρμητες αρχικές κινητοποιήσεις τους μπορούσαν να αποκτήσουν τη δυναμική εκείνη που θα υποχρέωνε την κυρίαρχη αστική τάξη, να υπολογίζει το ρόλο τους και να διαπραγματευθεί μαζί τους, στο βαθμό που θα κατακτούσαν στην πράξη οργάνωση δυνατή, μαζική και λειτουργική.

Η αναγνώριση του ρόλου των συνδικάτων ως μοναδικών φορέων έκφρασης των συμφερόντων των εργαζομένων ιστορικά πέρασε ποικίλα στάδια, που προσδιορίζονται από τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες του συγκεκριμένου τόπου,

τους ιδεολογικοπολιτικούς στόχους του αγώνα των εργαζομένων, τις αγωνιστικές ιστορικές παραδόσεις και τις δοσμένες λειτουργίες του κρατικού μηχανισμού.

Η παρασιτική, μεταπρατική και εξαρτημένη νεοελληνική κοινωνία σημάδεψε αρνητικά την οργανολειτουργική εξέλιξη του συνδικαλιστικού κινήματος. Οι ωμές παρεμβάσεις της ντόπιας και ξένης ολιγαρχίας στις δομές και τις λειτουργίες του ελληνικού κράτους, συμπεριέλαβαν και τα συνδικάτα.

Οι δοτές διοικήσεις της ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ

Ιστορικά με ελάχιστες εξαιρέσεις οι διοικήσεις των τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων (ΑΔΕΔΥ - ΓΣΕΕ) ήταν δοτές (μέσα από δικαστικές - κυβερνητικές ενέργειες) ή βγαλμένες μέσα από νόθες διαδικασίες και παρεμβάσεις ξένων προστατών.

Η αστική ιδεολογία προσπαθούσε να περάσει τη φιλοσοφία της. Τα ζητήματα της οργανοδομής και λειτουργίας των συνδικάτων είναι θέματα καθαρά τεχνικά με κυρίαρχη την τεχνοκρατική διάσταση χωρίς καμιά σχέση με τα πολιτικοϊδεολογικά χαρακτηριστικά που πρέπει να διέπουν τη δομή της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Με αυτή την αποπροσανατολιστική θέση η αστική τάξη προσπαθούσε να υποβαθμίσει και να εξαφανίσει τους πολιτικούς και ταξικούς αγώνες των εργαζομένων για τη συγκρότηση των συνδικάτων. Οι θυσίες και το αίμα χιλιάδων αγωνιστών, οι φυλακίσεις και οι εξορίες, όλων όσων τόλμησαν να ιδρύσουν συνδικάτο στο χώρο δουλειάς καλύφθηκαν κάτω από το αδιόρατο όσο ορατό τουλάχιστον σήμερα, πέπλο μιας απολίτικης και ψευτοϊδεολογικής αντίληψης για την οργάνωση των συνδικάτων, που διαστρέβλωνε το περιεχόμενο αυτών των αγώνων.

«...απόκρυψη της ταξικής φύσης της συνδικαλιστικής οργάνωσης...»

Η απόκρυψη της ταξικής φύσης της συνδικαλιστικής οργάνωσης, που μεθοδεύτηκε και κυριάρχησε στον τόπο μας, κύρια μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, είχε σαν συνέπεια να δημιουργηθούν και να λειτουργήσουν οργανώσεις, είτε με τη μορφή «μηχανισμών» και μοχλών συντεχνιακής πίεσης, είτε στην καλύτερη περίπτωση, ως φορείς της διαβόητης «εργασιακής ειρήνης».

Ειδικότερα οι οργανώσεις, που λειτουργούσαν σε κεντρικό επίπεδο, όπου τα κανάλια καταστολής και αυταρχισμού του αστικού κράτους δεν ήταν και πολύ αποτελεσματικά, αποτέλεσαν το βραχίονα για την προέκταση των μηχανισμών του κράτους και του παρακράτους, με σκοπό τον έλεγχο και την καταστολή της δυναμικής πάλης των εργαζομένων.

Σήμερα είναι πια φανερό πως το ζήτημα της οργάνωσης, ο τρόπος δηλαδή και ο τύπος οργάνωσης, πέρα και έξω από τους στόχους και τους προσανατολισμούς, είναι πολιτικό ζήτημα και η λειτουργία της δεν μπορεί παρά να έχει τα χαρακτηριστικά ενός διαρκούς ταξικού αγώνα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να αναλάβει σημαντικό και κυρίαρχο ρόλο στις νέες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες του τόπου μας. Η αναγόρευση του συνδικάτου σε βάθρο δημοκρατίας και η προαγωγή του λειτουργικά διαρθρωμένου μαζικού κινήματος σε μοχλό που συμβάλλει και επηρεάζει τις πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες, επιβάλλει το μετασχηματισμό των συνδικαλιστικών οργανώσεων, από τις παλιές, παραδοσιακές μορφές και δομές σε οργανώσεις σύγχρονες, ανοιχτές στη ζωή και την κοινωνία, δημοκρατικές και αποτελεσματικές.

«...συνδικαλιστικές
οργανώσεις χωρίς
συγκεντρωτισμό,
γραφειοκρατία,
εξάρτηση,
αυταρχικότητα ...»

Ο κοινωνικός μετασχηματισμός απαιτεί συνδικαλιστικές οργανώσεις χωρίς συγκεντρωτισμό, γραφειοκρατία, εξάρτηση, αυταρχικότητα και αναποτελεσματικότητα. Οι εργαζόμενοι αρνούνται το συνδικάτο «μηχανισμό» και αναζητούν με τη συμμετοχή τους, ένα νέο μοντέλο συνδικάτου, δημοκρατικά διαρθρωμένου και ταξικά προσανατολισμένου που απελευθερώνει τις δημοκρατικές δυνάμεις των εργαζομένων και προσανατολίζει αποτελεσματικά τη δράση τους.

Οι δύο κορυφαίες τριτοβάθμιες οργανώσεις της χώρας μας, η ΑΔΕΔΥ με το 25ο συνέδριο και τώρα με το ΠΡΩΤΟ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ στην 40χρονη ιστορία της, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΓΝΗΣΙΟ οργανωτικό συνέδριο και η ΓΣΕΕ με το 22ο έθεσαν τα πλαίσια για τον εκδημοκρατισμό, τη μαζικοποίηση, την αποτελεσματικότητα στην πράξη, τη συμμετοχή και τη δημοκρατική λειτουργία των συνδικάτων.

Το οργανωτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ σήμερα διαμορφώνει τις θέσεις του για τη συγκρότηση του νέου συνδικάτου, τη δημιουργία του σύγχρονου ταξικού, αγωνιστικού και μαζικού κινήματος, που θα αποτελεί βάθρο της δημοκρατίας και κοινωνικοπολιτικό υποκείμενο, που θα συμμετέχει στο σύνολο των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων.

Είναι κυρίαρχο ζήτημα και απαιτεί θετική στάση και απάντηση από τους εργαζόμενους και τους φορείς.

Ο αγώνας για τα νέα συνδικάτα, είναι αγώνας δύσκολος, αλλά βατός. Είναι μια καινούργια πρόσκληση και πρόκληση σε όλους τους εργαζόμενους για καινούργιες κατακτήσεις.

Τα χαρακτηριστικά
των
συνδικαλιστικών
οργανώσεων

Η διάρθρωση των συνδικαλιστικών οργανώσεων στο δημόσιο, χαρακτηρίζεται από την πολυμορφία (όπου υπάρχει οργάνωση) και σε πάρα πολλές περιπτώσεις την ανυπαρξία κάθε μορφής οργάνωσης, ιδιαίτερα σε περιφερειακό επίπεδο.

Τα χαρακτηριστικά της οργάνωσης «νέου τύπου» που θα εισηγηθούμε, τα χαρακτηριστικά του συνδικάτου - θεσμού όπως καθιερώθηκε δεν μπορεί παρά να συνάγονται από την άρνηση των χαρακτηριστικών που διέπουν το συνδ. κίνημα, όπως παραπάνω και αναλυτικά εκτέθηκαν. Πολυκερματισμός, πολυδιάσπαση, συντεχνιακή συγκρότηση, γραφειοκρατία, συγκεντρωτισμός, εργατοπατερισμός, αυταρχία.

Κωδικοποιώντας τα χαρακτηριστικά της οργάνωσης νέου τύπου αυτά είναι: η αρχή της μαζικότητας, της δημ. λειτουργίας, της αυτονομίας, της συμπόρευσης με το ευρύτερο λαϊκό κίνημα.

Η αρχή της
μαζικότητας

Μαζικό συνδικαλιστικό κίνημα σημαίνει κίνημα που από την ίδια τη δομή και τη λειτουργία του είναι ανοικτό για όλους τους εργαζόμενους χωρίς μηχανιστικές και αποπροσανατολιστικές διακρίσεις. Το συνδικάτο πρέπει στην πορεία της ανάπτυξής του να κατοχυρώνει διαδικασίες διεύρυνσης της βάσης του και συμμετοχής όλο και περισσότερων εργαζομένων που συνενώνονται μέσα σ' αυτό, που πειθαρχούν στο σχήμα, τις λειτουργίες και τις αποφάσεις του, που όλο και πιο πολύ γίνονται συνειδητοί μαχητές στον αγώνα για την προάσπιση, κατοχύρωση και διεύρυνση των συμφερόντων τους. Μια τέτοια κατεύθυνση για τη δόμηση μιας ανοικτής μαζικής οργάνωσης, με την πάροδο του χρόνου, συμβάλλει στην αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων στο επίπεδο της κοινωνίας, ενισχύει τη διαπραγματευτική ισχύ του εργατικού κινήματος και βοηθάει αποτελεσματικά στην προώθηση των άμεσων αλλά και των μακροπρόθεσμων οικονομικών, κοινωνικών και γενικότερα ταξικών

συμφερόντων των εργαζομένων.

Η μαζική ανάπτυξη των συνδικάτων αναμφίβολα συμβάλλει και προς άλλες κατευθύνσεις.

Η αναπαραγωγή και η ανανέωση του στελεχιακού δυναμικού που δρα, λειτουργεί και αναπτύσσεται μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, βάζει φρένο και προοπτικά εξαφανίζει αναπτυσσόμενα φαινόμενα «εργατοπατερισμού» που σε παλιότερο χρόνο ταλαιπώρησαν –αν δεν λειτούργησαν καταστροφικά– για το μαζικό κίνημα, αναπτύσσοντας συνειδήσεις συναίνεσης ή αποχής από τα δρώμενα ή στη χειρότερη περίπτωση εξαγοράζοντας συνειδήσεις. Αμφισβητεί τους «φωτισμένους ηγέτες» και τις λογικές της ποδηγεσίας των λαϊκών αγώνων που κυριαρχούν στη δράση των «φωτισμένων ηγεσιών».

Απομυθοποιεί τα πρόσωπα – τους επαναστάτες – και θεσμοποιεί τη διαδικασία – την επανάσταση.

Πρέπει να πούμε, πως ήρθε η ώρα, οι «αδιάφορες μάζες», η «σιωπηρή πλειοψηφία» να πάρει την υπόθεση στα χέρια της και να δράσει.

Οι ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές αλλαγές στο επίπεδο και της οικονομικής βάσης και του εποικοδομήματος δεν περνάνε και δεν συντελούνται μέσα από κομματικές ή συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά μέσα από τη συνολική, μαζική, αγωνιστική δράση όλων των εργαζομένων.

Η αρχή της δημοκρατικής λειτουργίας

Στην πορεία για τη δημιουργία της οργάνωσης «νέου τύπου» δεν αρκεί μόνο η εξασφάλιση της μαζικότητας των συνδικαλιστικών οργάνωσης. Η «σιωπηρή πλειοψηφία» δεν μπορεί να μεταβληθεί σε δύναμη πάλης και αλλαγής αν ετεροκαθορίζει τη δράση της από τη βούληση και τις διαθέσεις των «φωτισμένων ηγεσιών». Χρειάζεται αμφισβήτηση και κατάργηση της συνδικαλιστικής πρακτικής που διέπεται από τα χαρακτηριστικά του συγκεντρωτισμού, της αυταρχίας, της προσωποπαγούς λειτουργίας.

Η γραφειοκρατία στα συνδικάτα είναι σήμερα υπαρκτό πρόβλημα που κινδυνεύει να υποκαταστήσει τον εργατοπατερισμό παλαιού τύπου.

Υπάρχουν οι λίγοι που σκέπτονται, προτείνουν και καθοδηγούν και οι πολλοί που στην καλύτερη περίπτωση επικυρώνουν αποφάσεις και στη χειρότερη ψηφίζουν για να ανανεώσουν και να αναβαπτίσουν τους λίγους.

Οι λειτουργίες αυτές δεν βαρύνουν αποκλειστικά, σήμερα πια, ως προς τις ευθύνες που προκύπτουν, μόνο τις ηγεσίες, αλλά το σύνολο των εργαζομένων που θα πρέπει να κατανοήσει και να αναλάβει το ρόλο του.

Σε παλιότερους καιρούς στην ανάπτυξη του εργατοπατερισμού συνέβαλλαν μεθοδευμένες παρεμβάσεις του κράτους μέσα από νόμους, διατάγματα, νοθεύσεις αποτελεσμάτων, στέρηση της βάσης – των ίδιων – των εργαζομένων να εκφραστούν ελεύθερα και να δράσουν. Σήμερα πια οι διατάξεις του Ν. 1264/82 κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις μπορούν να συμβάλλουν στην αποκέντρωση της συνδικαλιστικής εξουσίας και της ευθύνης, για τη μετατροπή των συνελεύσεων επικυρωτικού χαρακτήρα σε διαδικασίες συμμετοχής και δημοκρατικής λειτουργίας. Μπορούν να βοηθήσουν έτσι ώστε ο εργαζόμενος από ετερόφωτη άβουλη και παθητική ψήφος να μετατραπεί σε ενεργό, συνειδητό, πολιτικοποιημένο, μάχιμο στέλεχος, που

*Η αρχή της
αυτονομίας*

αυτοπροσδιορίζει τη δράση του, συμβάλει στην ανάπτυξη και τον προβληματισμό της παρατάξεώς του και ολόκληρου του συνδικαλιστικού κινήματος.

Και οι προϋποθέσεις αυτές βασικά σχετίζονται με τη συμπεριφορά και τη στάση των παρατάξεων, όπου πολλές φορές κυριαρχεί το μικροπαραταξιακό συμφέρον και δογματική λογική που οδηγεί σε πολώσεις ζημιολόγες τόσο για τη μαζικότητα όσο και για τη δημοκρατική λειτουργία.

Μιλάμε όλοι για αυτονομία του σ.κ. και είναι μάλλον βέβαιο, ότι διαφορετικά την εννοούμε. Είναι δε κάποιες φορές που δεν μπορούμε να γίνουμε κατανοητοί.

Όταν μιλάμε για αυτονομία του μαζικού κινήματος ως συνόλου οργάνων και διαδικασιών αυτό δεν σχετίζεται με την αυτονομία όποιου τύπου των συνδικαλιστικών παρατάξεων, αλλά αναφέρεται στο μαζικό κίνημα στην ολότητά του.

Όταν μιλάμε για αυτονομία του μαζικού κινήματος αναφερόμαστε βασικά σε δύο επίπεδα. Στην οργανωτική αυτονομία και στην ιδεολογικοπολιτική αυτονομία.

Το ζήτημα της οργανωτικής αυτονομίας θα πρέπει να το δούμε σε σχέση με το κράτος, τον εργοδότη, τα κόμματα. Βασισμένοι στην ιστορική εμπειρία τη δική μας, πριν από όλα, πρέπει να πούμε ότι η οργανωτική αυτονομία του συνδικάτου από κάθε εξάρτηση είναι η προϋπόθεση για την ανάπτυξή του, την κατάκτηση της ενιαίας αγωνιστικής του ταυτότητας, τη διασφάλιση του ταξικού του προσανατολισμού. Αυτή μας η αρχή δεν μπορεί παρά να γίνει αποδεκτή αν σωστά ερμηνεύουμε και αναλύουμε τα ιστορικά συμπεράσματα. Όλη η κακοδαιμονία στο συνδικαλιστικό κίνημα της πατρίδας μας, από την ύπαρξή του στις αρχές του αιώνα μας, οφείλεται στις κρατικές, κομματικές και εργοδοτικές παρεμβάσεις.

Σήμερα πια, που κτίζουμε την οργανωτική αυτονομία και την ενότητα αξιοποιώντας και τη διεθνή εμπειρία, δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στο συνδικαλιστικό κίνημα της πατρίδας μας να μιμηθεί τα ευρωπαϊκά πρότυπα και να γίνει τμήμα ή οργάνωση - μέλος πολιτικού κόμματος.

Υπάρχει τώρα το ζήτημα της πολιτικής και ιδεολογικής αυτονομίας. Πολιτική αυτονομία στα συνδικάτα δεν νοείται. Η αποδοχή μιας τέτοιας θεώρησης σημαίνει και αποδοχή της λογικής, πως τον επικυρίαρχο ρόλο στις πολιτικές διεργασίες και τον καθορισμό της στρατηγικής για την κοινωνική αλλαγή έχει το συνδικάτο και όχι τα πολιτικά κόμματα, κάτι που βεβαίως δεν μπορεί να μας βρει σύμφωνους. Υπάρχει, επίσης, ο κίνδυνος μια τέτοια θεώρηση να οδηγήσει σε αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των συνδικαλιστικών αγώνων. Αναμφίβολα τα πολιτικά κόμματα είναι οι φορείς της ιδεολογίας και της χάραξης της στρατηγικής και των στόχων του πλαισίου.

Αυτά καταγράφουν, ερμηνεύουν και προωθούν τα ιδεολογικά ρεύματα, την πολιτική φιλοσοφία.

Η συνδικαλιστική δράση δεν μπορεί παρά να εντάσσεται στους πολιτικούς στόχους και τα οράματα που προσδιορίζονται στο μέτρο που αυτά εκφράζουν τα συμφέροντα των εργαζομένων. Η καθημερινή συνδικαλιστική πρακτική δεν μπορεί παρά να είναι τα διαδοχικά βήματα για την προσέγγιση του πολιτικού στόχου που πάντα υπάρχει στις συνδικαλιστικές παρατάξεις, στους εργαζόμενους, στον κάθε ένα από μας, στο

*Η αρχή της
συμπόρευσης με το
ευρύτερο λαϊκό
κίνημα*

μαζικό κίνημα στην ολότητά του. Οι πολιτικοί στόχοι δεν μπορεί παρά να εκπορεύονται από τα πολιτικά κόμματα.

Για την άρχουσα τάξη δεν φτάνει μόνο ο κατασταλτικός ρόλος του κράτους, αλλά θέλει και τη δημιουργία κοινωνικών συμμαχιών που θα συντηρούν και θα αναπαράγουν την ηγεμονία της. Δημιουργεί και τροφοδοτεί έτσι δευτερεύουσες αντιθέσεις στους εργαζόμενους με αποτέλεσμα το συνδικαλιστικό κίνημα να οδηγείται στον κατακερματισμό.

Εσωτερική ανάγκη του κοινωνικού συστήματος είναι, επίσης, η ύπαρξη δευτερευουσών κοινωνικών και οικονομικών αντιθέσεων, που οφείλονται στη διαφορετική ένταξη που κάθε στρώμα - τάξη ή κάθε άτομο έχει την παραγωγική διαδικασία, στο διαφορετικό βαθμό αλλοτρίωσης που υφίσταται από το σύστημα, στα διαφορετικά προβλήματα που αντιμετωπίζει από τη θέση που κατέχει στην κοινωνία και στο διαφορετικό τρόπο με τον οποίο βιώνει τις αντιθέσεις του συστήματος.

Οι δευτερεύουσες αυτές αντιθέσεις (π.χ. διακλαδικές αντιθέσεις κ.λπ.), τεχνητά οξύνονται υπέρμετρα, απομονώνουν το μέρος (το ειδικό) από την προοπτική της συνολικής αντιμετώπισης των προβλημάτων, αποπροσανατολίζουν και φέρνουν εμπόδια στις κατακτήσεις των εργαζόμενων.

Δευτερεύουσες αντιθέσεις θα συνεχίσουν, βέβαια, να υπάρχουν, αλλά δεν μπορεί να τίθεται από αυτές σε δοκιμασία η συνοχή του συνδικαλιστικού κινήματος, γιατί καταντάνε τακτικό όπλο στα χέρια των ταξικών αντιπάλων.

Η πορεία σύνθεσης και ενοποίησης των επιμέρους συμφερόντων πρέπει να δίνει προοπτικές και κατευθύνσεις μέσα από θεσμικές και δομικές αλλαγές, με προέχουσα την κοινωνική, παραγωγική και αναπτυξιακή διάσταση και παράλληλα να διαμορφώνει μια ολοκληρωμένη εναλλακτική λύση για τον εργαζόμενο στην παραγωγική και κοινωνική δραστηριότητα. Γι' αυτό σε κάθε διεκδίκηση και σε κάθε αγώνα το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στο δημόσιο, είναι αναγκαίο:

1. Να μην αποκόβεται και χάνει την κάλυψη και συμπαράσταση των ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων και
2. Να μη λειτουργεί αποσυνθετικά και αποδιορθωτικά στη σχέση του με τις άλλες κοινωνικές δυνάμεις, που τα συμφέροντά τους έχουν μια σταθερή σύγκληση και συμπόρευση.
3. Για ένα ταξικό πολιτικοποιημένο σ.κ.

Από την ανάλυση των παραπάνω αρχών είναι φανερό πως αν το σ.κ. κατορθώσει να διορθωθεί σε τύπους - οργάνωσης που να τις εξυπηρετούν (τις) αρχές, μια σειρά από αρνητικά χαρακτηριστικά εγκαταλείπονται και μια νέα ώθηση δίνεται στο μαζικό κίνημα για να παλαίψει για νέους στόχους, με καλύτερη οργάνωση.

Η εφαρμογή των παραπάνω αρχών αναμφίβολα οδηγεί:

- στην οργανωτική ενότητα·
- στην αντιπροσωπευτικότητα·
- στη δυνατότητα διαμόρφωσης στελεχιακού δυναμικού·
- στην αποκέντρωση και καταπολέμηση του συγκεντρωτισμού·
- στην αποτελεσματικότητα των αγώνων.

**Γ. Πρόταση νέας
οργανωτικής δομής**

Η διασφάλιση όλων αυτών των παραμέτρων εμπλουτισμένων με τους στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος συνθέτουν αναμφίβολα ένα ταξικό και πολιτικοποιημένο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το νέο σχήμα οργάνωσης του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο δημόσιο σε όλα τα επίπεδα, προτείνουμε να είναι το παρακάτω:

1. Πρωτοβάθμιο σωματείο σε κάθε χώρο δουλειάς.
2. Μία ομοσπονδία ανά υπουργείο που να συμπεριλαμβάνει και τα Ν.Π. του αυτού υπουργείου.
3. Μία Τ.Ε. - ΑΔΕΔΥ σε κάθε νομό.
4. Μία ΑΔΕΔΥ.

**Σωματεία
Α΄ βαθμίδας**

1. Το βασικό χαρακτηριστικό που θα καθορίζει τη συμμετοχή ή όχι σε ένα σωματείο, είναι ο εργασιακός χώρος και όχι η εργασιακή σχέση ή το εξειδικευμένο αντικείμενο εργασίας.
2. Χώρος δουλειάς σημαίνει κάθε κεντρική ή νομαρχιακή υπηρεσία υπουργείου ή Ν.Π. που εποπτεύονται από το αυτό υπουργείο.
3. Σε χώρους που ο μικρός αριθμός των μελών σε κάθε νομό δεν επιτρέπει την ουσιαστική λειτουργία αυτόνομου σωματείου, το σωματείο μπορεί να καλύπτει περισσότερους από ένα νομούς.
4. Οι εργαζόμενοι στα Ν.Π. μπορούν να συγκροτούν ενιαία πρωτοβάθμια σωματεία με τους εργαζόμενους στις κεντρικές ή περιφερειακές υπηρεσίες του αυτού υπουργείου.
5. Βασικό στοιχείο για τη δόμηση ενός σωματείου, όπως προαναφέρθηκε, είναι ο εργασιακός χώρος. Σαν εργασιακός χώρος νοείται η κεντρική ή περιφερειακή υπηρεσία του υπουργείου, εν πάση δε περιπτώσει ο χώρος που από οργανωτικολειτουργική άποψη ευνοεί την ύπαρξη και λειτουργία του σωματείου. (Λειτουργία γενικής συνέλευσης - τακτική επαφή Δ.Σ. με εργαζομένους κ.λπ.).

Κριτήριο, πάντα, είναι μέσα από τη δομή να εξυπηρετούνται οι αρχές της μαζικότητας, της δημ. λειτουργίας και της αυτονομίας.

Στο κέντρο ή στην περιφέρεια και εάν οι υπάλληλοι ενός υπουργείου ή Ν.Π. δεν επαρκούν για τη δημιουργία ενός σωματείου ισχυρού να παλέψει για τα συμφέροντα των εργαζομένων που εκπροσωπεί, είναι δυνατή η δημιουργία ενιαίου σωματείου που να καλύπτει το σύνολο των εργαζομένων του υπουργείου και των Ν.Π. που εποπτεύονται από αυτό στο επίπεδο του κέντρου ή του νομού ή γενικότερα της περιφέρειας.

Οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ συγκροτούν πρωτοβάθμια σωματεία κατά δήμο ή ομάδα δήμων και κοινοτήτων ή κατά νομό ανάλογα με τον αριθμό υπαλλήλων και ανεξάρτητα από σχέση εργασίας, στα πλαίσια της υπάρχουσας νομοθεσίας.

Ομοσπονδίες Β΄ βαθμίδας

1. Οι ομοσπονδίες κατά υπουργείο μπορούν να έχουν ως μέλη τους συλλόγους των υπηρεσιών του υπουργείου και των Ν.Π. που εποπτεύονται ή συντηρούνται από αυτό, συλλόγους γεωργικών περιφερειών, συλλόγους των δύο προηγούμενων μορφών (μικτοί).
2. Στο χώρο της Τ.Α. συγκροτείται ενιαία ομοσπονδία ανεξάρτητα από στάθμη σπουδών, ειδικότητα, σχέση εργασίας και λοιπές διακρίσεις, όλων των εργαζομένων στους δήμους και τις κοινότητες της χώρας. Θα δοθεί για το σκοπό αυτό μεταβατική περίοδος.
3. Καταργούνται με απόφαση του οργανωτικού συνεδρίου οι κατηγοριακές ομοσπονδίες. Είναι δυνατή η μελέτη για την ύπαρξη μεταβατικού σταδίου προσαρμογής έτσι ώστε να μην υπάρξει διάστημα όπου οι εργαζόμενοι των ομοσπονδιών αυτών να μην εκφράζονται στην ΑΔΕΔΥ. Αυτό όμως δεν μπορεί να αποτελέσει διαρκές άλλοθι για τη διαιώνιση αυτής της δομής, που είναι έξω από τις επιλογές του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο δημόσιο.
4. Οι υπάρχουσες κλαδικές ομοσπονδίες διατηρούνται. Η κατεύθυνση της ΑΔΕΔΥ από δω και πέρα είναι η μη συγκρότηση κλαδικών ομοσπονδιών, αλλά και η σταδιακή προσαρμογή των υπάρχουσών συνδικαλιστικών οργανώσεων στο πρότυπο οργάνωσης της παρ. Α με εσωτερικές διαδικασίες οργανωτικής αναδιάταξης και σύμφωνα με ειδικές, κατά χώρο, αποφάσεις οργαν. χαρακτήρα, που θα προσδιορίζουν τις κατευθύνσεις.
5. Οι πανελλήνιοι σύλλογοι διατηρούνται μόνον εφόσον δεν υπάρχει άλλη δυνατότητα οργάνωσης. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να δούμε τη δημιουργία παραρτημάτων ή εκπροσώπων των συλλόγων, κατά νομό κ.λπ.

Τα παραπάνω αποτελούν κατευθύνσεις οργανωτικού χαρακτήρα που βέβαια αποτελούν τη γενική φιλοσοφία πάνω στην οποία θα πρέπει να κινηθεί το νέο καταστατικό, που βέβαια δεν μπορεί να περιέχει ρυθμίσεις αυστηρού διοικητικού χαρακτήρα.

Ειδικότερα στο άρθρο «περί μελών» του καταστατικού θα πρέπει να αποκλείεται η δυνατότητα να γίνονται εφεξής μέλη της ΑΔΕΔΥ, ομοσπονδίες με μοναδικό κριτήριο της συγκρότησής τους το επίπεδο σπουδών το οποίο υποχρεωτικά πρέπει να είναι και ενιαίο για όλα τα φυσικά μέλη, που εμμέσως ανήκουν σ' αυτές.

Πρέπει όμως να δοθεί η δυνατότητα της εγγραφής, στη δύναμη της ΑΔΕΔΥ ομοσπονδιών που συγκροτούνται με βάση το επίπεδο σπουδών που δεν είναι αναγκαστικά ενιαίο για όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία μέλη τους.

Έτσι ένα πρωτοβάθμιο σωματείο εργαζομένων Μ.Ε. ή Σ.Ε. κατηγορίας, μπορούν να συστήσουν ομοσπονδία που εγγράφεται στη δύναμη της ΑΔΕΔΥ. Στην περίπτωση αυτή η απόφαση της εγγραφής θα πρέπει να συνοδεύεται από μια άλλη απόφαση στην οποία θα παρέχεται ένα χρονικό διάστημα, όχι μικρότερο του 1 έτους, για την προσαρμογή της συνδικαλιστικής οργάνωσης, σε ομοσπονδία ενιαίων συλλόγων χώρου δουλειάς κεντρικά και περιφερειακά.

Υπαλληλικά κέντρα
- Τοπικές ενώσεις
- ΑΔΕΔΥ

Η μέχρι σήμερα εμπειρία, αλλά και η γενικότερη κατεύθυνση που έχουμε ως συνδ. κίνημα, ως κοινωνία και ως λαός για την απογραφειοκρατικοποίηση του κράτους, αποκέντρωση, συμμετοχή, βάζει επιτακτικά το ζήτημα της οργανωτικής συγκρότησης του υπαλληλικού κινήματος στο επίπεδο του νομού. Είναι παρατηρημένο ότι οι εργαζόμενοι στις νομαρχίες και γενικότερα στην περιφέρεια δεν έχουν δυνατότητες συνδικαλιστικής έκφρασης και άμεσης επικοινωνίας με την ΑΔΕΔΥ. Η δυνατότητα οργάνωσης και πραγματοποίησης πανυπαλληλικών συγκεντρώσεων ενημερωτικού χαρακτήρα στο επίπεδο του νομού περιορίζονται αισθητά λόγω έλλειψης της αναγκαίας δομής, στο επίπεδο του νομού.

Το ίδιο συμβαίνει σε κρίσιμες επιλογές για το σ.κ. π.χ. πανυπαλληλικές απεργίες κ.λπ. όπου η πληροφόρηση και ο συντονισμός που επιτυγχάνεται μέσα από τη δομή αποτελεί βασική προϋπόθεση για την επιτυχία.

Τα τελευταία χρόνια συγκροτούνται συνεχώς όργανα συμμετοχής και ελέγχου στο επίπεδο του νομού, όπου η ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί να συμμετέχει λόγω έλλειψης συγκεκριμένης περιφερειακής οργάνωσης. Αναφέρονται ενδεικτικά Ν.Σ., οι Ν.Ε.Ι., οι Ν.Ε.Λ.Ε., τα αποκεντρωμένα όργανα των κοινωνικοποιημένων επιχειρήσεων κλπ. Με την εφαρμογή μάλιστα του Β' βαθμού αυτοδιοίκησης το πρόβλημα θα γίνει επιτακτικότερο για αντιμετώπιση και λύση.

Πρόσθετα προς τα παραπάνω, η οργάνωση των εργαζομένων του δημοσίου στο επίπεδο του νομού σε Τ.Ε. - ΑΔΕΔΥ δημιουργεί τεράστιες δυνατότητες για την ανάδειξή τους σε ισχυρή κοινωνική δύναμη στο επίπεδο του νομού, αλλά και γενικότερα στη χώρα. Δημιουργεί προϋποθέσεις για αποτελεσματική δράση σε θέματα ειρήνης, κατανάλωσης, πολιτισμού κ.λπ.

Για προβληματισμό πάνω στο θέμα της οργάνωσης των υπαλλήλων κατά νομό, σας παρουσιάζουμε την παρακάτω πρόταση: «Οι πρωτοβάθμιες ενώσεις ή σύλλογοι που εδρεύουν σε κάθε νομό, συγκροτούν το Υπαλληλικό Κέντρο (Υ.Κ.) του νομού».

Στο θέμα των αρμοδιοτήτων των Υ.Κ. είναι φανερό ότι θα πρέπει να γίνει ουσιαστικός διάλογος. Μερικές προτάσεις που μπορούν να βοηθήσουν στον προβληματισμό είναι οι παρακάτω:

- Συντονίζουν, υλοποιούν, κ.λπ., τις αποφάσεις των οργάνων της ΑΔΕΔΥ.
- Ασχολούνται με τοπικά προβλήματα π.χ., υγείας, παιδείας, ελεύθερου χρόνου, περιβάλλοντος, ίδρυσης συνεταιρισμών, κ.λπ.
- Εκπροσωπούν τους εργαζόμενους στα όργανα συμμετοχής (π.χ. νομαρχιακά συμβούλια, κ.λπ.).
- Συνεργάζονται με τις αντίστοιχες οργανώσεις των εργαζομένων στον ιδιωτικό χώρο και τις οργανώσεις των αγροτών.

Αντικείμενο, τέλος, ουσιαστικού προβληματισμού πρέπει να γίνει επίσης η άποψη για τη δυνατότητα και τη διαδικασία εκπροσώπησης των υπαλλήλων της περιφέρειας στην ΑΔΕΔΥ μέσω των Υ.Κ.

Εκτός από το παραπάνω θέμα που παραμένει ανοικτό για να αποφασιστεί στο συνέδριο ο μέχρι σήμερα προβληματισμός που έχει αναπτυχθεί, οδηγεί στο συμπέρασμα, που μοιάζει να είναι ομόφωνα αποδεκτό, πως οι Τ.Ε.-ΑΔΕΔΥ ανεξάρτητα αν θα αντιπροσωπεύονται ή όχι στην ΑΔΕΔΥ και με ποια διαδικασία θα

πρέπει άμεσα να στηθούν και να λειτουργήσουν. Θα βλέπαμε την εξής διαδικασία που αποτελεί και κατεύθυνση για την ίδρυση των Τ.Ε.-ΑΔΕΔΥ. Τρεις μήνες μετά τη δημοσίευση του νέου καταστατικού της ΑΔΕΔΥ συγκροτείται προσωρινή διοίκηση σε κάθε νομό που αποτελείται από τους προέδρους και γραμματείς των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων που λειτουργούν στο νομό και είναι εμμέσως μέλη της ΑΔΕΔΥ. Στην προσωρινή διοίκηση, επίσης, μετέχουν οι πρόεδροι και γραμματείς των πρωτοβάθμιων σωματείων ή των τοπικών παραρτημάτων που καλύπτουν περιφέρεια ευρύτερη του ενός νομού, αλλά έχουν ως την έδρα του νομού και επίσης εμμέσως ανήκουν στη δύναμη της ΑΔΕΔΥ. Η προσωρινή αυτή διοίκηση, που κυρώνει τη σύνθεσή της με απόφαση του πρωτοδικείου, φροντίζει για τη διενέργεια της καταστατικής συνέλευσης, τον προσδιορισμό του εκλογικού μέτρου και την υποβολή του καταστατικού για έγκριση.

Ιδρυτικά μέλη της Τ.Ε.-ΑΔΕΔΥ είναι όλες οι πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις και παραρτήματα που λειτουργούν στο νομό ή την ευρύτερη περιφέρεια και έχουν έδρα την πρωτεύουσα του νομού, είτε είναι, είτε δεν είναι εμμέσως μέλη της ΑΔΕΔΥ και αν φυσικά το επιθυμούν. Δεσμευτικές καταστατικές διατάξεις που δεν επιτρέπουν την υπαγωγή πρωτοβάθμιας συνδ. οργάνωσης σε δευτεροβάθμια συνδ. οργάνωση του τύπου των Τ.Ε., πλην των ομοσπονδιών, μπορούν να καταστούν ανενεργές με τη συναίνεση των εργαζομένων και μετά από σχετική απόφαση των συνδικαλιστικών οργάνων.

Συνάδελφοι

Η συνειδητοποίηση της ανασυγκρότησης των δομών του συνδικαλιστικού κινήματος, η αποκέντρωση των συγκεντρωτικών τύπων, η ενεργοποίηση όλων των εργαζομένων προβάλλει σήμερα σαν μια αναγκαιότητα για άμεση δημοκρατία και συμμετοχή στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, για:

- Τη διαδικασία «αποκρατικοποίησης» των κοινωνικοοικονομικών και πολιτικών εξουσιών μέσα από την προώθηση και κατάκτηση νέων θεσμών αυθεντικής εργατικής λαϊκής εξουσίας.
- Τη διαμόρφωση πολιτικών συμμαχιών με όλες τις κοινωνικές δυνάμεις που έχουν κοινούς στόχους με το κίνημα των εργαζομένων, τόσο για τη διαφύλαξη και το βάθεμα της εθνικής ανεξαρτησίας και της δημοκρατίας, όσο και για τη θεμελίωση ενός άλλου μοντέλου ανάπτυξης για την αυτοδύναμη οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική πορεία του τόπου, για το μετασχηματισμό της κοινωνίας μας.

Οι υπαρκτές δυσκολίες στη διαδικασία αναδιοργάνωσης του σ.κ. δεν θα ξεπεραστούν, βέβαια, με διοικητικές μεθόδους επιβολής από τα πάνω, αλλά με την ενεργοποίηση όλων των μελών των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Οι όποιες αποφάσεις θα είναι αποτέλεσμα ενός ουσιαστικού προβληματισμού ανάμεσα στους εργαζόμενους στο δημόσιο. Η παραπάνω εισήγηση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ αποτελεί ουσιαστική πρόσκληση και πρόκληση ταυτόχρονα για ουσιαστικό διάλογο και προβληματισμό.

Δ. Εξειδίκευση οργανωτικής εισήγησης

Η υλοποίηση των γενικών οργανωτικοπολιτικών στόχων που τίθενται και οι ρυθμοί κατάκτησής τους (αυτών των στόχων) εξαρτώνται άμεσα από τη στάση των συνδικαλιστικών παρατάξεων, την άμβλυνση των διαπαραταξιακών αντιθέσεων και τέλος τη συνολική στράτευση όλων των εργαζομένων για την κατάκτηση της νέας οργανωτικής δομής. Αν συνολικά το κίνημα δεν σταθεί ενωτικά απέναντι σε αυτή την

πορεία, αν τα μικροπαραταξιακά κριτήρια προτανεύσουν στις επιλογές, ο στόχος για μια άλλη ποιότητα οργάνωσης ταξικής διάρθρωσης απομακρύνεται για το αόρατο μέλλον.

Αλλά η ενότητα και η μορφή οργάνωσης που αντανακλά στην ταξική διάρθρωση της κοινωνίας, είναι οι εντελώς αναγκαίες προϋποθέσεις, που προσδιορίζουν επιτυχή δράση, επιτυχείς αγώνες, διατήρηση και βελτίωση των κοινωνικών συσχετισμών υπέρ των εργαζομένων.

*Η ενότητα του σ.κ.
βασικό και
κυρίαρχο
χαρακτηριστικό της
δομής του*

Στην πορεία για την κατάκτηση της οργάνωσης «νέου τύπου», στην πορεία για την αγωνιστική προώθηση των στόχων του σ.κ. και των κατακτήσεων της κοινωνικής αλλαγής, βασικό και κυρίαρχο ζήτημα είναι η διασφάλιση και ενίσχυση της ενότητάς του.

Ενότητα που υπαγορεύεται από τον ταξικό του προσανατολισμό και το στρατηγικό του στόχο.

Βασισμένοι στην ιστορική εμπειρία άλλων χωρών και με πλήρη συνείδηση της έννοιας της ενότητας το οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που γίνεται στην Αθήνα το Μάρτη του 1986, δηλώνει πως με τίποτα και για τίποτα δεν θα επιτρέψει τη διάσπαση της ενιαίας οργανωτικής δομής και τη δημιουργία δύο, τριών ή περισσότερων συνομοσπονδιών στο χώρο των εργαζομένων στο δημόσιο, βασισμένων στην ιδεολογική και πολιτική θεώρηση των πραγμάτων ή τον κλάδο, την ειδικότητα ή γενικότερα τη θέση στο χώρο της παραγωγής.

Το σ.κ. των εργαζομένων στο δημόσιο, θεωρεί πως μια διάσπασή του σε παραταξιακές συνομοσπονδίες δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα διαπαραταξιακών ή γενικότερων πολιτικοσυνδικαλιστικών συγκρούσεων, όσο σκληρές και αν είναι αυτές. Στο βαθμό που ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα φαίνεται ορατό, θα οφείλεται σε δυνάμεις που βρίσκονται έξω από το μαζικό κίνημα, ως πολιτικοσυνδικαλιστική οντότητα, που ωφελούνται από τη διάσπαση του εργατικού κινήματος, που δεν μπορεί παρά να έχουν αντίθετους στόχους και κατευθύνσεις από αυτές των εργαζομένων. Όλες οι παρατάξεις, όλοι οι σύνεδροι, το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ ομόφωνα τάσσονται ενάντια σε τέτοιες μεθοδεύσεις και καταθέτουν τη θέλησή τους, πως γνωρίζοντας το αίτιο θα εμποδίσουν με κάθε τρόπο το αποτέλεσμα.

Η διασφάλιση της αρχής της ενότητας του σ.κ. αναγορεύεται σε πεμπτουσία των αρχών.

Το σ.κ. των εργαζομένων στο δημόσιο, θεωρεί πως η ταξική πάλη αναβαθμίζεται και προωθείται μέσα από τις διαπαραταξιακές συγκρούσεις, την ελεύθερη διακίνηση και την πάλη των ιδεών και των απόψεων, το διάλογο, την αντιπαράθεση, τη σύνθεση.

Το σ.κ. των εργαζομένων στο δημόσιο πιστεύει πως η προώθηση των στόχων του εργατικού κινήματος της χώρας μας γίνεται αποτελεσματικότερη μέσα από την ένταξη όλων των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα της οικονομίας σε ΜΙΑ ΕΝΙΑΙΑ οργανωτική δομή. Το στόχο αυτό που αποτελεί και ολοκλήρωση οργανωτικής μορφής για το μαζικό κίνημα καλείται η ΑΔΕΔΥ να εξυπηρετήσει, χωρίς βιασμούς και μηχανιστικές πράξεις, αλλά με τη χρήση συμμετοχικών δημοκρατικών διαδικασιών που χρονικά δεν μπορεί να τοποθετούνται στο απώτερο μέλλον.

*Λειτουργία
συνδικαλιστικών
παρατάξεων στο
μαζικό κίνημα -
ενότητα στη δράση*

Είναι φανερό πως η δημοκρατική λειτουργία στα συνδικάτα εξαρτάται άμεσα από την εσωτερική λειτουργία των παρατάξεων και τις αντανακλάσεις της όταν αυτή η λειτουργία εξωτερικεύεται και μετατρέπεται σε δράση μέσα στο λαϊκό κίνημα και την κοινωνία γενικότερα. Έτσι αντιδημοκρατικές παρατάξεις στη δομή και τη λειτουργία τους δεν μπορούν να συμβάλλουν θετικά στην ανάπτυξη δημοκρατικού, μαζικού και οργανωτικά αυτόνομου ταξικού σ.κ.

Στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια είναι αλήθεια ότι όλες ή τουλάχιστον οι περισσότερες συνδικαλιστικές παρατάξεις στις εσωτερικές τους λειτουργίες έχουν καταβάλλει αρκετές προσπάθειες για την αναδιοργάνωσή τους. Ενδεικτικό και απόδειξη για το συμπέρασμα αυτό είναι η ανοικτή τους δράση και η συμβολή τους στο κίνημα.

Αναμφίβολα η καθιέρωση της απλής αναλογικής και η όλο και πιο εμφανής και δυναμωμένη παρουσία των συνδικαλιστικών παρατάξεων στο μαζικό κίνημα συνέβαλλε και συμβάλλει στην ανάπτυξή του, ως βάθρου της δημοκρατίας.

Η εμφάνιση και καταγραφή όλων των τάσεων και ρημάτων πολιτικών, κοινωνικών, φιλοσοφικών, συγκροτημένων ή μη, βοηθάει στην προαγωγή και διασφάλιση του δημοκρατικού διαλόγου, εμπλουτίζει τις εμπειρίες και τα δεδομένα των εργαζομένων, ξεκαθαρίζει τις κατευθύνσεις και τους στόχους και καθιστά διαφανείς τις προθέσεις αλλά και τις εξαρτήσεις όλων. Οι ιδεολογικές και φιλοσοφικές συγκρούσεις αν οδηγούν σε συμπεράσματα συνθετικά των απόψεων, ανανεώνουν το οξυγόνο του λαϊκού κινήματος.

Είναι φανερό επίσης πως η ύπαρξη και διαρκής λειτουργία των παρατάξεων βοηθάει στην εξάλειψη των φαινομένων του εργατοπατερισμού και της «δημοκρατίας δι' αντιπροσώπων» χωρίς να καταργεί εντελώς τη γραφειοκρατία στα συνδικάτα, αρνητικό φαινόμενο που υπάρχει και στην εποχή μας, η αποδυνάμωση και εξάλειψη του οποίου αναμφίβολα είναι διαλεκτικά δεμένη με τις ταχύτητες κατάκτησης της δημοκρατικής, της κοινωνικής ολοκλήρωσης.

Το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, είναι φυσικό πως δεν θα βάλει κανόνες στη δομή και τους τρόπους λειτουργίας των συνδικαλιστικών παρατάξεων. Θα στείλει όμως ένα ΜΗΝΥΜΑ σε αυτές που βέβαια συνάγεται από τα όσα αναλυτικά εκτέθηκαν παραπάνω.

*«Ο σεβασμός και η
εξυπηρέτηση των
αρχών της
μαζικότητας, της
δημοκρατικής
λειτουργίας, της
οργανωτικής
αυτονομίας και της
συμπόρευσης με το
πρότερο λαϊκό
κίνημα είναι ικανές
και αναγκαίες
προϋποθέσεις για τη
διαμόρφωση ενός
ταξικού και
πολιτικοποιημένου
συνδικαλιστικού
κινήματος».*

«Ο σεβασμός και η εξυπηρέτηση των αρχών της μαζικότητας, της δημοκρατικής λειτουργίας, της οργανωτικής αυτονομίας και της συμπόρευσης με το πρότερο λαϊκό κίνημα είναι ικανές και αναγκαίες προϋποθέσεις για τη διαμόρφωση ενός ταξικού και πολιτικοποιημένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι ρυθμοί κατάκτησης και υλοποίησης αυτών των αρχών εξαρτώνται άμεσα από τη στάση όλων και ιδιαίτερα των συνδικαλιστικών παρατάξεων απέναντι σε αυτές και στις εξωτερικές αλλά και στις εσωτερικές τους λειτουργίες. Αυτό σημαίνει ευθύνη σοβαρή και για τις παρατάξεις αλλά και για όλους γενικά τους εργαζόμενους – μονάδες, μέλη ή μη συνδικαλιστικών παρατάξεων. Γιατί αυτό προσδιορίζει τη συμβολή τους στην προώθηση των στόχων που τίθενται. Όσοι δεν το κατανοήσουν αυτό νομοτελειακά θα τεθούν έξω από τη συνείδηση που διαμορφώνει και θα διαμορφώνει το μαζικό κίνημα στην ολότητά του.

Ευτυχώς το λαϊκό κίνημα είναι αναγκασμένο να προχωρήσει με τους πολλούς. ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ».

Εκδημοκρατισμός
του
συνδικαλιστικού
κινήματος

Ένα άλλο θέμα που θα πρέπει να απογράψουμε εδώ είναι η εμπειρία μας πάνω στο ζήτημα που λέγεται ενότητα στη δράση.

Δυστυχώς μέχρι σήμερα – αναφερόμαστε στα τελευταία 5 χρόνια – δεν έγινε δυνατός συχνά ο παραμερισμός των ιδεολογικών ή άλλων αντιθέσεων ανάμεσα στις συνδικαλιστικές παρατάξεις και η κατάκτηση κάθε φορά ενός ενιαίου λόγου και πράξης, που να προωθεί τα συμφέροντα των εργαζομένων πάνω σε ταξική βάση.

Έτσι χωρίς να εισηγούμαστε αποϊδεολογικοποίηση των συνδικαλιστικών παρατάξεων, πολύ δε περισσότερο των συνδικαλιστικών αγώνων και βέβαια χωρίς να αποχρωματίζουμε τα προβλήματα και τους στόχους των εργαζομένων προσδίδοντάς τους διαταξικά χαρακτηριστικά, πιστεύουμε πως πάντα πρέπει να υπάρχει κοινή γλώσσα, κοινή βάση, κοινή επιδίωξη. Γιατί η αφετηρία αλλά και ο στόχος είναι επίσης κοινά.

Η διαμόρφωση «MINIMUM πλαισίων» κοινής αποδοχής που με δημοκρατικό τρόπο και σε ταξική κατεύθυνση θα προωθούν τα συμφέροντα των εργαζομένων πρέπει να αποτελεί τη βασική επιδίωξη όλων μας. Είναι αυτό για το οποίο όλοι μιλάμε και λίγο έχουμε κατακτήσει. Είναι αυτό που λέμε «ενότητα στη δράση».

Πέρα από τις προτάσεις για την τροποποίηση του Ν. 1264/82 που αναφέρονται παραπάνω πρέπει να ενταθεί η πάλη και στα εξής ζητήματα:

- Ολοκλήρωση της εκκαθάρισης των μητρικών των συνδικαλιστικών οργανώσεων.
- Τροποποίηση των καταστατικών των σωματείων και των ομοσπονδιών και εναρμόνισή τους με τις διατάξεις του Ν. 1264/82 και του καταστατικού της ΑΔΕΔΥ.
- Διαμόρφωση ανάλογου «ύψους» στα εκλογικά μέτρα, ώστε η απλή αναλογική να λειτουργεί σωστά.

Βέβαια, ο καθορισμός του ύψους του εκλογικού μέτρου σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να είναι εγκεφαλικός ή αποτέλεσμα μικροπαραταξιακών σκοπιμοτήτων. Αντίθετα πρέπει να συνδυάζεται με την κατάσταση των σωματείων - μελών μιας ομοσπονδίας και την κατάσταση των ομοσπονδιών από την πλευρά της ΑΔΕΔΥ. Σε καμιά περίπτωση δεν είναι επιτρεπτό με υψηλά ή χαμηλά εκλογικά μέτρα να νοθεύονται και να παραμορφώνονται οι διαθέσεις του εκλογικού σώματος ή να αποκλείονται οι διάφορες υπαρκτές τάσεις. Ταυτόχρονα το «ύψος» του εκλογικού μέτρου θα πρέπει να διασφαλίζει σύνθεση λειτουργικών, δημοκρατικών οργάνων (συνεδρίων, Δ.Σ., κ.λπ.) όπου η συμμετοχή όλων στις διαδικασίες θα είναι επιτρεπτή. Ένα πολυπληθές και ογκώδες συνέδριο δε διασφαλίζει τα παραπάνω και νομοτελειακά μετατρέπει τους συνέδρους σε απλούς παρατηρητές και ψηφοφόρους των θέσεων των κάθε είδους ηγεσιών (παρατάξεων - οργάνων κ.λπ.).

Εσωτερική
οργάνωση ΑΔΕΔΥ

1. Σχέσεις ΑΔΕΔΥ με οργανώσεις - μέλη της.
2. Σχέσεις Οργανώσεων Μελών μεταξύ τους.

Η οργάνωση και ο προγραμματισμός αποτελεί απαραίτητη όσο και βασική προϋπόθεση για κάθε ανθρώπινη ενέργεια και ιδιαίτερα όταν το σημείο αναφοράς της είναι η συλλογική δραστηριότητα.

Μια σωστή οργάνωση έχει ως αποτέλεσμα όχι μόνο το συντονισμό των δυνάμεών μας και τη δυναμική τους κατεύθυνση ώστε να υπάρχει η δυνατότητα να επιτευχθεί το ποθούμενο αποτέλεσμα, αλλά και τη σωστή εκμετάλλευση του χρόνου. Με την αξιοποίηση όλων των δυνάμεών μας πετυχαίνουμε την ισορροπία ανάμεσα στην προσπάθεια και το αποτέλεσμα, την ενέργεια και τη δημιουργία.

Στα πλαίσια των παραπάνω αρχών, και με βάση τη μέχρι τώρα αρνητική εμπειρία, είναι απαραίτητο να δημιουργηθεί μια νέα σχέση ανάμεσα στην ΑΔΕΔΥ και τα μέλη της, αλλά και μεταξύ των οργανώσεων - μελών της ΑΔΕΔΥ. Γιατί είναι φανερό ότι δεν μπορούν οι σχέσεις αυτές να εξαντλούνται στις οικονομικές δοσοληψίες ή την τυπική αλληλοενημέρωση.

Έτσι είναι σκόπιμο:

1. Να ουσιαστικοποιηθεί η επαφή και επικοινωνία της ΑΔΕΔΥ με τις ομοσπονδίες - μέλη της, σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο.
2. Να πραγματοποιούνται συχνές συναντήσεις ΑΔΕΔΥ - οργανώσεων για την όσο το δυνατό πλατύτερη ενημέρωση με τη διαδικασία της αμφίδρομης πληροφόρησης.
3. Η παραπάνω διαδικασία να επεκταθεί και σε περιφερειακό επίπεδο με τη λειτουργία των τοπικών ενώσεων ΑΔΕΔΥ.
4. Να καταβληθεί προσπάθεια, ώστε τα έντυπα της ΑΔΕΔΥ (έγγραφα, ανακοινώσεις, εφημερίδα) να φτάνουν σε όλους τους χώρους δουλειάς, αλλά και σε κάθε συνάδελφο ξεχωριστά.
5. Να αναληφθούν κοινές πρωτοβουλίες από τις οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ ιδιαίτερα σε θέματα συνδικαλιστικής επιμόρφωσης, εκδηλώσεων πολιτιστικού, επιστημονικού κ.λπ. ενδιαφέροντος, σε συνεργασία με την ΑΔΕΔΥ.
6. Να γίνεται ανταλλαγή απόψεων μεταξύ των οργανώσεων - μελών της ΑΔΕΔΥ με την αποστολή εγγράφων, εντύπων κ.λπ. που, βέβαια, κοινοποιούνται και στην ΑΔΕΔΥ.

Είναι φανερό ότι δεν είναι νοητή η ανάπτυξη σχέσεων ανάμεσα στις οργανώσεις μέλη της ΑΔΕΔΥ, με σκοπό τη δημιουργία πόλων ή συνδέσμων, για την ανάπτυξη δράσης ενάντια στους σκοπούς, τους στόχους και τις αποφάσεις της ενιαίας τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Τέλος το ζήτημα της οργανωτικής σύνδεσης ΑΔΕΔΥ - οργανώσεων μελών πρέπει να μελετηθεί και να αντιμετωπισθεί είτε με καταστατική διάταξη είτε με δεσμευτική απόφαση οργανωτικού χαρακτήρα από το συνέδριο.

**Ε. Συνδικαλιστικές
ελευθερίες -
Πολιτικά
δικαιώματα -
Υπαλληλικός
Κώδικας**

Θα ήταν ιστορικά σημαντική παράλειψη και αποσιώπηση ή υποβάθμιση μιας σημαντικής νίκης του μαζικού κινήματος της πατρίδας μας, το να μην αναφέρουμε την ουσιαστική συνεισφορά του Ν. 1264/82 στο ζήτημα της οργάνωσης των συνδικαλιστικών κινήματων.

Ο Ν. 1264/82 θεωρήθηκε σαν μία από τις σημαντικότερες κατακτήσεις και αναμφίβολα αποτέλεσε τομή και αφετηρία για θετικές εξελίξεις. Ιδιαίτερα στο ζήτημα της κατοχύρωσης και διεύρυνσης των συνδικαλιστικών ελευθεριών και της προστασίας της συνδικαλιστικής δράσης οι σχετικές διατάξεις παρέχουν τις απαιτούμενες εγγυήσεις.

«...το ζήτημα των συνδικαλιστικών ελευθεριών δεν μπορεί να είναι μόνο πρόβλημα νομικού χαρακτήρα...»

Βέβαια το ζήτημα των συνδ/κών ελευθεριών δεν μπορεί να είναι μόνο πρόβλημα νομικού χαρακτήρα. Πάνω απ' όλα είναι ζήτημα κοινωνικής συνείδησης, δημοκρατικής προσέγγισης και καταξίωσης του ρόλου του σ.κ. Η πάλη των εργαζομένων, η όλο και περισσότερο προώθηση των στόχων τους, η συμβολή τους στις διαδικασίες της κοινωνικής αλλαγής, αλλά και ο αυτοσεβασμός και η αυτοπεριφρούρηση της ταξικής φυσιογνωμίας του κινήματος εδραιώνει και διευρύνει στην πράξη τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα.

«...κατοχύρωση των πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων...»

Ως εργαζόμενοι στο δημόσιο αγωνιζόμαστε χρόνια τώρα για την κατοχύρωση των πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων και των πολιτικών ελευθεριών, που αποτελεί το υπερσύνολο των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Από έλλειψη πληροφόρησης αλλά ίσως και από λαθεμένη τακτική το αίτημα των πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, κινδυνεύει να θεωρηθεί σαν απλό συντεχνιακό αίτημα που σκοπό έχει να καλύψει φιλοδοξίες πολιτικού χαρακτήρα ή ακόμη χειρότερα να επιτρέψει κλίμα εργασιακής αναρχίας και «ωχαδερφισμού» με άλλοθι τις «πολιτικές ελευθερίες».

Θα λέγαμε ότι όσοι προφασίζονται ή αιτιολογούν την άρνησή τους για την κατάκτηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων, με ανάλογα επιχειρήματα, είτε δεν έχουν συναρτήσει το πρόβλημα της γραφειοκρατίας και της παραγωγικότητας της Δ.Δ. στο μέτρο που αυτά αφορούν τους εργαζόμενους, με τους ίδιους τους εργαζόμενους και τις δυνατότητες προσφοράς τους, είτε αναζητούν μάταια όμως, λόγους και αιτίες για να αναιρέσουν τη ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ.

Βέβαια το αίτημα για νομιμοποίηση των κατακτημένων στην πράξη πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, αποτελεί αίτημα ευρύτερης κοινωνικής αποδοχής και απαίτησης, που ξεκινάει από τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου του ΟΗΕ και θεμελιώνεται στην πατρίδα μας στη βασική αρχή του Συντάγματος του 1975 και συγκεκριμένα στο άρθρο 4 παρ. 1 με τη διατύπωση «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου».

Το πρόβλημα της απόκτησης πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων σχετίζεται με την απογραφειοκρατικοποίηση της Δ.Δ. και η στέρησή τους / των πολιτικών δικαιωμάτων / από τους εργαζόμενους στο δημόσιο, εκφράζει μια ολόκληρη φιλοσοφία πάνω στην οποία δομήθηκε το Ελληνικό Κράτος και ειδικότερα η δημόσια διοίκηση.

Σήμερα πια αποτελεί κοινή συνείδηση πως η αποκέντρωση, η συμμετοχή και η ανοικτή μαζική λαϊκή δράση αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για την αναστολή και φυσικά την ανατροπή και αντικατάσταση αυτής της φιλοσοφίας.

Σήμερα όπου το συνδικαλιστικό κίνημα αναγορεύεται σε βάθρο της δημοκρατίας και βασικός μοχλός δράσης για το προχώρημα της κοινωνικής αλλαγής δεν νοείται περιορισμός των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων. Το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στο δημόσιο απαιτεί την κατάργηση του άρθρου 29 παρ. 3 του Συντάγματος που βάζει περιοριστικούς όρους στις ατομικές ελευθερίες και τα δικαιώματα που πρέπει να έχουν σύμφωνα με τις διαμορφωμένες σήμερα κοινωνικοπολιτικές συνθήκες και επιδιώξεις, τις Δ/νείς Συμβάσεις Εργασίας, το γενικότερο πνεύμα της εποχής.

Με τη λογική που λέει ΝΑΙ στην αντικειμενικότητα του κράτους, ΝΑΙ στην πολιτική ουδετερότητα της Δ.Δ. ως θεσμού, ως συνόλου διαδικασιών και οργάνων

«...το δ.υ κίνημα έχει συνείδηση της εποχής του...»

εξυπηρέτησης του λαού συμφωνούμε. Στη λογική που λέει ΝΑΙ στην πολιτική ουδετερότητα των εργαζόμενων, ΝΑΙ στην αποχή της κοινωνίας από τα δρώμενα στη Δ.Δ. απαντάμε μεγαλόστομα ΟΧΙ.

Αυτή νομίζουμε είναι και η βάση που μπορεί να εκφράσει και εκφράζει την πραγματική βούληση του συνταγματικού νομοθέτη και πάντως αυτή είναι η βάση που εκφράζει την κοινωνική πράξη σήμερα, βηματίζοντας στις αρχές του 1986.

Το δημοσιούπαλληλικό κίνημα έχει συνείδηση της εποχής του, προσέχει, απομονώνει και θα απομονώνει τις προσπάθειες αντιδραστικών δυνάμεων να υπερασπίζονται αυταρχικές δομές στη Δ.Δ. με το πρόσχημα της προστασίας της «αντικειμενικότητας» του κράτους.

Κανόνες, τρόποι και διαδικασίες που θα περιφρουρούν και θα εξασφαλίζουν την αντικειμενικότητα του κράτους και την πολιτική ουδετερότητα της διοίκησης μπορεί και πρέπει να θεσπισθούν στο νέο υπαλληλικό κώδικα.

Όμως ο κοινωνικός έλεγχος και η συμμετοχή των εργαζομένων στα κοινά καθώς και τις διαδικασίες και τα όργανα της διοίκησης, εξασφαλίζουν μια δημόσια διοίκηση όπου η δύναμη της εργασίας, της δημιουργικότητας και της πρωτοβουλίας θα λειτουργεί με γνώμονα τα συμφέροντα της κοινωνίας και του λαού μας.

Μέχρις ότου γίνει δυνατή η κατάργηση του άρθρου 29 παρ. 3 και μέσα στα πλαίσια του ισχύοντος Συντάγματος αναμφίβολα είναι δυνατή η κατάκτηση των πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων.

Είναι σημαντικό να αναφέρουμε μια φράση από άρθρο του καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου κ. Δημ. Τσάτσου, που σχετίζεται με τη δυναμική ερμηνεία των Συνταγμάτων:

«Είναι πάγια πια η άποψη ότι το Σύνταγμα περιέχει πλαίσια και κριτήρια για τη διαμόρφωση της πολιτικής βούλησης και τονίζω μόνο πλαίσια και κριτήρια. Το Σύνταγμα δηλαδή δίνει τη δυνατότητα της πολιτικής και κοινωνικής εξέλιξης όμως δεν είναι ο συνταγματικός δικαστής αλλά η Βουλή ως έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας».

Η θεώρηση αυτή δεν μπορεί παρά να βρίσκει σύμφωνο το δημοσιούπαλληλικό σ.κ. αλλά και όλα τα προοδευτικά κόμματα.

Η Βουλή επομένως ως έκφραση της Λαϊκής Κυριαρχίας, όπως τονίζει ο καθηγητής Δ. Τσάτσος και στα πλαίσια του ισχύοντος Συντάγματος πρέπει να προχωρήσει στη θεσμοθέτηση συμμετοχικών θεσμών στη Δ.Δ. Και σαν τέτοιοι θεσμοί είναι το βαθμολόγιο, ο ένας υπαλληλικός κώδικας, ο κοινωνικός έλεγχος στη Δ.Δ. και τέλος τα πλήρη πολιτικά δικαιώματα στους εργαζόμενους στο δημόσιο.

Το ζήτημα της ρύθμισης των πολιτικών δικαιωμάτων δεν μπορεί παρά να αντιμετωπισθεί χρονικά μέχρι τις επόμενες δημοτικές εκλογές.

Πιστεύουμε ότι η πρόταση που έχει υποβάλλει η ΑΔΕΔΥ για τη νομοθετική κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων στο δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους ΟΤΑ, μετά από μια τελική νομοτεχνική επεξεργασία μπορεί να προστεθεί ως άρθρο μόνο και να ψηφιστεί σε νομοσχέδιο του Υπουργείου Προεδρίας πριν την κατάληξη των εργασιών της επιτροπής για το νέο Υπαλληλικό Κώδικα όπως εξάλλου έχει συμφωνηθεί και είναι γραμμένο στην κοινή ανακοίνωση του υπουργείου Προεδρίας - ΑΔΕΔΥ στις πρόσφατες απεργιακές κινητοποιήσεις: π.χ. στο Ν/Σ για τις

προσλήψεις. Αυτή θα είναι η αφετηρία για τη λύση όλων των προβλημάτων που σχετίζονται με το ζήτημα των πολιτικών δικαιωμάτων. Χρειάζεται στη συνέχεια τροποποίηση της εκλογικής νομοθεσίας στα σημεία όπου θεωρεί ασυμβίβαστη την ιδιότητα του εργαζόμενου στο δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους ΟΤΑ με την άσκηση λειτουργήματος στο χώρο της ενεργούς πολιτικής και θεσμοθέτηση των διαδικασιών που θα επιτρέπουν στους εργαζόμενους να συμμετέχουν στις εκλογικές αναμετρήσεις (βουλευτικές και δημοτικές εκλογές). Οι ρυθμίσεις αυτές βέβαια δεν μπορούν να έχουν περιοριστικό χαρακτήρα σε βάρος των εργαζόμενων και να καλύπτουν θετικά τα γενικά εργασιακά (οικονομικά - ασφαλιστικά - συνταξιοδοτικά) προβλήματα που προκύπτουν από τη συμμετοχή τους σε εκλογικές αναμετρήσεις, είτε εκλέγονται είτε όχι. Ταυτόχρονα – οι ρυθμίσεις αυτές – θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη το λεγόμενο «δημόσιο συμφέρον» όπως προκύπτει από την απασχόληση των εργαζόμενων στις δημόσιες υπηρεσίες.

*Όχι στους
περιοριστικούς
όρους στη
γενικότερη πολιτική
μας δράση*

Σε καμιά περίπτωση το λεγόμενο «δημόσιο συμφέρον» που αντικειμενικά υπάρχει, δεν μπορεί να θέσει περιοριστικούς όρους στη γενικότερη πολιτική μας δράση έξω από τις διαδικασίες και τη λειτουργία της Δ.Δ. Λύσεις υπάρχουν και μπορούν να βρεθούν και μάλιστα μέσα στα πλαίσια του ισχύοντος συντάγματος.

Σκέψεις που εκφράστηκαν σε παλαιότερο χρόνο ή συνεχίζουν να εκφράζονται και σήμερα και που θεωρούν ότι το ζήτημα των πολιτικών δικαιωμάτων δεν μπορεί να ρυθμιστεί λόγω συνταγματικών εμποδίων, είναι θεωρίες «εκ του πονηρού», επιστημονικά αβάσιμες και κοινωνικά απαράδεκτες. Το σ.κ. των εργαζόμενων στο δημόσιο τις απέκρουσε και θα τις αποκρούσει και στο μέλλον αν χρειαστεί ως μια αδιάσπαστη ενιαία δύναμη χωρίς παραταξιακές διαφωνίες.

Είναι φανερό ότι οι ρυθμίσεις που θα προσδιορίζουν τη δομή και την οργάνωση της Δ.Δ. και επομένως το συνολικό πλέγμα των εργασιακών σχέσεων των εργαζομένων θα περιληφθούν στο νέο υπαλληλικό κώδικα. Από την άποψη αυτή το νομοθέτημα αυτό είναι ίσως το βασικότερο νομοθέτημα που απασχολεί το σ.κ. αλλά και ολόκληρη την κοινωνία. Κρίνουμε ότι θα ήταν απαραίτητο το συνέδριο αυτό να κυρώσει τις βασικές αρχές που θα πρέπει να διέπουν το νέο υπαλληλικό κώδικα. Οι αρχές αυτές κατατέθηκαν στη διακομματική επιτροπή σύνταξης του νέου υπαλληλικού κώδικα από τους εκπροσώπους της ΑΔΕΔΥ και αναφέρονται:

1. Στην απελευθέρωση των εργασιακών σχέσεων των εργαζομένων στο δημόσιο ώστε να ενεργοποιηθεί ολόκληρο το δυναμικό της δημόσιας διοίκησης και να γίνει ορθολογική αξιοποίησή του στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης του κοινωνικού συνόλου.
2. Στην αύξηση της αποδοτικότητας και παραγωγικότητας της δημόσιας διοίκησης μέσα από θεσμικές αλλαγές σε όλους τους τομείς της ώστε αυτή να τεθεί πραγματικά στην υπηρεσία του λαού και του τόπου.
3. Στην κατοχύρωση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων στους εργαζόμενους στο δημόσιο, αίτημα ανυποχώρητο του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος, με την αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου που εκφράζει το εμφυλιοπολεμικό κλίμα και υποβαθμίζει πολιτικά τους δημόσιους υπαλλήλους.

Θα ήταν επίσης ωφέλιμο το οργανωτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ να θέσει άλλη μια βασική αρχή, την εξής:

«Ο νέος υπαλληλικός κώδικας να ισχύσει και να εφαρμοστεί αμέσως»

«Ο νέος υπαλληλικός κώδικας να ισχύσει και να εφαρμοστεί αμέσως για όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο, τα Ν.Π. και τους ΟΤΑ χωρίς διακρίσεις καταργώντας ταυτόχρονα επί μέρους ειδικούς κώδικες. (δικαστικοί υπάλληλοι με τις συνταγματικές δεσμεύσεις, πολιτικό προσωπικό στις στρατιωτικές υπηρεσίες, εργαζόμενοι στους ΟΤΑ)».

Στο πλαίσιο που αναλύθηκε παραπάνω σε σχέση με τις συνταγματικές δεσμεύσεις που υπάρχουν και βεβαίως δημιούργησαν μέχρι σήμερα αρκετά προβλήματα, μια μελλοντική αναθεώρηση του συντάγματος θα πρέπει να επεκταθεί και σε άλλα άρθρα πλην του 29 παρ. 3, που επίσης λειτουργούν περιοριστικά. Αναφερόμαστε στο άρθρ. 12 παρ. 4 που αφορά τη δράση των εργαζομένων στο δημόσιο στο συνεταιριστικό κίνημα, στο άρθρο 56 για τους περιορισμούς των Δ.Υ. στις εκλογικές διαδικασίες και τέλος στο άρθρο 23 παρ. 2 που επίσης θέτει περιορισμούς στην άσκηση του δικαιώματος της απεργίας.

Όλα τα παραπάνω απαιτείται να μελετήσει το συν/κό κίνημα και να συγκεκριμενοποιήσει τη θέση του. Ας μη ξεχνάμε ότι στα πλαίσια του ισχύοντος συντάγματος ψηφίστηκε και εφαρμόστηκε ο αντεργατικός νόμος 643/77 που έφερε και την επωνυμία «δια την προστασίαν των συνδ/κών ελευθεριών κ.λπ.». Θεωρώντας ότι έτσι υλοποιείται η βούληση του συνταγματικού νομοθέτη όπως αυτή εκφράστηκε στο άρθρο 23 παρ. 2.

«Πιστεύουμε και παλεύουμε για έναν Συνδικαλισμό, αυτόνομο, ταξικό, πολιτικοποιημένο και μαζικό, που ξέρει να διεκδικεί επιμέρους στόχους, να υπερασπίζει, να εμβαθύνει και να ελέγχει τις πολιτικές, κοινωνικές και θεσμικές κατακτήσεις».

Πιστεύουμε και παλεύουμε για έναν συνδικαλισμό, αυτόνομο, ταξικό, πολιτικοποιημένο και μαζικό, που ξέρει να διεκδικεί επιμέρους στόχους, να υπερασπίζει, να εμβαθύνει και να ελέγχει τις πολιτικές, κοινωνικές και θεσμικές κατακτήσεις. Αυτό γιατί στοχεύουμε στη μεταβολή του συνόλου της κοινωνικής ζωής. Η μέχρι σήμερα εμπειρία και πρακτική, μας διδάσκουν ότι οι ανασχηματισμοί των δομών δεν αρκούν αν δεν στηρίζονται και δεν προωθούν τη βαθιά διείσδυση σε όλους τους κοινωνικούς τομείς των ιδεών, των μορφών κοιν. οργάνωσης και των αξιών. Αγωνιζόμαστε για την κατάκτηση νέων εργασιακών και κοινωνικών σχέσεων στους χώρους δουλειάς και στους κοινωνικούς θεσμούς, για τη διεύρυνση των δικαιωμάτων μας, για να αλλάξουν οι κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις με την αμφισβήτηση των σημερινών ιεραρχικών δομών και με τον έλεγχο της οργάνωσης εργασίας.

Οι κοινωνικές μεταβολές και η αλλαγή της κοινωνίας περνάει από τη μαζική πάλη, όπου οι εργαζόμενοι είναι πρωταγωνιστές. Μια τέτοια πάλη στηρίζεται πάνω στην ύπαρξη ενός μαζικού, οργανωτικά αυτόνομου, ταξικού, δημοκρατικού, ισχυρού συνδικαλιστικού κινήματος. Χτίζουμε βασισμένοι στη διαδικασία του δημοκρατικού προγραμματισμού και τη συμμετοχή στην «ανάπτυξη νέου τύπου».

Οι κοινωνικές μεταβολές περνούν μέσα από τη συνειδητή κινητοποίηση όλων των εργαζομένων. Μια κινητοποίηση σταθερού προσανατολισμού που βασίζεται σε θετικές δράσεις και όχι σε άθροισμα αρνήσεων. Η κινητοποίηση και η συμμετοχή των εργαζομένων αποτελεί σε κάθε περίπτωση, την εγγύηση ότι η πορεία που χαράζει το σ.κ. θα προκαλέσει τις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτιστικές ρωγμές που απαιτούνται, αλλά και τους αναγκαίους μετασχηματισμούς.

**ΣΤ. Σχέσεις
συνδικαλιστικού
κινήματος και
πολιτικών
κομμάτων**

Για τη διασφάλιση της πορείας για κοινωνική αλλαγή είναι ανάγκη να εμποδωθεί μια νέου τύπου σχέση πολιτικών κομμάτων και μαζικού κινήματος, απορρίπτοντας:

- Τη θεωρία της απόλυτης εξάρτησης των συνδικάτων από τα κόμματα και μετατροπής τους σε ιμάντες μεταβίβασης των εντολών τους.
- Την αναρχοσυνδικαλιστική θεωρία, που θεοποιεί το συνδικαλιστικό κίνημα μηδενίζοντας το ρόλο των πολιτικών κομμάτων.
- Τη ρεφορμιστική θεωρία που υπερασπίζεται την πολιτική ουδετερότητα των μαζικών φορέων.

Αυτή η σχέση που προτείνουμε διέπεται από την οργανωτική αυτονομία και ανεξαρτησία των συνδικαλιστικών φορέων, έτσι ώστε να υπάρχει δυνατότητα τόσο για μια αγωνιστική σύμπλευση και αλληλεπίδραση, όσο και για μια παράλληλη πολιτική επεξεργασία στο στοχασμό της στρατηγικής και τακτικής τους.

Ο συντονισμός ανάμεσα στο συνδ. κίνημα και στα πολιτικά κόμματα δεν επιτυγχάνεται με τη χωρίς όρους ευθυγράμμιση, του μεν στα δε, ούτε μπορεί να είναι προϊόν συμβιβασμού. Ο συντονισμός δεν σημαίνει το άθροισμα των ιδεών και των πολιτικών κατευθύνσεων που δίνονται στις συνδικαλιστικές παρατάξεις από τις πολιτικές τους αναφορές, σε διαταξική βάση. Συντονισμός σημαίνει ενότητα στη δράση, επεξεργασία «ελαχίστων πλαισίων» σύμπλευσης και κοινής αποδοχής, συσπείρωση και κατάκτηση ενιαίας πολιτικοσυνδικαλιστικής ταυτότητας στο επίπεδο της θεωρίας, της οργάνωσης και της πρακτικής.

Ενότητα και συσπείρωση όλων αυτών που θέλουν να δουλέψουν πάνω σε ταξική βάση, για να χτίσουν το πέρασμα σε μια κοινωνία χωρίς αλλοτρίωση, εκμετάλλευση και καταπίεση, σε κοινωνία της συμμετοχής και της αυτοδιαχείρισης.

**Ζ. Εξειδίκευση
διεκδικήσεων
νομικού χαρακτήρα**

Αναφέρθηκαν και προηγούμενα οι οφέλειες που προέκυψαν από την ψήφιση και εφαρμογή του Ν. 1264/82 σε ό,τι αφορά τη δομή και λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η εμπειρία και η δράση καθώς και η εφαρμογή των διατάξεων στην πράξη, έχουν οδηγήσει σε μερικά συμπεράσματα για αναγκαίες μεταβολές που πρέπει να γίνουν στο Ν. 1264/82.

α. Νόμος 1264/82

Ενδεικτικά θα αναφέρουμε μερικές από αυτές:

1. Άρθρο 30 παρ. 3 και άρθρο 1 παρ. 3. Δομή συνδ/κών οργανώσεων.

Ο τύπος οργάνωσης

Στο άρθρο 30 περιγράφεται και προσδιορίζεται ο τύπος οργάνωσης. Αρμόδιος για να προσδιορίσει τον αναγκαίο τύπο συνδικαλιστικής οργάνωσης σύμφωνα με την 87 Δ.Σ.Ε. είναι το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα και όχι ο νόμος. Έτσι ο νόμος δεν μπορεί να βάζει φραγμούς, δεν μπορεί όμως ταυτόχρονα να επιτρέπει ή και να ενισχύει τη δημιουργία οργανώσεων που το συνδικαλιστικό κίνημα στη συντριπτική του πλειοψηφία δεν αποδέχεται ως προς τη δομή τους, (π.χ. κατηγοριακές οργανώσεις). Είναι αναγκαίο να μελετηθεί εκ νέου το νομικό μέρος που προσδιορίζει τύπους οργάνωσης.

2. Άρθρο 30 παρ. 1. Μέλη συν/κών οργανώσεων των εργαζομένων στο δημόσιο.

«...μέλη
οργανώσεων...»

Στο άρθρο 30 παρ. 1 εμποδίζεται η δυνατότητα, εργαζόμενοι με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου χωρίς οργανικές θέσεις να είναι μέλη οργανώσεων που υπάγονται έμμεσα ή άμεσα στην ΑΔΕΔΥ, αν οι ίδιοι το επιθυμούν. Στην κατεύθυνση για την οργάνωση μιας δομής που θα βασίζεται στον ταξικό προσανατολισμό του κινήματος ή ύπαρξη διαφορετικών οργανώσεων στο χώρο δουλειάς στη βάση της διαφορετικής σχέσης εργασίας δεν είναι νοητή. Η αναφορά σε διάφορα προβλήματα που δήθεν υπάρχουν απλά εισάγουν ανύπαρκτης βάσης ψευτοδιλήμματα και αναπαράγουν τα φαινόμενα της πολυδιάσπασης.

Απαιτείται η τροποποίηση του νόμου στο σημείο αυτό. Προτείνεται η παρακάτω διατύπωση:

«Ο νόμος αυτός, όπως είναι, εκτός από τις διατάξεις των άρθρων 14 παρ. 3 και 10, 16 παρ. 7, 8 και 10, 22 παρ. 1 και 2, 24 παρ. 1-8 και 27 εφαρμόζεται στους έμμισθους πολιτικούς υπάλληλους του Δημοσίου όπως και στους μόνιμους ή με θητεία υπαλλήλους των ΟΤΑ, των Α.Ε.Ι., των εκκλησιαστικών Ν.Π.Δ.Δ. και λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. ακόμη δε και στους εργαζόμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο, στα Ν.Π.Δ.Δ. και στους ΟΤΑ, με τις παρακάτω προσαρμογές, διευκρινήσεις και προσθήκες».

3. Άρθρο 12 - Σύστημα εκλογής

«...σύστημα
εκλογής...»

Στη σύγχρονη Ελληνική κοινωνία όπου ο πολιτικός προβληματισμός βρίσκεται σε κορύφωση είναι αναγκαίο να μελετηθεί το σύστημα εκλογής των οργάνων των συνδικαλιστικών οργανώσεων στη βάση της εφαρμογής του συστήματος της απλής αναλογικής και με στόχους:

- Τη διασφάλιση της συμμετοχής στις διαδικασίες και τα όργανα όλων των ρευμάτων και τάσεων.
- Τη λειτουργικότητα και αποτελεσματικότητα των συνδικαλιστικών οργάνων και τη διασφάλιση της εφαρμογής και υλοποίησης των αποφάσεων που εκφράζουν την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Στα πλαίσια της μελέτης του συστήματος εκλογής θα πρέπει να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της συμμετοχής, στις αρχαιρεσίες των πανελλαδικών σωματείων, όλων των εργαζόμενων με διαδικασία που θα κατοχυρώνει το αδιάβλητο της ψηφοφορίας και θα αποκλείει τις διπλοψηφίες. Της ρύθμισης αυτής βέβαια προηγείται η επανεξέταση της ύπαρξης των πανελλαδικών σωματείων, όπως παραπάνω προσδιορίστηκαν.

4. Άρθρο 14-15-16-17-18 και 30. Προστασία στελεχών

«...προστασία
συνδικαλιστικών
ελευθεριών...»

Οι διατάξεις «περί προστασίας των συνδικαλιστικών ελευθεριών και των συνδικαλιστικών στελεχών» θα πρέπει απαραίτητα να ισχύσουν και για τις προσωρινές διοικήσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων που αντικειμενικά δεν μπορεί να είναι μέλη της ΑΔΕΔΥ εμμέσως ή αμέσως. Το πρόβλημα αυτό μπαίνει επιτακτικά ιδιαίτερα σήμερα όπου σύμφωνα με τις αποφάσεις του συνεδρίου αυτού μπαίνουν διαδικασίες συνολικής αναδιάταξης του κινήματος.

Συνδικαλιστικές άδειες θα πρέπει να χορηγούνται και στις ελεγκτικές επιτροπές.

Στην παρ. 5 του άρθρου 30 σε συνδυασμό με την παρ. 9 του άρθρ. 14 αναφέρεται η απαγόρευση της μετάθεσης συνδικαλιστικών στελεχών που είναι μέλη Δ.Σ. συνδικαλιστικών οργανώσεων. Επειδή στο χώρο του δημοσίου η παρεμπόδιση της

συνδ/κής δράσης μπορεί να γίνει και με άλλους τρόπους εκτός από τη μετάθεση (απόσπαση, μετάταξη, μετακίνηση, κ.λπ.) είναι απαραίτητο να επεκταθεί η νομική προστασία και σ' αυτά. Έτσι η οποιοδήποτε τρόπο μεταβολή του εργασιακού χώρου θα πρέπει να επιτρέπεται αν δεν εμποδίζει την δράση του συνδικαλιστικού στελέχους μέλους του Δ.Σ. και βέβαια με τη σύμφωνη γνώμη της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Ταυτόχρονα οι συνδικαλιστικές οργανώσεις στην κατεύθυνση της καταξίωσης του ρόλου τους δεν θα πρέπει να οδηγούνται συνειδητά ή όχι σε καταστρατηγήσεις του πνεύματος της προστασίας των συνδικαλιστικών στελεχών. Έτσι, για παράδειγμα, η μετακίνηση από γραφείο σε γραφείο της ίδιας υπηρεσίας, στον ίδιο χώρο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παρεμποδίζει την άσκηση του συνδ/κού δικαιώματος.

Προτείνεται η παρακάτω τροποποίηση σε σχέση με το αρθ. 14 παρ. 9. «Δεν επιτρέπεται η μετάθεση, απόσπαση ή μετάταξη ή με οποιοδήποτε τρόπο μετακίνηση των εργαζομένων που αναφέρονται στις παρ. 5, 6, 7 και 8 αυτού του άρθρου χωρίς την έγγραφη συγκατάθεση της συνδικαλιστικής τους οργάνωσης. Ο εργοδότης έχει δικαίωμα να προσφύγει στην επιτροπή του άρθρου 15 που αποφασίζει για την αναγκαιότητα της μετάθεσης».

5. Άρθ. 13 παρ. 1 και 29 παρ. 2. συνδικαλιστικό βιβλιάριο

«...συνδικαλιστικό
βιβλιάριο...»

Η διασφάλιση του συνδικαλιστικού κινήματος από διπλοψηφίες και διπλοεκπροσωπήσεις μπορεί να γίνει μόνο μέσα από την έκδοση του συνδικαλιστικού βιβλιαρίου. Είναι αναγκαίο να αρχίσει άμεσα η επεξεργασία του θέματος από την επιτροπή που έχει συγκροτηθεί στο Υπουργείου Προεδρίας από το 1984 αλλά δεν λειτούργησε ποτέ και βέβαια να εκδοθεί η σχετική υπουργική απόφαση.

6. Οικονομική αυτοτέλεια. Άρθρο 5-6

«...οικονομική
αυτοδυναμία των
συνδικάτων...»

Στο πλαίσιο της εισήγησης για την οικον. αυτοδυναμία των συνδικάτων πρέπει να αντιμετωπισθεί νομοθετικά αν έτσι απαιτείται για τεχνικούς και μόνο λόγους και αν αυτή η ρύθμιση διασφαλίζει τη διαφάνεια, τον έλεγχο, τη μη διάτραξη της συνδικαλιστικής διάρθρωσης και δομής και το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων.

7. Άρθρο 22 παρ. 3 και 30 παρ. 9. Απαγόρευση πρόσληψης απεργοσπαστών.

«...όχι στις
προσλήψεις κατά τη
διάρκεια
απεργιακών
κινητοποιήσεων...»

Με ρητή διάταξη νόμου θα πρέπει να αποκλείεται η δυνατότητα πρόσληψης προσωπικού στις Δ.Υ. με οποιαδήποτε σχέση εργασίας κατά τη διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων εκτός αν πρόκειται για προγραμματισμένες σε παλιότερο χρόνο προσλήψεις. Το ίδιο πρέπει να ισχύει και για μεταθέσεις, μετακινήσεις και αποσπάσεις από άλλη υπηρεσία, στην υπηρεσία της οποίας το προσωπικό απεργεί.

Η παρ. 9 του άρθρου 30 που αναφέρεται στην 5η παράγραφο του άρθρου 22 του σχεδίου νόμου προτείνεται να διαμορφωθεί όπως παρακάτω:

«α. Κατά τη διάρκεια της απεργίας των δημοσίων υπαλλήλων της παρ. 1 του παρόντος άρθρου δεν επιτρέπεται η πρόσληψη μονίμων ή εκτάκτων υπαλλήλων με οποιαδήποτε σχέση εργασίας στην υπηρεσία της οποίας το προσωπικό απεργεί, καθώς επίσης και η μετάθεση, απόσπαση ή μεταφορά με οποιοδήποτε τρόπο υπαλλήλων από άλλες υπηρεσίες στην υπηρεσία που το προσωπικό απεργεί.

β. Οι διατάξεις του εδαφ. α της παραγράφου αυτής δεν έχουν εφαρμογή στις περιπτώσεις όπου οι κάθε είδους προσλήψεις, μεταθέσεις, αποσπάσεις προσωπικού

έχουν προγραμματισθεί με την τυπική διαδικασία που κάθε φορά ισχύει, σε προγενέστερο χρόνο».

8. Διαρκής εκκαθάριση μητρώων.

«...εκκαθάριση
μητρώων...»

Το σ.κ. δεν παραγνωρίζει το γεγονός ότι η εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 1264/82 και ειδικότερα οι διατάξεις που έβαζαν υποχρεωτική δέσμευση στις διοικήσεις για εκκαθάριση μητρώων, νέες αχαιρεσίες με το σύστημα της απλής αναλογικής κ.λπ. οδήγησαν αναμφίβολα στην πάταξη του εργοπατερισμού, την αποκάλυψη και αποπομπή των σωματείων σφραγίδων, βασικές προϋποθέσεις για τον εκδημοκρατισμό των συνδικάτων.

Σήμερα πια πιστεύουμε ότι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και το σ.κ. μπορούν να αυτοπροστατευθούν από ανάλογα φαινόμενα και να κατοχυρώσουν μέσα από τα καταστατικά τους και κυρίως τη δράση τους την ενεργοποίηση και συμμετοχή όλων των εργαζόμενων.

Με βάση τα δεδομένα αυτά, αλλά και τις γενικότερες αντιλήψεις που εκφράζονται στην εισήγηση αυτή προτείνεται η διαγραφή της φράσης «... καθώς και αν δεν πήρε μέρος στις δύο τελευταίες εκλογές, για την ανάδειξη της διοίκησης» που αναφέρεται στο άρθρο 30 παρ. 4.

9. Επιτροπή προστασίας συνδ. στελεχών Άρθρο 15 - Άρθρο 30.

«...επιτροπές
προστασίας
συνδικαλιστικών
στελεχών...»

Στην ΑΔΕΔΥ έχουν κατά καιρούς υποβληθεί υπομνήματα οργανώσεων - μελών της ή συνδ/κών παρατάξεων που αναφέρονται στη σύνθεση των επιτροπών προστασίας συνδ/κών στελεχών και διαπιστώνουν την ύπαρξη κάποιων προβλημάτων. Το γεγονός αυτό και μόνο αρκεί για να μελετήσει η ΑΔΕΔΥ συνολικά το ζήτημα της σύνθεσης των επιτροπών και να προτείνει τρόπους για την αντιμετώπιση προβλημάτων που πιθανόν υπάρχουν αν έτσι διαπιστωθεί. Πάντως η άποψη που διατυπώθηκε, να συμμετέχουν στην επιτροπή και από ένας εκπρόσωπος της πρωτοβάθμιας συνδ. οργάνωσης που κρίνεται, καθώς και της αντίστοιχης δευτεροβάθμιας, δεν μας βρίσκει κατ' αρχήν σύμφωνους. Και τούτο διότι μπορεί να κρίνεται η δευτεροβάθμια οργάνωση όποτε δεν έχει νόημα η εκπροσώπηση κάποιων πρωτοβάθμιας.

Ένας άλλος λόγος είναι ότι αν δεχτούμε 5μελή επιτροπή αυτού του τύπου, η σύνθεσή της και μόνο την καθιστά δυσκίνητη και δυσλειτουργική λόγω της πολυπλοκότητας των αντιπροσώπων. Εξάλλου υπάρχει και το νομικό μέρος της συμμετοχής των διαδίδων σε επιτροπές κρίσης, κάτι που βεβαίως είναι νομικά αξεπέραστο και αντικειμενικά σωστό.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν στοιχεία για προβληματισμό που μέχρι στιγμής δεν έχει οδηγήσει σε συμπεράσματα - προτάσεις. Αναμφίβολα χρειάζεται μελέτη και κατάθεση της εμπειρίας όλων μας.

10. Διαδικασία κήρυξης απεργίας. Αποδοχές κατά τη διάρκεια της απεργίας.

«...το άρθρο 30...»

Συχνά διατυπώνεται κριτική για τη διαδικασία που προβλέπεται στο Άρθρο 30 για την κήρυξη της απεργίας. Πιστεύουμε πως αν αντικειμενικά σταθούμε στο θέμα, δεν υπάρχει πρόβλημα. Η μέχρι σήμερα εμπειρία μας, λέει, πως ο νόμος ουδέποτε στάθηκε εμπόδιο για την κήρυξη απεργίας στο χώρο των εργαζόμενων στο δημόσιο. Θα ήταν θετικό να διατυπωθεί στο νόμο η δυνατότητα να κηρύσσεται η απεργία από τις δευτεροβάθμιες συνδ/κές οργανώσεις και την ΑΔΕΔΥ, με αποφάσεις των Δ.Σ. ή του Γ.Σ. όπως απορρέει από σχετική ερμηνευτική εγκύκλιο του άρθρου 30. Αυτό εξ άλλου εφαρμόζεται και στην πράξη μέχρι σήμερα. Η άποψη που ισχυρίζεται ότι το διάστημα

των 4 ημερών, που απαιτούνται από την κήρυξη ως την πραγματοποίηση της απεργίας, είναι σχετικά μεγάλο, μπορεί να θεωρηθεί βάσιμη μόνο σε εντελώς ακραίες περιπτώσεις. Μέχρι σήμερα μπορούμε να πούμε ότι δεν υπάρχουν ούτε ελάχιστες περιπτώσεις όπου οι 4 ημέρες, σαν απαραίτητος χρόνος, πρακτικά αποδυνάμωσαν το περιεχόμενο και τη διαπραγματευτική ισχύ της απεργίας.

Είμαστε ριζικά αντίθετοι με την άποψη που υποστηρίζει να καταβάλλονται οι αποδοχές στη διάρκεια της απεργίας. Δεν θα είναι η ΑΔΕΔΥ εκείνη που θα μετατρέψει το ιερό όπλο της απεργίας σε διαπραγματική διαδικασία εκ του ασφαλούς. Μια τέτοια θεώρηση αποπροσανατολίζει το μαζικό κίνημα και νοθεύει τον ταξικό χαρακτήρα της πάλης των εργαζομένων. Οι εργάτες του Σικάγου, οι Δ.Υ. της ΣΔ/Ε του ΕΑΜ, η εργατική τάξη όλου του κόσμου πάλεψαν με κίνδυνο την ίδια τους τη ζωή και τη σωματική τους ακεραιότητα. Σήμερα οι εργάτες της φάμπρικας απεργούν για το μεροκάματο έχοντας ορατό τον κίνδυνο της απόλυσης που χρησιμοποιείται ακόμη από τον ιδιώτη εργοδότη σαν μέσο εκβιασμού και απειλών. Αν ισχυριζόμαστε ότι το συνδ/κό κίνημα των εργαζόμενων στο δημόσιο είναι αναπόσπαστο τμήμα και ενταγμένο στο ευρύτερο λαϊκό κίνημα, για τις ίδιες προσδοκίες, τους ίδιους στόχους, τα ίδια οράματα και έτσι είναι, αυτός ο ισχυρισμός θα πρέπει στην πράξη να λαμβάνεται υπόψη σε κάθε μας σκέψη, σε κάθε βήμα, σε κάθε διεκδίκηση που προβάλλουμε.

11. Προσωπικό ασφαλείας. Άρθρο 21.

«...προσωπικό
ασφαλείας...»

Έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο της καταστρατήγησης του περιεχομένου των υπηρεσιών εξυπηρέτησης στοιχειωδών αναγκών του κοιν. συνόλου.

Έτσι πολλές φορές στις περιπτώσεις του ορισμού του προσωπικού ασφαλείας, κατά τη διάρκεια των απεργιακών κινητοποιήσεων, αυθαίρετες ερμηνείες της διοίκησης διευρύνουν το περιεχόμενο των υπηρεσιών ασφαλείας και γενικότερα των απαραίτητων υπηρεσιών για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου. Είναι δε δυνατό μια τέτοιου τύπου διεύρυνση στην πράξη να καθιστά ανενεργό το όπλο της απεργίας. Έτσι χωρίς να παραβλέπουμε το κοινωνικό περιεχόμενο των υπηρεσιών που παρέχουμε ή πρέπει να παρέχουμε, είναι αναγκαίο να προσδιοριστούν σαφώς και κατά υπηρεσία, οι μονάδες που θα πρέπει να λειτουργούν σε περιόδους απεργιακών κινητοποιήσεων. Αν αυτό δεν μπορεί να γίνει με νόμο κάτι που φαίνεται να είναι δύσκολο από διαδικαστικής πλευράς, μπορεί να συμφωνηθεί εφ' άπαξ με διαπραγματεύσεις και συζήτηση μεταξύ της διοίκησης και των αντίστοιχων συνδ. οργανώσεων.

Οι συνδ/κές οργανώσεις δεν θα πρέπει να λησμονούν να ασκούν το δικαίωμα που τους παρέχει ο νόμος 1264/82 στο άρθρο 21 παρ. 2. Να ορίζουν δηλαδή το προσωπικό ασφαλείας που θεωρούν απαραίτητο με βάση τα κριτήριά τους και το αντικείμενο της υπηρεσίας τους στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιανουαρίου κάθε ημερολογιακού έτους.

Έχει παρατηρηθεί ότι αυτό μέχρι σήμερα δεν γίνεται.

12. Οργανώσεις Συνταξιούχων.

«...οι οργανώσεις
των συντα-
ξιούχων...»

Το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στο δημόσιο παλιότερα επέβαλε κατά την ψήφιση του Ν. 1264/82 την κατάργηση της δυνατότητας της συμμετοχής των συνταξιούχων στις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων, για λόγους που αλλεπάλληλες φορές έχουν αναφερθεί και δεν είναι χρήσιμο να επαναλάβουμε.

Το να ξαναγυρίσουμε σήμερα να ζητάμε την συμμετοχή των συνταξιούχων συναδέλφων μας στις δικές μας συνδικαλιστικές οργανώσεις είναι επιστροφή στο

παρελθόν που δεν τεκμηριώνεται, ούτε υπάρχουν νέα στοιχεία που να δικαιολογούν μια τέτοια ριζική μεταστροφή.

Αν πραγματικά θέλουμε να σταθούμε αλληλέγγυοι στο κίνημα των συνταξιούχων γιατί και αυτό είναι κομμάτι του λαϊκού κινήματος και αρκετά συγγενές μπορούμε να πούμε, πρέπει να ζητήσουμε τον εκδημοκρατισμό του σ.κ. και σ' αυτό το χώρο. Γιατί είναι φανερό πως τα φαινόμενα του εργατοπατερισμού και της διπλοψηφίας υπάρχουν ή μπορεί να υπάρχουν ακόμα και σήμερα και μάλιστα έντονα.

13. Πεδίο εφαρμογής Ν. 1264/82.

«...επέκταση της εφαρμογής του 1264/82...»

Οι διατάξεις του Ν. 1264/82 θα πρέπει να επεκταθούν και στους ναυτεργάτες, στις συνδ/κές οργανώσεις των δημοσιογράφων και λοιπές συνδικαλιστικές οργανώσεις εργαζομένων που δεν καλύπτονται από την ψήφισή του με βάση το αντικείμενο της εργασίας τους, τις υπηρεσίες που προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο και την εθνική οικονομία, στη βάση της προστασίας των ταξικών τους συμφερόντων και σύμφωνα πάντα με τις θέσεις των αντίστοιχων συνδ/κών οργανώσεων.

β. Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας

«...ψήφιση, επέκταση και εφαρμογή των ΔΣΕ...»

Στα πλαίσια της διεύρυνσης των δικαιωμάτων των εργαζόμενων στις Δ.Υ. είναι αναγκαία η ψήφιση ή η επέκταση και εφαρμογή ψηφισμένων Δ.Σ.Ε. Ειδικότερα απαιτείται:

1. Άμεση ψήφιση και εφαρμογή της 151 Δ.Σ.Ε. «Για την προστασία του δικαιώματος οργάνωσης και τις διαδικασίες καθορισμού των όρων απασχόλησης στη Δ.Δ.» που έχει κατατεθεί στη Βουλή.
2. Άμεση ψήφιση, επέκταση στο δημόσιο και εφαρμογή των 135 - 143 Δ.Σ.Ε. «για την προστασία των αντιπροσώπων των εργαζόμενων στην επιχείρηση και τις διευκολύνσεις που πρέπει να παρέχονται σε αυτούς» που έχει ήδη κατατεθεί στη Βουλή.
3. Επέκταση και εφαρμογή στο δημόσιο της 156 Δ.Σ.Ε. «για την προστασία και διευκόλυνση των εργαζόμενων με οικογενειακές υποχρεώσεις» που ήδη έχει ψηφιστεί και καλύπτει τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας.
4. Εφαρμογή στην πράξη και εναρμόνιση της Ελληνικής νομοθεσίας όπου αυτή αντίκειται προς τις 87 και 98 Δ.Σ.Ε. που έχουν κυρωθεί από την Ελληνική Βουλή.
5. Μελέτη για ψήφιση και εφαρμογή των 154 και 163 Δ.Σ.Ε. «για το δικαίωμα των διαπραγματεύσεων και συμβάσεων των οργανώσεων των Δημοσίων Υπαλλήλων και όλων των εργαζόμενων» που θεσπίστηκε από το Δ.Γ.Ε. το 1981 και δεν έχει κυρωθεί μέχρι σήμερα από καμιά κυβέρνηση σε όλο τον κόσμο.

γ. Συλλογικές διαπραγματεύσεις - Ν. 3239/55

«Ριζική αναμόρφωση του δικαίου των συλλογικών διαφορών εργασίας»

Στα πλαίσια της συνολικής καταγραφής και επίλυσης προβλημάτων που περιορίζουν τη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος και ιδιαίτερα στο ζήτημα των συλλογικών διαπραγματεύσεων απαιτείται η ριζική αναμόρφωση του δικαίου των συλλογικών διαφορών εργασίας, ώστε να εξασφαλισθεί η ελευθερία των διαπραγματεύσεων, ο περιορισμός της εργοδοτικής ασυδοσίας και το τέλος της παρέμβασης της κρατικής εξουσίας.

Η ριζική αναμόρφωση του 3239/55 απαιτείται σύμφωνα με το Σύνταγμα, τη νομοθεσία των χωρών της ΕΟΚ (πλην Βρετανίας) και την 98 Διεθνή Σύμβαση έχει κυρώσει η χώρα μας.

Το αίτημα είναι η κατάργηση της υποχρεωτικής διαιτησίας (αντικατάστασή της με την προαιρετική) η διεύρυνση του περιεχομένου των συλλογικών διαφορών εργασίας (όχι μόνον όροι αμοιβής), η προσφυγή στη διαιτησία να γίνεται κατόπιν κοινής συμφωνίας και όχι μονομερούς παραπομπής του ενός και του Υπουργού Εργασίας, η σύνθεση των επιτροπών διαιτησίας από ίσο αριθμό εργαζόμενων - εργοδοτών και ο καθορισμός κριτηρίων υποχρεωτικών για τις αποφάσεις των επιτροπών διαιτησίας.

Οι αποφάσεις της διαιτησίας να βγαίνουν υποχρεωτικά (πράγμα που πρέπει να κατοχυρωθεί με συγκεκριμένες κυρώσεις στους υπεύθυνους της τυχόν καθυστέρησης και ρήτρες) μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, συμπεριλαμβανομένης και της τυχόν προσφυγής στη δευτεροβάθμια επιτροπή.

Τέλος με ρητή διάταξη ν' αποκλείεται οποιαδήποτε απαγόρευση της απεργίας εξαιτίας της προσφυγής στη διαιτησία και βέβαια αν η προσφυγή είναι μονομερής χωρίς τη σύμφωνη γνώμη της συνδ/κής οργάνωσης.

δ. Λοιπές νομοθετικές ρυθμίσεις προστατευτικές των δικαιωμάτων των εργαζόμενων

Το οργανωτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εκφράζει τη συμπαράστασή του και υιοθετεί πλήρως τα αιτήματα που είχαν διατυπωθεί στο 22ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, τα οποία σχετίζονται με την προστασία του εργασιακού δικαιώματος – προϋπόθεση για την ανάπτυξη συνδικαλιστικής δράσης – των εργαζόμενων.

Ενδεικτικά αναφέρονται τα παρακάτω:

1. Επέκταση των ευεργετικών διατάξεων του Ν. 2112/20 σχετικά με την καταγγελία της σύμβασης και την αποζημίωση των μισθωτών και στους εργάτες για λόγους ίσης μεταχείρισης αλλά και σαν αντικίνητρο για τις αυθαίρετες απολύσεις. Η επέκταση πρέπει να συμπεριλάβει και τους μισθωτούς με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο δημόσιο, ΝΠΔΔ, ΟΤΑ, κ.λπ. εκτός όσων βρίσκονται σε πλεονεκτικότερη θέση των διατάξεων 2112/20. Σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης εργασίας είναι σήμερα απαραίτητη και δίκαιη η αύξηση του αφορολόγητου ορίου της αποζημίωσης.
2. Συμπλήρωση του Ν. 1082/80 με ποινικές κυρώσεις όταν ο εργοδότης αρνείται να χορηγήσει εκκαθαριστικό σημείωμα των αποδοχών των εργαζομένων και με υποχρέωση του εργοδότη να αναρτά στους τόπους εργασίας πίνακες με τις καταβαλλόμενες στο προσωπικό αποδοχές για να εξασφαλισθούν οι εργαζόμενοι από τυχόν εργοδοτικές ρυθμίσεις.
3. Εσωτερικοί κανονισμοί εργασίας. Οι κανονισμοί που υπάρχουν έχουν συνταχθεί και θεσπιστεί χωρίς καμιά ουσιαστική παρέμβαση των εργαζόμενων. Το περιεχόμενό τους είναι αντεργατικό και αντιδραστικό. Όχι μόνο δεν κατοχυρώνουν τα δικαιώματα των εργατοϋπαλλήλων, αλλά αποτελούν μέσο φαλκίδευσής τους. Επιβάλλεται η αντικατάσταση της σχετικής νομοθεσίας (Ν. 3789/57, Β.Δ. της 24.6.58, Π.Δ. 1156/77 κ.λπ.) ώστε οι εσωτερικοί κανονισμοί εργασίας να συντάσσονται και να ισχύουν μετά από ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις όπου η άποψη των συνδικαλιστικών οργάνων θα βαρύνει. Γενικός εκσυγχρονισμός της νομοθεσίας «περί κανονισμών εργασίας» πρέπει να

κινείται στην κατεύθυνση της κατοχύρωσης των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των εργαζομένων, να θεσπίζει την αναγκαστική καθιέρωση πνεύματος δημοκρατίας στους χώρους δουλειάς.

4. Τροποποίηση του Ν. 3198/55 για τη διαθεσιμότητα ώστε να μη γίνεται κατάχρηση της αοριστίας του όρου «μείωση εργασιών».

**Η. Ζητήματα
εσωτερικής
οργάνωσης
ΑΔΕΔΥ**

*Κτιριακή και
λοιπή υποδομή*

Η ανάπτυξη της συνδικαλιστικής δράσης στη σύγχρονη κοινωνία με τα προβλήματα που τη συνοδεύουν και κυρίως η επιτυχής έκβαση των αγώνων των εργαζομένων απαιτούν αφενός ταξική κατεύθυνση του συνδικαλιστικού κινήματος και αφετέρου γνώση των προβλημάτων και χρήση επιστημονικών μεθόδων και τεχνικής υποδομής και υποστήριξης.

Ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά το τελευταίο είναι διαπιστωμένο ότι η κτιριακή υποδομή και ο τεχνικός εξοπλισμός της ΑΔΕΔΥ σήμερα είναι ανεπαρκείς για να μην πούμε ανύπαρκτοι.

Απαιτείται για αυτό:

1. Η σύνταξη μελέτης για τις ανάγκες στέγασης της ΑΔΕΔΥ σύμφωνα με τις απαιτήσεις της, τη διασφάλιση της λειτουργικότητάς της και τη διάρθρωσής της ως οργάνωσης.

Η ΑΔΕΔΥ πρέπει να αποκτήσει δικό της κτίριο σύγχρονο, εξοπλισμένο και με δυνατότητες για την άσκηση πολλαπλών δραστηριοτήτων (συγκεντρώσεις - συνεντεύξεις - πολιτιστική δραστηριότητα, κ.λπ.). Πηγές για την απόκτηση στέγης είναι το Μ.Τ.Π.Υ., η Κ.Ε.Δ. κ.λπ.

Σε πρώτη φάση χρειάζεται να γίνει προσπάθεια για την απόκτηση του ισόγειου χώρου του κτιρίου που σήμερα έχουμε (Ψύλλα 2 και Φιλελλήνων) του οποίου ιδιοκτήτης είναι η Κ.Ε.Δ. Πάντως η απόκτηση κτιρίου που θα στεγάζει όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις μέλη της προοπτικά, δεν πρέπει να είναι έξω από τις προθέσεις μας.

2. Άμεσα θα πρέπει να προχωρήσει στην προμήθεια συγχρόνων μηχανημάτων - γραφομηχανών, πολυγράφου, φωτοτυπικού μηχανήματος, τηλεόρασης, VIDEO κ.λπ. - στη δημιουργία βιβλιοθήκης με υλικό συνδικαλιστικού περιεχομένου, νομοθεσίας που αφορά τη Δ.Δ. και γενικότερα.

Τέλος, αξίζει να μελετηθεί το θέμα της εγκατάστασης TELEX στην ΑΔΕΔΥ και τις οργανώσεις μέλη της, που θα λύσει και το πρόβλημα της άμεσης επικοινωνίας και πληροφόρησης.

*Λειτουργία ΑΔΕΔΥ
και τεχνική -
επιστημονική -
συνδικαλιστική
υποστήριξη*

Η ΑΔΕΔΥ ως τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο έχει την υποχρέωση ανάδειξης του ρόλου των εργαζόμενων στο δημόσιο και έκφρασης της εντολής τους μέσα από διάφορες δραστηριότητες.

Συνεπώς είναι ανάγκη να εξοπλισθεί με όλα τα μέσα που θα διευκολύνουν την άσκηση της εξουσίας που πηγάζει από την ιδιότητά της αυτή.

Η τεχνική και επιστημονική υποστήριξη θα πρέπει να εξεταστεί στα πλαίσια του ρόλου που αναγνωρίζουμε στο συνδικαλισμό.

Αν δηλαδή απλά εξαντλείται ως διεκδικητικός μηχανισμός ή αν καλείται να παίξει το ρόλο του ως λειτουργική βαθμίδα της κοινωνίας, ως αυτοδύναμος πόλος εξουσίας που

μπορεί να αναλάβει πολυποίκιλες δραστηριότητες παρεμβαίνοντας δυναμικά και ουσιαστικά στην προοπτική της Ελληνικής κοινωνίας.

Στη σημερινή εποχή δεν είναι αρχική η γνώση και υιοθέτηση εργασιακών αιτημάτων. Ο κύκλος των καθηκόντων των συνδικάτων ξεπερνάει και φτάνει πιο πάνω από το πρόβλημα της μισθοδοσίας και της κοινωνικής νομοθεσίας.

Έχουν υποχρέωση διασφάλισης όρων αντίδρασης στις προσπάθειες για μετατροπή του εργαζόμενου σε άβουλη και αυτοματοποιημένη ύπαρξη.

Ο συγκεντρωτισμός της εξουσίας που πηγάζει από το κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο που συνεχώς εξοπλίζονται με την αλματωδώς βελτιούμενη τεχνολογία γέρνει τη ζυγαριά σε βάρος της υπόθεσης του εργαζόμενου και του συνδικάτου.

Ας μην ξεχνάμε ότι η τεχνολογική και επιστημονική πρόοδος ουσιαστικά χρησιμοποιείται για την ανύψωση του επιπέδου εκμετάλλευσης. Χρησιμοποιείται σαν όπλο στον αγώνα που κάνουν οι άνθρωποι μεταξύ τους.

Η ανάγκη μιας εμπνευσμένης τεχνικής και επιστημονικής υποστήριξης των συνδικάτων είναι προφανής. Προφανής όμως είναι και η ανάγκη διασφάλισης των όρων λειτουργίας της υποστήριξης.

Το συνδικάτο έχει την υποχρέωση να κρατήσει για λογαριασμό των μελών του τη δυνατότητα άντλησης της πρωτογενούς εμπειρίας και της επεξεργασίας γραμμής.

Ο κίνδυνος υποκατάστασης της συνδικαλιστικής βούλησης από το γραφειοκρατικό πρακτικισμό είναι ορατός.

Για το λόγο αυτό η πιθανή αναγωγή τους σε καθοδηγητική αρχή στο πεδίο του ανταγωνισμού ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, θα πρέπει να αποτελέσει το πρόπλασμα κάθε παραπέρα σκέψης.

Η υποστήριξη να τεθεί στη διάθεση της ανάπτυξης στρατηγικής συστηματικού ελέγχου όλων των τομέων της κοινωνικής ζωής για να προετοιμασθεί το έδαφος της ανάληψης της εξουσίας από τους εργαζόμενους με μισθωτή εργασία, στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης.

Η χρησιμοποίηση της τεχνολογικής και επιστημονικής διανοήσης, έξω από την κηδεμονία κάθε γραφειοκρατικού μηχανισμού θα μπορούσε να προεξοφλήσει μορφές άμεσης δημοκρατίας, δηλαδή μορφές της μελλοντικής κοινωνίας.

Αν η υποστήριξη τεθεί στην υπηρεσία του αγώνα για συνεχή αλλαγή των κοινωνικών σχέσεων μέσω των συνδικάτων, αποκτά ταυτόχρονα εν δυνάμει τη δυνατότητα εξασφάλισης προϋποθέσεων συνεχούς διαπαιδαγώγησης για αυτοδιαπαιδαγώγηση σε μια συνείδηση που να ξεπερνά τις δοσμένες σχέσεις.

Αλλά η τεχνική και επιστημονική αυτάρχεια των συνδικάτων θα μπορούσαν να λειτουργήσουν και ως συντελεστές χαλάρωσης ή και αποκοπής των ιμάντων μεταβίβασης των κομμάτων στο μαζικό κίνημα στην προοπτική της πλήρους οργανωτικής αυτονομίας τους.

Στο πλαίσιο που περιγράφηκαν τα παραπάνω θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αποδεκτή η τεχνική και επιστημονική υποστήριξη της ΑΔΕΔΥ.

«Η χρησιμοποίηση της τεχνολογικής και επιστημονικής διανοήσης, έξω από την κηδεμονία κάθε γραφειοκρατικού μηχανισμού θα μπορούσε να προεξοφλήσει μορφές άμεσης δημοκρατίας, δηλαδή μορφές της μελλοντικής κοινωνίας»

Ο εξοπλισμός της με τα αποτελέσματα της επιστημονικής και τεχνολογικής έρευνας κρίνεται ως απαραίτητος.

Απόλυτα αναγκαία θα μπορούσε να θεωρηθεί και η δημιουργία ενός Κέντρου Μελετών και Τεκμηρίωσης καθώς επίσης και η στελέχωσή του με υψηλό επιστημονικό εξοπλισμό.

Αλλά και η συνεργασία με τα κατά κλάδους Επιμελητήρια, στην ίδια βάση, θα μπορούσε να αποβεί πολύ χρήσιμη για τη λειτουργία της ΑΔΕΔΥ.

Απαραίτητη επίσης είναι η δημιουργία αρχείου που να καλύπτει όλες τις δραστηριότητες της ΑΔΕΔΥ, καθώς επίσης και η δημιουργία βιβλιοθήκης.

Στα πλαίσια της συνδικαλιστικής υποστήριξης η ανάπτυξη της αλληλεγγύης της εργατικής τάξης, όχι μονάχα σε εθνικό επίπεδο, κρίνεται όσο ποτέ άλλοτε αναγκαία.

Λέγεται και είναι αλήθεια, πως το κεφάλαιο δεν έχει πατριδα. Είναι πανταχού παρόν και με τις ίδιες παντού και πάντοτε βλέψεις.

Αν η εργατική τάξη δεν χρησιμοποιήσει το βασικό της όπλο, την αλληλεγγύη, δύσκολα θα μπορέσει να το αντιμετωπίσει.

Η αλληλεγγύη δεν αποτελεί μόνο τη μεγάλη ηθική παράδοση των εργαζομένων, αλλά και μέσο αυτοάμυνας κάθε εργαζόμενου χωριστά σε μελλοντικές δοκιμασίες του.

Προς την ίδια κατεύθυνση λειτουργώντας, απόλυτα αναγκαία κρίνεται και η ίδρυση Ταμείου Αλληλοβοηθείας των εργαζομένων.

Για την υλοποίηση όλων των παραπάνω απαιτείται η συστράτευση όλων των οργανώσεων και η προσπάθεια για την εξυπηρέτηση και εφαρμογή τους.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις μέλη μας – όλες γενικότερα οι οργανώσεις υποχρεούνται αμέσως μετά το οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο να ξεκινήσουν διαδικασίες προσαρμογής της οργάνωσής τους και των καταστατικών τους σε αυτά που θα αποφασιστούν. Και κύρια να διατάξουν τη δομή τους με βάση το κυρίαρχο και βασικό χαρακτηριστικό που πρέπει να διέπει το πρωτοβάθμιο σωματείο που είναι και το κύτταρο της δομής. Το χαρακτηριστικό αυτό είναι ο χώρος δουλειάς και η οργάνωση νέου τύπου, είναι η ενιαία συνδικαλιστική οργάνωση όλων των εργαζομένων στον ίδιο χώρο δουλειάς ανεξάρτητα από σχέση εργασίας, ειδικότητα, κλάδο, στάθμη σπουδών.

Στο συνέδριο κατατίθενται πρότυπα καταστατικά Α' βαθμίων και Β' βαθμίων οργανώσεων που μπορούν να αποτελέσουν οδηγούς για οργάνωση.

Η κατάκτηση της οργανωτικής αυτονομίας και αυτοδυναμίας των συνδικάτων είναι καρπός αγώνων και θυσιών των εργαζόμενων. Η μακρόχρονη αγωνιστική πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος κατοχύρωσε στη συνέχεια την ενότητα και τη μαζικότητα, στοιχεία απαραίτητα και ταυτόχρονα, χαρακτηριστικά της δημοκρατικής λειτουργίας και της πολιτικοποιημένης πρακτικής, όλων των κοινωνικών αγώνων που στήριξαν και δημιούργησαν οι εργαζόμενοι.

Η εξαφάνιση των μηχανισμών οργανωτικού ελέγχου, που επέβαλε και διαίωνιζε τον κατακερματισμό και την οργανωτική πολυδιάσπαση, σε συνδυασμό με την διάλυση των μηχανισμών καταστολής των αγώνων και την επιβολή νόθων ηγεσιών κορυφής,

**Θ. Γενικές
κατευθύνσεις και
εξειδίκευση
οργανωτικής
απόφασης κατά
χώρο**

**Ι. Οικονομική
αυτοδυναμία,
αυτονομία και
ανεξαρτησία των
συνδικάτων**

στο χώρο του δημοσιούπαλληλικού κινήματος, δημιούργησε νέες συνθήκες και προοπτικές στα συνδικάτα.

Η σημερινή δημοκρατική πρόκληση για τη δημιουργία ενός νέου δημοκρατικού οργανοδομικού μοντέλου, για τα συνδικάτα στο δημόσιο που απευθύνει η κορυφαία και μοναδική τριτοβάθμια οργάνωσή τους, απαιτεί απάντηση. Απαιτεί τοποθέτηση υπεύθυνη όλων των φορέων και των συνδικαλιστικών παρατάξεων στο ερώτημα της αναγωγής του συνδικαλιστικού κινήματος σε αυτόνομο και αυθύπαρκτο πολιτικό υποκείμενο κοινωνικού μετασχηματισμού, που σημαίνει κατοχύρωση δυνατοτήτων επέκτασης της δράσης του στο σύνολο των προβλημάτων και παρέμβαση στις δομές που διαμορφώνουν τους κοινωνικούς, οικονομικούς, πολιτικούς και πολιτιστικούς δείκτες του τόπου μας.

«...η νέα
δημοκρατική
φυσιογνωμία του
κινήματος...»

Είναι αναγκαίο να μελετηθεί και να επεξεργασθεί η δυνατότητα να διαμορφωθεί η νέα δημοκρατική φυσιογνωμία του κινήματος στα πλαίσια της αποκέντρωσης και του δημοκρατικού προγραμματισμού, ώστε η εκπροσώπηση και η συμμετοχή να ουσιαστικοποιηθούν.

Στην ίδια πρόκληση - ερώτημα χρειάζεται απάντηση για την ενεργοποίηση του δυναμικού των συνδικάτων, το χτύπημα της παθητικοποίησης, βασικής αιτίας κάμψης κάθε αντίστασης, στην αυθαιρεσία και το βιασμό της θέλησης του λαϊκού κινήματος, για μια άλλη ελεύθερη και δημοκρατική κοινωνία.

Ένα σημαντικό βήμα στην πορεία της οργανωτικής αυθυπαρξίας, της πολιτικής και ταξικής δράσης και της δημοκρατικής λειτουργίας είναι η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ & ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ των συνδικάτων.

Όχι στη
χρηματοδότηση από
τρίτους

Η χρηματοδότηση, από τρίτους φορείς π.χ. κράτος, πολυεθνικές οργανώσεις, ποικιλόμορφους «προστάτες» κ.λπ., αναιρεί την πολιτική ανεξαρτησία και αυτονομία στους σκοπούς, τους στόχους και τη δράση των συνδικάτων. Παράλληλα επιτρέπει την καταρράκωση των θεσμών, με την εξαγορά συνειδήσεων και διαφθορά των προσώπων.

Ναι στην αυτό-
χρηματοδότηση

Η αυτοχρηματοδότηση κατοχυρώνει τη συμμετοχή των εργαζόμενων στις λειτουργίες του οργάνου. Διασφαλίζει την αυτοδύναμη πορεία του. Απομακρύνει επίδοξους κηδεμόνες των συμφερόντων των εργαζομένων.

Συντελεί στην ενεργοποίηση των εργαζόμενων και στη συνειδητοποίηση του ρόλου τους ως κοινωνικών αυθύπαρκτων συντελεστών, στις νέες κοινωνικές εξελίξεις.

Η συμμετοχή στην αυτοχρηματοδότηση των συνδικάτων, προϋποθέτει δυνατότητες ελέγχου και παρέμβασης του φυσικού μέλους στην όλη πρακτική και δράση των.

Η αυτοχρηματοδότηση προϋποθέτει ακόμη ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ στη διαχείριση και συμμετοχή στην ιεράρχηση των δαπανών και στην κατανομή τους.

Η αυτοχρηματοδότηση βέβαια δεν επιβάλλεται «διά νόμου» λειτουργεί εθελοντικά στη βάση της συναπόφασης και του αμοιβαίου σεβασμού στα αποφασισθέντα. Στην προκειμένη περίπτωση ο νόμος έπεται και καταγράφει την κοινή θέληση των εργαζόμενων, δημιουργώντας κοινά αποδεκτό ΚΑΝΟΝΑ ΔΙΚΑΙΟΥ, που διευκολύνει τη συναπόφαση και κατοχυρώνει την οικονομική συμμετοχή.

Η ανάπτυξη προληπτικών ή κατασταλτικών μηχανισμών σε περιπτώσεις κατάχρησης του δικαιώματος οικονομικής συμμετοχής των εργαζομένων στα ταμεία των συνδικάτων, δεν μπορεί να γίνει επειδή θεωρείται αυτόνομη η συμμετοχή που

εδράζεται στην ίδια τη θέληση των εργαζόμενων να περιφρουρήσουν τις κατακτήσεις, αλλά και να τις διευρύνουν μέσα από την οργανωμένη ταξική πάλη.

Οι εργαζόμενοι αρνούνται τους κηδεμόνες, αρνούνται τους προστάτες, αρνούνται τη χειραγώγηση.

Κατανοούν το πρόβλημα και συμμετέχουν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ στις λειτουργίες των συνδικάτων, αφού επιζητούν δικαιώματα, που συνεπάγονται αντίστοιχες υποχρεώσεις.

Οι νόθες διοικήσεις του παρελθόντος με αυταρχικό και ετσιθελικό τρόπο επεζήτησαν την οικονομική συμμετοχή με το άρθρο 23 του Ν. 1199/1-9-81, των εργαζόμενων, χωρίς τη δυνατότητα διασφάλισης στοιχείων διαφάνειας, αλλά και πειθούς για τους σκοπούς και τους στόχους των «αγώνων τους».

Ήταν φυσικό και επόμενο οι εργαζόμενοι να απορρίψουν τις αντεργατικές και δρακόντειες διατάξεις του άρθρου 23 που είχαν ως εξής:

«Άρθρο 23

Εκ των καταβαλλομένων κατά μήνα Σεπτέμβριο εις έκαστον των Δημοσίων Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. τακτικών αποδοχών παρακρατείται ποσοστό 0,25% και αποδίδεται εις την ΑΔΕΔΥ δια την οικονομικήν της υποβοήθησιν. Οι μη επιθυμούντες την κατά το προηγούμενον εδάφιον παρακράτησιν δηλώνουν τούτο εγγράφως εις τον οικείον εκκαθαριστήν των αποδοχών των. Αι λεπτομέρειαι εφαρμογής των διατάξεων του παρόντος άρθρου ρυθμίζονται δι' αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών. Η ισχύς της παρούσης διατάξεως ορίζεται 3/ετής. Ν. 1199/ΦΕΚ 237/τ α'/1-9-81».

Η σημερινή διοίκηση, με πλήρη επίγνωση των ιστορικών ευθυνών για τη νικηφόρα πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος και στην προσπάθειά της να κατοχυρώσει τη δράση και λειτουργία της με τη συναίνεση, τη συμπαράταξη και τη συμπαράσταση των εργαζόμενων στα πλαίσια της ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ και της δημοκρατικής δράσης, προτείνει την κατά την κρίση της, μοναδική πρόταση ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ, που διασφαλίζει τη νέα πορεία των συνδικάτων στη χώρα μας. Μια πορεία ταξική, δημοκρατική και αυτοδύναμη.

*Πρόταση για
τα οικονομικά
της ΑΔΕΔΥ*

Προτείνεται δραχμική κράτηση η οποία θα διενεργείται μέσα από τις μισθοδοτικές καταστάσεις και σε ξεχωριστή στήλη ύστερα από πρόταση του Α' βαθμίου (ονομαστική κατάσταση μελών) προς τους εκκαθαριστές.

Η παρακράτηση του ποσού θα γίνεται από το Δημόσιο Ταμείο (όπως π.χ. κράτηση υπέρ Ταμείου Πρόνοιας κ.λπ.) και θα αποδίδεται σε τραπεζικό λογαριασμό που θα έχει φροντίσει να ανοίξει το Β' βαθμίο.

Το Β' βαθμίο θα εισπράττει από το λογαριασμό και στη συνέχεια θα καταβάλει την εισφορά στην ΑΔΕΔΥ, παίρνοντας σχετική εξοφλητική απόδειξη. Με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η ταμειακή τακτοποίηση των οργανώσεων μελών της ΑΔΕΔΥ, ο καθορισμός των φυσικών μελών κάθε οργάνωσης καθώς και ο προσδιορισμός του αριθμού των αντιπροσώπων ο οποίος σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος του αριθμού που προκύπτει από τη διαίρεση του αριθμού των φυσικών μελών που δηλώθηκαν.

Για τη διαμόρφωση της πρότασης έχουν ληφθεί υπόψη όλες οι απόψεις και οι προβληματισμοί που έχουν ακουσθεί τόσο στην Ε.Ε. όσο και στο Γ.Σ.

Επίσης εξασφαλίζεται.

1. Η κάλυψη από το Ν. 1264 (θα χρειαστεί έκδοση κοινής υπουργικής απόφασης).
2. Η αυτονομία των Α/βάθμιων και Β/βάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων.
3. Η δυνατότητα στις Α/βάθμιες και Β/βάθμιες οργανώσεις και εφόσον το επιθυμούν να επιλύσουν το οικονομικό τους πρόβλημα (διαμόρφωση ενιαίας κράτησης).
4. Η διαφάνεια της παρακράτησης και της απόδοσης της εισφοράς και
5. Η ομόφωνη πιθανότητα αποδοχής της πρότασης από όλες τις παρατάξεις.

Η ΑΔΕΔΥ πιστεύει ότι με αυτή την πρότασή της διευκολύνει την εκφρασμένη θέληση των εργαζομένων για αυτοχρηματοδότηση των συνδικάτων και κατοχυρώνει στην πορεία του χρόνου ΕΝΑ:

**ΜΑΖΙΚΟ, ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ, ΑΥΤΟΝΟΜΟ,
ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟ, ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.**

2η Εισήγηση

«Συμμετοχή στους θεσμούς»

Οι μακροχρόνιοι αγώνες του συνδικαλιστικού κινήματος για συμμετοχή των εργαζόμενων στους θεσμούς βρήκαν αντιμετώπιση την κυριαρχία της αντίληψης και των μηχανισμών επιβολής της «δοσμένης κοινωνίας».

Θα διακινδύνευε κανείς την άποψη ότι «η ελίτ» αυτής της αντίληψης διέγινε πολύ έγκαιρα τους κινδύνους που συνεπάγεται η παρέμβαση των εργαζόμενων στους θεσμούς. Για το λόγο αυτό φρόντισε να δημιουργήσει ένα αυταρχικό πλαίσιο, που να αποκλείει κάθε δυνατότητα συμμετοχής και αμφισβήτησης των δομών της αστικής δημοκρατίας. Της τυπικής, δηλαδή και αόριστης πολιτικά δημοκρατίας που σταματά εκεί όπου αρχίζει η μονοκρατορία της εργοδοσίας, εκεί όπου ο πολίτης ξαναγίνεται «υπήκοος» που είναι υποχρεωμένος σε άνευ όρων υπακοή στους «ιδιοκτήτες της εξουσίας».

Τα πρώτα φαινόμενα συμμετοχικής δημοκρατίας θα τα συναντήσουμε στην αρχαία Πόλη - Κράτος

Ιστορικά τα πρώτα φαινόμενα συμμετοχικής δημοκρατίας θα τα συναντήσουμε στην αρχαία Ελληνική Πόλη - Κράτος που είχε κέντρο της πολιτικής της ζωής την αγορά όπου γινόταν οι συνελεύσεις των πολιτών. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα η ιδανική Πόλη έπρεπε να έχει τόσο πληθυσμό ώστε η γενική συνέλευση των πολιτών στην αγορά της πόλης να μπορεί να ακούει τους ρήτορες.

Στη νεώτερη ιστορία θα συναντήσουμε το κίνημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη κατά την περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, τις Ελληνικές Κοινότητες επί Τουρκοκρατίας και το Συνεταιριστικό κίνημα που αναπτύχθηκε στα Αμπελάκια, τη Σιάτιστα και τα Ζαγόρια.

Σημαντική πρόταση ελληνικού πειράματος συμμετοχικής δημοκρατίας με αυτοδιαχείριση και αποκέντρωση αποτελεί το Α' ψήφισμα του Εθνικού Συμβουλίου Κορυσχάδων (Μάης 1944) και η 55η πράξη της ΠΕΕΑ «περί Λαϊκής Δικαιοσύνης και Αυτοδιοίκησης στην Ελεύθερη Ελλάδα» που έθετε σε εφαρμογή τον Κώδικα «Ποσειδώνα» και έβαζε τα θεμέλια της αποκεντρωμένης δημοκρατίας σε τοπικό επίπεδο με την ισότιμη συμμετοχή ανδρών και γυναικών στα πλαίσια της ανάπτυξης του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Στο διεθνή χώρο σημειώνεται το Συνεταιριστικό Κίνημα της Αγγλίας (1844) που έδωσε ώθηση στο λεγόμενο Συνεταιριστικό Σοσιαλισμό στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στη Γαλλία.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει ψήφισμα που εκδόθηκε από την Α' Διεθνή το 1866 και μεταξύ άλλων αναφέρει: «Αναγνωρίζουμε το Συνεταιριστικό Κίνημα ως μια από τις δυνάμεις για το μετασχηματισμό της σημερινής κοινωνίας που στηρίζεται στην πάλη των τάξεων...».

Καταγράφεται επίσης η προσπάθεια του λαού του Παρισιού να πάρει στα χέρια του τη διαχείριση των υποθέσεων του στις συνοικίες και το Δημαρχείο της πόλης (18-3-1871).

Στην περίπτωση της Κομμούνας οι εργάτες σκόπευαν να εφαρμόσουν την αυτοδιαχείριση στις επιχειρήσεις που εγκαταλείφθηκαν από τη μπουρζουαζία των Βερσαλιών, σχέδιο που τελικά δεν πρόλαβε να προχωρήσει (Σχετ. Διάταγμα της Κομμούνας για αυτοδιαχείριση εγκαταλειμμένων εργοστασίων τον Απρίλη του 1871).

Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των Σοβιέτ (1917) όπου στρατιώτες, αγρότες και εργάτες ενώθηκαν σε ένα απέραντο αυτοδιαχειριστικό κίνημα.

Είναι αξιοπρόσεχτο ότι ο Λένιν με το σύνθημα: «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ» δεν έβλεπε σε αυτά αντιπροσωπευτικά όργανα, αλλά ομάδες ενωμένων εργατών που θα διαχειρίζονταν ελεύθερα και άμεσα τα συμφέροντά τους.

Το φαινόμενο της καθιέρωσης εργατικών συμβουλίων παρουσιάστηκε και στη Γερμανία το 1918 (Δημοκρατία Βαϊμάρης).

Σημαντική είναι επίσης και η περίπτωση του Τουρίνο (1920) όπου για πρώτη φορά οι εργάτες αγωνίσθηκαν για τον έλεγχο της παραγωγής χωρίς να προβάλουν ταυτόχρονα κανένα οικονομίστικο αίτημα.

Πέτυχαν να στήσουν εργοστασιακά συμβούλια και απαίτησαν οι εκπρόσωποί τους να προέρχονται από τη μάζα των εργατών και όχι από την υψηλή συνδικαλιστική γραφειοκρατία της εποχής. Ανέλαβαν την εκπαίδευση για την πολιτική και οικονομική μόρφωση, τον έλεγχο της παραγωγής, τον εξοπλισμό και τη στρατιωτική εκπαίδευση των μαζών (Ανρϋ Λεφέβρ «Αυτοδιαχείριση: Η κοινωνιολογία και η προβληματική της».).

Πιο πρόσφατες είναι οι προσπάθειες που έγιναν στη Γιουγκοσλαβία, την Ουγγαρία (1956), τη Νικαράγουα και την Αλγερία.

Σχεδόν όλες οι παραπάνω προσπάθειες βρήκαν σθεναρή αντίσταση από διάφορες κατευθύνσεις που είχαν βάσιμους λόγους να επιδιώκουν την αποτυχία τους και την εξαφάνισή τους.

«... η συμμετοχή δεν είναι, ούτε μπορεί να είναι κατάκτηση μιας μέρας...»

Γι' αυτό η συμμετοχή δεν είναι, ούτε μπορεί να απαιτηθεί να είναι κατάκτηση μιας μέρας. Αποτελεί έργο ολόκληρης ιστορικής περιόδου και τα πρώτα της σπέρματα όχι μόνον δεν μπορούν να θεωρηθούν ως «παραχώρηση», αλλά αντίθετα θα μπορούσαν να καταγραφούν ως στιγμή ρήξης και αντιπαράθεσης, άρα και απόρριψης της παράδοσης.

Βέβαια υπάρχει και η άποψη που υποστηρίζει ότι το κατεστημένο όχι μόνον αποδέχθηκε αλλά και προώθησε τη συμμετοχή σαν παράμετρο της εξέλιξης των καπιταλιστικών σχέσεων.

Πάνω στο θέμα αυτό ο Λένιν σημειώνει ότι «η ανάπτυξη του καπιταλισμού δημιουργεί με τη σειρά της τις αναγκαίες προϋποθέσεις ώστε όλοι να μπορούν να συμμετέχουν στη διαχείριση του Κράτους».

Η αποδοχή ή μη αυτής της εκτίμησης είναι συνυφασμένη με τη μορφή που κάθε φορά είναι δυνατό να πάρει η συμμετοχή. Αν δηλαδή εκφυλισθεί στη μορφή της «μεταρρύθμισης» των σχέσεων ή αν θα επιφέρει τομές του θα δημιουργήσουν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την εξασθένηση του συστήματος και την ανάδειξη της άλλης δυνατότητας για την καθιέρωση της κοινωνίας των εργαζομένων.

«...η συμμετοχή δεν μπορεί να νοηθεί ως αυτοσκοπός...»

Άλλωστε η συμμετοχή δεν μπορεί να νοηθεί ως αυτοσκοπός, αλλά σαν πέρασμα για τη διαμόρφωση των απαραίτητων ισορροπιών στο στάδιο της μετάβασης.

Προκαταβολικά θα πρέπει να προβληθεί ότι στρατηγικός στόχος των συμμετοχικών διαδικασιών είναι ο μετασχηματισμός της κοινωνίας. Γιατί είναι αλήθεια ότι «δεν κοινωνικοποιείται ο καπιταλισμός».

Όμως δεν είναι σωστό να παραβλέπεται η δυνατότητα κοινωνικοποίησης της παραγωγικής διεργασίας που θα προέλθει από την έντονη συνειδητοποίηση της

ανισότητας και της αδικίας των εργαζόμενων μέσα και από τις διαδικασίες συμμετοχής.

Αν δεν διασφαλισθούν οι όροι συμμετοχής είναι βέβαιο ορατός ο κίνδυνος της αλλοτριώσης.

Επειδή όμως η συμμετοχή ανοίγει νέους ορίζοντες που φέρνουν τους εργαζόμενους στο προσκήνιο των εξελίξεων, το πιο πιθανό είναι να συνειδητοποιηθεί ότι η αλλοτριώση προέρχεται από τις σημερινές παραγωγικές σχέσεις που δεν είναι αποτέλεσμα μιας αμετάβλητης αντικειμενικότητας και που μπορεί επομένως να αλλάξει από τη δυναμική επίδραση του σοβαρότερου υποκειμένου των εξελίξεων που είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

Έτσι παρέχεται η δυνατότητα μέσα από τους ίδιους τους κινδύνους της αλλοτριώσης να ξεπηδήσει η προσδοκία μιας διαφορετικής κοινωνίας σε μια αντίληψη συλλογικής δράσης που είναι ο πυρήνας κάθε μετασχηματισμού.

Θα ήταν όμως παράλειψη αν δεν αναφέραμε ότι είναι ιστορικά καταγραμμένες περιπτώσεις συμμετοχής που οδήγησαν στην ενσωμάτωση. Είναι εκείνες οι περιπτώσεις που το κεφάλαιο προκειμένου να μεγιστοποιήσει την ωφέλεια «παράχωρησε» στους εργαζόμενους τη συμμετοχή τους στα κέρδη των επιχειρήσεων. Καθώς όμως δεν υπήρχε συμμετοχή στο προγραμματισμό και έλεγχος στην παραγωγή εκείνο που ήρθε σαν αποτέλεσμα ήταν η εντατικοποίηση της εργασίας και η δημιουργία της ψευδαίσθησης ότι και ο εργαζόμενος είναι «επιχειρηματίας» και άρα συνεργάτης και όχι ταξικός αντίπαλος του ιδιοκτήτη της επιχείρησης που εργάζεται.

Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες που προσπαθούν να αποδείξουν ότι οι θεωρίες περί αταξικής κοινωνίας μπορούν να γίνουν πραγματικότητα. Δεν είναι ανάγκη να επικαλεσθεί κανείς τις γνωστές Μαρξιστικές θεωρίες για να αποδείξει την πλάνη αυτής της θεώρησης, αλλά έναν αστό φιλόσοφο, τον Ζαν Ζακ Ρουσσώ, ο οποίος έχει ήδη αποδείξει ότι δεν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε μια κοινωνία αλληλεγγύης ίσων ανθρώπων, παρά μόνον καταργώντας κάθε ετερογενή εξουσία.

Από την αναφορά του ιστορικού αυτού δοσμένου γίνεται φανερό πως η συμμετοχική δράση δεν πρέπει να υποτάσσεται στη ροή των γεγονότων και των όρων που καθορίζει η αστική κοινωνία. Διαφορετικά στοχεύει πράγματι ο κίνδυνος να μεταβληθεί η συμμετοχή από δυνατότητα προσδοκίας για μια νέα κοινωνία σε μέσο ενσωμάτωσης στην κοινωνία της εκμετάλλευσης.

Όμως η καταγραφή των υπαρκτών κινδύνων σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να οδηγήσει το συνδικαλιστικό κίνημα στην υιοθέτηση της αποχής. Γιατί αν ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης είναι μια πιθανότητα, η αποχή εδραιώνει τη βεβαιότητα της κυριαρχίας των κατεστημένων σχέσεων.

Στο παρελθόν αναπτύχθηκε η άποψη ότι πρέπει πρώτα να αλλάξει η συνείδηση των ανθρώπων για να γίνει δυνατή η αλλαγή των σχέσεων. Και καθώς δεν βρέθηκε το μέσο μιας τέτοιας αλλαγής αλλά ούτε και η κοινωνία που θα εφαρμόζονταν σε λίγο αντιστράφηκαν οι όροι και υποστηρίχθηκε ότι πρώτα πρέπει να αλλάξουν οι σχέσεις και ύστερα να αλλάξουν οι συνειδήσεις.

«...ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης είναι μια πιθανότητα, η αποχή εδραιώνει τη βεβαιότητα της κυριαρχίας των κατεστημένων σχέσεων...»

Κάπου όμως φαίνεται πως δεν πάρθηκε υπόψη ότι οι παραγωγικές σχέσεις και περισσότερο οι συνειδήσεις, δεν είναι διμοιρία για να κάνεις σχηματισμούς με προστάγματα.

Μια τέτοια θέση όχι μόνο είναι αντιδιαλεκτική αλλά και αγνοεί τη διαρκή προσπάθεια αλλαγής των κοινωνικών σχέσεων μέσα από την αλληλοσυμπλήρωση και αλληλοπροαγωγή όλων των παραγόντων που προσδιορίζουν την κοινωνία.

Πάντως εκείνο που δύσκολα θα αμφισβητηθεί είναι το γεγονός ότι με τη συμμετοχή οι εργαζόμενοι ήρθαν σε ρήξη με την απομόνωση και την κάθετη οργάνωση του κράτους.

Στη διαδικασία της συμμετοχής είναι υποχρεωμένος ο εργαζόμενος να επιβεβαιώνει την ικανότητα του ελέγχου των παραγωγικών σχέσεων και τη δυνατότητα κοινωνικοποίησης του αποτελέσματος της εργασίας, παίρνοντας κάθε φορά υπόψη τις συγκεκριμένες δυνατότητες, το συσχετισμό των δυνάμεων και τα όρια συνειδητότητας για να μην απογυμνώνεται η έννοια της συμμετοχής από την αληθινή της ουσία και προορισμό.

Η γόνιμη συμμετοχή θα μπορούσε να αποτελέσει απάντηση στην θεώρηση πως η εργατική τάξη διέπεται από μια «συντεχνιακή βούληση κυριαρχίας» αφού θα φανέρωνε ότι το ενδιαφέρον των εργαζομένων δεν περιορίζεται στην οικονομίστικη διεκδίκηση, αλλά και στην πρόταση για αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία.

Η έννοια της αυτοδιαχείρισης σήμερα εκφράζει τη δύναμη που μπορεί να μετασχηματίσει τα αδύνατα σημεία των δοσμένων κοινωνικών σχέσεων σε καταλύτη για την κατάργηση της διαχειριστικής και ταυτόχρονα εξουσιαστικής τάξης.

Βασικές αρχές της συμμετοχής

1. Η συμμετοχή δεν αποτελεί αυτοσκοπό αλλά μέσον για την πάλη των εργαζομένων από καλύτερες θέσεις με την αποδυνάμωση εκείνων που βάζουν φραγμούς στις γενικότερες διεκδικήσεις τους και την ανάδειξη νέων, που μακροπρόθεσμα θα απελευθερώσουν τους εργαζόμενους από κάθε μορφή εκμετάλλευσης και θα προσδιορίσουν τις νέες παραγωγικές σχέσεις.
2. Η συμμετοχή πρέπει να συμβάλει στην ανάπτυξη του πλουραλισμού ως αποτέλεσμα της κοινωνικής εξέλιξης και ως αντίπαλο σε όλες τις τάσεις για παραμερισμό και χειραγώγηση.
3. Απαιτείται καθορισμός των στρατηγικών τομέων και μελέτη στην παρέμβαση, ώστε να μη χάνει η έννοια της συμμετοχής σε βάθος αυτό που θα κερδίζει σε πλάτος.
4. Οι προσπάθειες για τη δημιουργία νέων θεσμών θα πρέπει να δένουν διαλεκτικά τα αποτελέσματα της ιστορικής εμπειρίας των αγώνων και των οραμάτων των εργαζομένων και να μην επιβάλλονται από πάνω.
5. Η συμμετοχή δεν εξαντλείται στο χώρο παραγωγής, αλλά να επεκτείνεται και στους ιδεολογικούς, πολιτιστικούς και πολιτικούς θεσμούς.
6. Η καθιέρωση της ανακλητότητας της αντιπροσώπευσης όταν διαπιστώνεται διάσταση της εντολής και της πρακτικής εξασφαλίζει τη διαφάνεια στις διαδικασίες συμμετοχής και εμποδίζει την ανάπτυξη του εργατοπατερισμού.
7. Απαιτείται αποτελεσματική οργάνωση για να εκφράσει η αντιπροσώπευση τη θέληση του συνόλου και

Γενικές
κατευθύνσεις

8. Κρίνεται απαραίτητη η εξασφάλιση όρων όχι ευκαιριακής αντιπαράθεσης αλλά ουσιαστικής παρέμβασης, που να στηρίζεται σε συγκεκριμένα προγράμματα, έτσι ώστε να μην καταλήξει η συμμετοχή σε μια διαμάχη συντεχνιακού χαρακτήρα και χάσει η σύγκρουση τη σύνθετη διάστασή της.

1. Εκδημοκρατισμός - Αποκέντρωση

Στον τομέα της Δημόσιας Διοίκησης είναι φανερά τα αποτελέσματα που δημιουργεί η αντίφαση που υπάρχει μεταξύ του προσανατολισμού της και της ταξικής σύνθεσης των εργαζόμενων.

Η αυταρχική και με σκληρή ιεραρχία δόμησή της αποτελούν πρόκληση προς τους εργαζόμενους για ανάδειξη των αδύνατων σημείων της και τη μετεξέλιξή τους σε κύτταρα μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Η διαρκής αμφισβήτηση της συγκεκριμένης δομής και η πρόταση για αποκέντρωση και συμμετοχή στον προγραμματισμό των τομέων εργασίας μέσα από τη λειτουργία των συνελεύσεων κατά διεύθυνση μπορούν να αποτελέσουν απάντηση στην καθετοποιημένη σημερινή μορφή της.

Η αλλαγή των εργασιακών σχέσεων μέσα από το νέο υπαλληλικό κώδικα πρέπει να συνδεθούν με την ποιότητα και την κοινωνική διάσταση των υπηρεσιών που προέρχονται.

Οι τομείς που επιχειρούνται με το νέο βαθμολόγιο να συνδυασθούν με τη δημιουργία θεσμών που θα αναγορεύουν τη συλλογική δράση και την ισοτιμία σε βασικά στοιχεία της πρότασης για μια δημόσια διοίκηση στην υπηρεσία του λαού.

2. Δημοκρατικός προγραμματισμός

Η πλατιά λαϊκή συμμετοχή στο δημοκρατικό και αποκεντρωμένο σχεδιασμό με βάση την κοινωνική πρακτική, τα οράματα και τους πόθους του ελληνικού λαού μπορεί να συνθέσει την πιο γόνιμη απάντηση στην απέλαση των τεχνοκρατών που αναπαράγουν τις δοσμένες θέσεις μέσα από τις θεωρίες περί «εφικτού», πέρα από τις πολιτικές επεξεργασίες που προσδιορίζουν το εφικτό.

Η σύγχρονη πείρα μας δείχνει πολύ καλά ότι μπορεί να έχουμε οικονομική και τεχνολογική αύξηση χωρίς πραγματική κοινωνική ανάπτυξη, χωρίς εμπλουτισμό των κοινωνικών σχέσεων.

Η εναρμόνιση των επί μέρους πρακτικών με τους στόχους του Κεντρικού σχεδιασμού πρέπει να περνά μέσα από τη δημιουργία νέων θεσμών ή από την αναβάθμιση αυτών που υπάρχουν εφόσον μπορούν να συμβάλουν στην πορεία μετάβασης.

3. Αιτήματα και παρέμβαση των εργαζόμενων

Η ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων και η αυτοδιαχείρισή τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους μπορεί να αποτελέσει ζωντανό παράδειγμα της πρότασης για μια άλλη κοινωνία και συνεπή στάση όλων όσων προπαγανδίζουν τη συμμετοχή προσδίδοντάς της το περιεχόμενο που παραπάνω αναπτύσσεται.

Στα ίδια πλαίσια μπορεί να εξετασθεί και η προώθηση προγράμματος στέγης που θα προταθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους, καθώς επίσης και η συμμετοχή και ανάπτυξη του συνεταιριστικού κινήματος.

4. Η συμμετοχή των εργαζόμενων στα κοινωνικά κινήματα ανοίγει νέους ορίζοντες στην υπόθεση της ειρήνης και της ποιότητας ζωής κίνημα ειρήνης, οικολογικό (κίνημα ισότητας, πολιτιστικό, κίνημα καταναλωτών, κ.λπ.).

Τα κινήματα αυτά που προήλθαν από την ανάγκη για μια άλλη σχέση ανάμεσα στην εργασία, τον ελεύθερο χρόνο και τον τρόπο ζωής, κινδυνεύουν να εκφυλισθούν σε φορείς εξυπηρέτησης διαφόρων σκοπιμοτήτων. Η πλατιά λαϊκή συμμετοχή θα συμβάλει στην ενότητα της δράσης τους και στον επαναπροσδιορισμό του ρόλου τους.

5. Παρέμβαση στη λαϊκή επιμόρφωση

Η παρέμβαση του σ.κ. στην υπόθεση της επιμόρφωσης να συμβάλει αποφασιστικά στην ιεράρχηση των αναγκών του λαού και στη δημιουργία αυτοδύναμου μορφωτικού κινήματος για να γίνουν οι εργαζόμενοι όχι μόνον καταναλωτές αλλά και παραγωγοί γνώσης, στα πλαίσια του δημοκρατικού προγραμματισμού και των αναγκών σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο.

6. Συμμετοχή των εργαζόμενων στο οικονομικό, κοινωνικό και πολιτιστικό επίπεδο βασισμένη στην ταξική αντιπαράθεση και όχι στην ταξική συναίνεση (κοινωνικός τουρισμός, Ν.Σ., αυτοδιοίκηση Β' και Γ' βαθμού, κ.λπ.).

3η εισήγηση

«Οι σχέσεις της ΑΔΕΔΥ με άλλους συνδικαλιστικούς φορείς»

Θα μπορούσε κανένας να ισχυριστεί – και όχι άδικα – ότι ο βαθμός και το είδος των σχέσεων μεταξύ δύο ή και περισσότερων φορέων, καθορίζεται γενικά από το είδος και τον αριθμό των κοινών σημείων, που μπορούν να έχουν τόσο στους σκοπούς όσο και στον τρόπο που ακολουθούν για την υλοποίησή τους.

Ο απλός αυτός κανόνας νομίζουμε ότι αποτελεί συμφέρον και ανάγκη να βρίσκει απόλυτη εφαρμογή όταν πρόκειται για σχέσεις ανάμεσα σε συνδικαλιστικές οργανώσεις εργαζομένων ή οργανώσεις συμμάχων κοινωνικών τάξεων (π.χ. αγροτική τάξη).

«...μια σειρά από κυρίαρχα ζητήματα των εργαζομένων στο δημόσιο δεν αποτελούν μόνο δικές τους διεκδικήσεις, αλλά εντάσσονται στους διεκδικητικούς στόχους του ευρύτερου κινήματος των εργαζομένων...»

Κι αυτό, γιατί μια σειρά από κυρίαρχα ζητήματα των εργαζομένων στο δημόσιο δεν αποτελούν μόνο δικές τους διεκδικήσεις, αλλά εντάσσονται στους διεκδικητικούς στόχους του ευρύτερου κινήματος των εργαζομένων και κατ' επέκταση του λαϊκού κινήματος.

Τα ζητήματα αυτά έχουν να κάνουν με θέματα διαφύλαξης και διεύρυνσης της δημοκρατίας, κατοχύρωσης της εθνικής ανεξαρτησίας, διασφάλισης της ειρήνης, παρέμβασης του σ.κ. στους θεσμούς, ποιοτικής αναβάθμισης των υπηρεσιών που παρέχει η δημ. διοίκηση, ουσιαστικής συμμετοχής των εργαζομένων στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή του τόπου, βελτίωσης της οικονομικής και κοινωνικής θέσης όλων των εργαζομένων, εξάλειψης της κοινωνικής αδικίας, διαμόρφωσης γνήσιας ταξικής συνείδησης, διασφάλισης της οργανωτικής αυτονομίας του σ.κ. και τόσα άλλα.

«...Είναι, γνωστή σε όλους τους εργαζόμενους η πετυχημένη μέθοδος του "διαίρει και βασίλευε"....»

Είναι, βέβαια, γνωστή σε όλους τους εργαζόμενους η πετυχημένη μέθοδος του «διαίρει και βασίλευε». Άλλοτε με τρόπο απροσχημάτιστο κι άλλες φορές με τη δημιουργία σκόπιμων και πλαστών διακρίσεων χρησιμοποιήθηκε από την άρχουσα τάξη για τη διάσπαση του σ.κ. ή την απομόνωση του ενός τμήματος από το άλλο. Στόχος η μείωση του φάσματος ισχύος και αγωνιστικότητας του συνδικαλιστικού κινήματος. Μια στενή και συστηματική συνεργασία των συνδικαλιστικών οργανώσεων, σε όλα τα επίπεδα, θα αποτελούσε ισχυρό μοχλό κοινωνικών διεργασιών και πηγή υπολογίσιμης και αποτελεσματικής δύναμης ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης, καταπίεσης και αλλοτρίωσης.

Ενότητα και συσπείρωση

Σήμερα η νέα κατάσταση πραγμάτων τόσο σε επίπεδο αντιλήψεων των εργαζομένων όσο και σε επίπεδο δομής του συνδικαλιστικού κινήματος επιβάλλει μια ευρύτερη συνεργασία και συντονισμό ενεργειών του ευρύτερου μαζικού κινήματος. Επιτακτική ανάγκη του σήμερα είναι η ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ όλων των συνδικαλιστικών δυνάμεων.

Υιοθετώντας αυτές τις αρχές στη γενική οργανωτική μας εισήγηση τονίσαμε ότι: «Το σ.κ. των εργαζομένων στο δημόσιο πιστεύει πως η προώθηση των στόχων του εργατικού κινήματος της χώρας μας γίνεται αποτελεσματικότερη από την ένταξη όλων των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα της οικονομίας σε μια ΕΝΙΑΙΑ οργανωτική δομή. Το στόχο αυτό, που αποτελεί την ολοκλήρωση της οργανωτικής μορφής για το μαζικό κίνημα, καλείται η ΑΔΕΔΥ να εξυπηρετήσει χωρίς βιασμούς και μηχανιστικές πράξεις, αλλά με τη χρήση συμμετοχικών δημοκρατικών διαδικασιών, που χρονικά δεν μπορεί να τοποθετούνται στο απώτερο μέλλον».

Η αποδοχή αυτής της άποψης σημαίνει ότι η ΑΔΕΔΥ επιβάλλεται να διαμορφώσει συγκεκριμένο σχέδιο για την υλοποίηση αυτού του στόχου.

Με βάση τα παραπάνω θα πρέπει να προχωρήσουμε στη δημιουργία μόνιμου συντονιστικού οργάνου σε επίπεδο ΑΔΕΔΥ - ΓΣΕΕ, όχι μόνο για την διεκδίκηση κοινών αιτημάτων και την από κοινού προώθηση ευρύτερων κοινωνικών προβλημάτων όπως Ειρήνη, Εθνική Ανεξαρτησία, Πολιτισμός, Περιβάλλον, Καταναλωτικό Κίνημα, Παιδεία, Υγεία, κ.λπ. αλλά και για τη σταδιακή υλοποίηση του στόχου της δημιουργίας ενιαίας συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Είναι φανερό ότι το συντονιστικό αυτό όργανο θα δώσει τις απαραίτητες κατευθύνσεις για ενοποίηση της δράσης των συνδικαλιστικών οργανώσεων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και σε περιφερειακό επίπεδο στα θέματα που ήδη αναφέραμε, ενώ μέσα από την ίδια τη λειτουργία και δυναμική του θα εξαρτηθεί και ο συντονισμός της δράσης του με το ευρύτερο αγροτικό κίνημα.

*Διεθνείς
σχέσεις ΑΔΕΔΥ*

Μια από τις διατάξεις του νέου καταστατικού χάρτη της ΑΔΕΔΥ είναι και η επικοινωνία και συνεργασία της με τους αντίστοιχους συνδικαλιστικούς φορείς του εξωτερικού. Η καταστατική αυτή διάταξη προχωράει ακόμα και στη θέσπιση της δυνατότητας συμμετοχής του τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου σε ευρύτερους συνδικαλιστικούς οργανισμούς διεθνούς επιπέδου.

Ο σκοπός της παραπάνω καταστατικής ρύθμισης είναι προφανής: η συνεργασία και αλληλεγγύη των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες όλων των χωρών, ο προβληματισμός και η ανταλλαγή πείρας πάνω στα ζητήματα που τους απασχολούν, είναι φανερό ότι διαμορφώνουν θετικότερο πλαίσιο τόσο για την προώθηση ευρύτερων αλλαγών στη δημόσια διοίκηση όσο και για την καλύτερευση, υλική και ηθική των φορέων της.

*«Παρόλο που η
σημερινή
δραστηριότητα της
ΑΔΕΔΥ στον τομέα
των διεθνών
σχέσεων έχει να
παρουσιάσει
κάποια θετικά
βήματα σε σχέση με
το εντελώς
πρόσφατο
παρελθόν,
εντούτοις απέχει
αρκετά από το να
πούμε ότι
βρισκόμαστε σε
ικανοποιητικό
επίπεδο.»*

Παρόλο που η σημερινή δραστηριότητα της ΑΔΕΔΥ στον τομέα των διεθνών σχέσεων έχει να παρουσιάσει κάποια θετικά βήματα σε σχέση με το εντελώς πρόσφατο παρελθόν, εντούτοις απέχει αρκετά από το να πούμε ότι βρισκόμαστε σε ικανοποιητικό επίπεδο.

Για το λόγο αυτό εκτιμούμε ότι η ΑΔΕΔΥ επιβάλλεται:

1. Να συστηματοποιήσει και ουσιαστικοποιήσει τις σχέσεις της τόσο με τις εθνικές οργανώσεις άλλων χωρών όσο και με τις διεθνείς οργανώσεις.
2. Να διαμορφώσει άμεσα συγκεκριμένο πλαίσιο διεθνών σχέσεων.
3. Να αποτελέσει το συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα στις οργανώσεις μέλη της και τις αντίστοιχες οργανώσεις του εξωτερικού για τη διαμόρφωση πλέγματος επαφών σε κάθε επίπεδο.
4. Στα πλαίσια των διεθνών επαφών να μελετήσει τη δυνατότητα διοργάνωσης κοινών συνεδρίων, σεμιναρίων κ.λπ. για σημαντικά ζητήματα που απασχολούν διεθνώς τη δημόσια διοίκηση και τους εργαζόμενους σε αυτή.
5. Να προχωρήσει στη σύναψη ειδικών συμφωνιών με αντίστοιχες εθνικές οργανώσεις άλλων χωρών για την προώθηση του θεσμού του κοινωνικού τουρισμού και σε χώρες του εξωτερικού.
6. Να ενισχύσει την πρωτοβουλία των «έξι», με την ανάπτυξη ιδιαίτερων σχέσεων με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των χωρών τους και να δραστηριοποιηθεί στην

κατεύθυνση διαμόρφωσης κατάλληλου κλίματος για την ανάπτυξη διαλόγου ανάμεσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις που ανήκουν σε χώρες με διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά συστήματα, ιδιαίτερα σε θέματα ειρήνης και συνεργασίας των λαών.

7. Να προχωρήσει στη διαμόρφωση προγράμματος ιδιαίτερων επαφών με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των μεσογειακών και βαλκανικών χωρών και να δώσει ιδιαίτερη έμφαση στη συνεργασία και από κοινού δράση με την αντίστοιχη συνδικαλιστική οργάνωση της Κύπρου (ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.) στην επίλυση του κυπριακού προβλήματος.
8. Να εκτιμήσει, τέλος, την αναγκαιότητα και σκοπιμότητα πλήρους ένταξής της στις υφιστάμενες διεθνείς οργανώσεις (R.S.I. και T.U.I.).

4η εισήγηση

«Τα κοινωνικά κινήματα στο χώρο των εργαζομένων στο δημόσιο»

Στους εργαζόμενους στο Δημόσιο αναγνωρίζεται – και πολλές φορές υπερτονίζεται – ο κοινωνικός τους ρόλος.

Ταυτόχρονα επιχειρείται να τους επιβληθεί η «απολίτιχη συμπεριφορά». Επιτρέπεται να προβάλλουν κοινωνικά αιτήματα, αλλά περιορίζεται ασφυκτικά η πολιτική διάσταση των αιτημάτων αυτών.

Τα πολιτικά, όμως, αιτήματα συνδέονται με το κοινωνικό σύνολο ή έχουν επιπτώσεις πάνω του και διατυπώνονται με επίκληση του Δημόσιου συμφέροντος. Συνεπώς, οι οριοθετήσεις μεταξύ κοινωνικών και πολιτικών αιτημάτων είναι πλασματικές και έχουν σκοπό – απαγορεύοντας κάθε αμφισβήτηση προς την «επίσημη άποψη» – να εμποδίζουν τις κοινωνικές εξελίξεις.

Όταν, όμως, οι κοινωνικές συνθήκες το επιτρέπουν – και σήμερα εκτιμάται ότι είναι ευνοϊκά διαμορφωμένες – τα σύνορα του επιτρεπτού αμφισβητούνται και η κοινωνική διεργασία μορφοποιείται σε κινήματα. Ειδικά, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, έπρεπε να αντιπαλέψουν την αντίληψη που καλλιεργήθηκε από τους απολογητές του αστικού κράτους, που το παρουσιάζουν σαν ουδέτερο πλέγμα σχέσεων, να κρατάει ίσες αποστάσεις και να επεμβαίνει στην πάλη των τάξεων εξασφαλίζοντας την κοινωνική ισορροπία.

Αν δεχτούμε – και πρέπει να το δεχτούμε – ότι το ζητούμενο είναι η διασφάλιση της διοικητικής αμεροληψίας της Δ.Δ. είναι φανερό ότι κάτι τέτοιο δεν επιτυγχάνεται με την περιχαράκωσή της. Δεν αλλοιώνεται ο χαρακτήρας αυτός από την εισροή κοινωνικού προβληματισμού σαν αντανάκλαση κοινωνικών τάσεων και ρευμάτων.

Είναι, λοιπόν, άμεσα αντιληπτό ότι η επίτευξη αυτού του στόχου προκύπτει από την αναγνώριση, πως διοικητικές απαγορεύσεις δεν είναι ικανές να αποτρέψουν τη συμμετοχή μιας κατηγορίας εργαζομένων από την κοινωνική διεργασία.

Σχέσεις με τους φορείς των κινήματων

Η μέχρι σήμερα σχέση των εργαζομένων στο δημόσιο με τους οργανωμένους φορείς κινήματων, όπως:

- Της ειρήνης
- Της ισότητας των δύο φύλων
- Του πολιτιστικού
- Του οικολογικού
- Του συνεταιριστικού
- Του μαζικού αθλητισμού και διάδοσης της αθλητικής ιδέας.
- Της παιδείας και διάδοσης των τεχνών, μοιάζει να είναι προσωπική χωρίς οργανική σύνδεση.

Βέβαια, οι πρωτοβουλιακές προσπάθειες ατόμων ή ομάδας ατόμων πολλές φορές έπαιξαν θετικό ρόλο με θεαματικά αποτελέσματα, ενώ σε άλλες περιπτώσεις αποτέλεσαν πόλους αποπροσανατολισμού, με δυσάρεστες για τα κινήματα επιπτώσεις.

Στις σημερινές, όμως, συνθήκες ανάπτυξης των κοινωνικών κινήματων, τα ίδια τα συνδικαλιστικά όργανα πρέπει να αναλάβουν το συντονισμό και την αξιοποίηση κάθε δημιουργικού προβληματισμού και προσπάθειας των μελών τους.

Η ΑΔΕΔΥ για την επιτυχία του σκοπού αυτού πρέπει:

1. Να καταγράψει τους φορείς των κινημάτων τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στον εξωτερικό. Η καταγραφή να περιλάβει όλα εκείνα τα στοιχεία που θα δίνουν την εικόνα των φορέων συνοπτικά αλλά χωρίς παραμορφώσεις. Ενδεικτικά αναφέρω ότι πρέπει να γίνουν γνωστά στοιχεία όπως: η γεννεσιουργός αιτία ίδρυσής τους, ο ρόλος που διαδραμάτισαν κατά περιόδους, η ανταπόκρισή τους στο λαό σήμερα, κ.λπ.
2. Να κωδικοποιήσει το θεσμικό πλαίσιο που έχει σχέση με τη λαϊκή συμμετοχή και τους υπεύθυνους για την υλοποίησή του φορείς π.χ. Τοπική Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Επιμόρφωση, κ.λπ.

Με τα δοσμένα που θα υπάρχουν, σήμερα η ΑΔΕΔΥ πρέπει να προχωρήσει σε ενέργειες, όπως:

1. Επιλέγει σύμφωνα με τη διαμορφωμένη αντίληψη των μελών της, τον ή τους φορείς και τους θεσμούς και εκτιμά παραπέρα τις σχέσεις που θα έχει.
2. Γνωστοποιεί τα αποτελέσματα των αναλύσεων στα μέλη της, προκειμένου – ατομικά ή συλλογικά – να προκαλέσει εκδήλωση ενδιαφέροντος και να καλλιεργηθούν κατάλληλες συνθήκες απελευθέρωσης των τάσεων για δημιουργία, οι οποίες συνήθως συμπίεζονται.
3. Οργανώνει την υποδοχή και το συντονισμό της ανταπόκρισης από την ίδια τη βάση. Γίνεται έτσι δυνατή η ανατροφοδότηση για να διαμορφώνονται σωστές αποφάσεις και να διορθώνονται τα τυχόν λάθη.
4. Με βάση τον προηγούμενο κύκλο εργασιών συγκροτεί προτάσεις αλλαγής ή δημιουργίας νέων θεσμών, έτσι ώστε οι συνθήκες πάλης των κινημάτων συνεχώς να βελτιώνονται.

Ο προσδιορισμός ενός νέου κινήματος

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιήθηκαν στο παρελθόν σαν μηχανισμοί αντίδρασης και ανατροπής κάθε προοδευτικής κίνησης, ποικίλουν.

Συνήθως υπονόμειαν τα κοινωνικά κινήματα έτσι ώστε να τα εκφυλίζουν και να τα ενσωματώνουν εύκολα στο σύστημα.

Σε διαφορετική περίπτωση είχαμε μετωπικές συγκρούσεις και ρήξεις με απρόβλεπτες συνέπειες.

Άλλοτε περιορίζονταν στα όρια της κοινωνικής αναστάτωσης και σε άλλες περιπτώσεις έφθαναν σε κοινωνικές ανακατανομές.

Στις σημερινές, όμως συνθήκες το συνδικαλιστικό κίνημα – και τα άλλα κινήματα – έχουν το πρόσθετο καθήκον να προβλέψουν σωστά και να διατάξουν ανάλογα τις δυνάμεις τους μπροστά σε ένα ορατό πλέον κίνδυνο.

Τον κίνδυνο της ανεξέλεγκτης, από τους ίδιους τους εργαζόμενους, χρήσης της υψηλής τεχνολογίας. Στο μέλλον οι μέθοδοι καταστολής κινήματων θα βασίζονται στην υψηλή τεχνολογία, που οι δυνατότητές της είναι τεράστιες.

Για να μη θεωρηθεί ότι η εκτίμηση αυτή αποτελεί κινδυνολογία, αρκεί να αναλογιστούμε ότι η χρήση της τεχνολογίας σήμερα, διευκολύνει τη μαζική διάδοση

αντιλήψεων και καθορίζει το είδος της κουλτούρας, σύμφωνα με την επιθυμία εκείνων που έχουν τις τεχνολογικές δυνατότητες.

Έχει αρχίσει, επίσης, να δημιουργείται μια κάστα ειδικών (τεχνοκρατών) υψηλής τεχνολογίας, για τους οποίους καλλιεργείται η άποψη ότι πρέπει να μένουν έξω από την κοινωνική διαδικασία.

Πρέπει, επίσης, να ληφθεί υπόψη ότι – κατά κανόνα – η απόκτηση εξειδικευμένων γνώσεων υψηλής τεχνολογίας επιτυγχάνεται στις καπιταλιστικές χώρες και απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή στην αποσύνδεσή τους από τη φιλοσοφία της γενέτηράς τους.

Τα όσα αναφέρθηκαν στο κεφάλαιο αυτό δεν σημαίνουν ότι η υψηλή τεχνολογία είναι ο «ταξικός» μας αντίπαλος, αλλά ότι αντιστρατεύομαστε στην αποκλειστική διάθεση της από τους πραγματικούς ταξικούς αντιπάλους μας και επιδιώκουμε η τεχνολογία να υπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζόμενων και των κινημάτων τους.

Για το λόγο αυτό η ΑΔΕΔΥ έγκαιρα και σε συνεργασία με τους άλλους φορείς κινημάτων πρέπει να διαμορφώσει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε η υψηλή τεχνολογία να μη χρησιμοποιείται μονόπλευρα στην αύξηση της παραγωγικότητας υλικών αγαθών, αλλά και στην ολόπλευρη πολιτιστική και μορφωτική ανάπτυξη του ανθρώπου και του συνόλου.

Διαπιστώνουμε λοιπόν τις προϋποθέσεις ανάπτυξης ενός νέου «κινήματος» σήμερα. Θα μπορούσε να λέγεται «τεχνολογικό». Έχει σχέση με την ολοένα ευρύτερη χρήση της υψηλής τεχνολογίας και θα πρέπει να την εντάξει στις βασικές πολιτικές επιλογές του λαού μας.

Το πολιτιστικό κίνημα

Η διατύπωση μιας γενικής θεωρίας για τα «πολιτιστικά» με εφαρμογή σε κάθε τόπο και χρόνο, θα ισοδυναμούσε με την απομόνωσή τους από την κοινωνική διεργασία και τη στατική μελέτη μιας έννοιας, που κύριο χαρακτηριστικό της είναι η κινητικότητα.

Αν επικρατούσε μια τέτοια οικουμενική – διαχρονική θεώρηση, τότε κάθε αμφισβήτηση θα ήταν μάταιη. Η τάξη των αξιών δεν θα παρουσίαζε αλλαγές, με αποτέλεσμα την πλήρη επικράτηση μιας μόνιμης τάξης πραγμάτων.

Η ιστορική εμπειρία, όμως, διδάσκει ακριβώς το αντίθετο. Οι πολιτιστικές αξίες διαμορφώνονται συνεχώς γιατί αποτελούν στοιχεία κάθε κοινωνικής μετεξέλιξης με εξωτερικά χαρακτηριστικά εμφανέστατα στις «πολιτιστικές εκδηλώσεις».

Η δυναμική της εξέλιξης αυτής δικαιολογεί αβίαστα τον όρο «πολιτιστικό κίνημα», και συνδέεται οργανικά με τα κινήματα, της ειρήνης, της ισότητας, το μορφωτικό, το οικολογικό, το συνεταιριστικό, του μαζικού αθλητισμού και διάδοσης της αθλητικής ιδέας, της παιδείας και διάδοσης των τεχνών.

Πολιτιστική στάση, πολιτιστική παραγωγικότητα

Η συγκεκριμένη αντίληψη του καθενός χωριστά αλλά και του συνόλου, για το περιεχόμενο των κινήματων που αναφέραμε, προσδιορίζει την «πολιτιστική στάση» μιας κοινωνίας.

Ο τρόπος έκφρασης σε καθημερινή βάση για δουλειά, διασκέδαση, μόρφωση, επικοινωνία, ευαισθητοποίηση, διαμόρφωση και συμμετοχή σε νέα ρεύματα, είναι στην ουσία το αποτέλεσμα της «πολιτιστικής στάσης» και ανάγεται σε τρόπο ζωής.

Είναι ξεκάθαρο ότι συμμετοχή στη ζωή – και κατ’ επέκτασιν πολιτιστική στάση – έχουν και οφείλουν να έχουν όλοι, σε όποια τάξη και αν ανήκουν.

Ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι, αποτελούν ένα σύνολο αρκετά ευαίσθητο σε κάθε εξέλιξη, αφού ο χώρος της εργασίας είναι τόπος εμπειρίας, γέννησης νέων αξιών, κοινωνικών αγώνων και αλληλεγγύης.

Η κουλτούρα της εργασίας είναι δεμένη με τη φύση της εργασίας, τις συνθήκες της εργασίας, τις μορφές και τους τρόπους οργάνωσής της.

Η οργάνωση για πολιτική δράση των εργαζομένων είναι εργαλείο αποτελεσματικής παρέμβασής τους στην κατεύθυνση των αλλαγών του συστήματος αξιών που η εκάστοτε άρχουσα τάξη προσπαθεί να τους επιβάλει.

Οργανωμένοι οι εργαζόμενοι:

1. Ανακαλύπτουν τη διαλεκτική σχέση των διεκδικήσεών τους σε όλα τα επίπεδα. Συνδέουν για παράδειγμα την οικονομική διεκδίκηση με τη δικιά τους αισθητική αντίληψη για την τέχνη.
2. Αναζητούν τα ζωντανά στοιχεία της πολιτιστικής κληρονομιάς και παράδοσης, τα οποία σίγουρα τα λογαριάζουν, αλλά συγχρόνως απορρίπτουν την άγονη προσκόλληση στο παρελθόν και τη στείρα προγονολατρεία.
3. Στέκονται κριτικά σε κάθε εισαγόμενο πολιτιστικό είδος. Δεν το αποδέχονται και δεν το απορρίπτουν συνολικά. Κρατούν και αφομοιώνουν τα σημεία εκείνα που είναι προσανατολισμένα στις δικές τους πολιτικές επιλογές.
4. Συγκροτούν τη δικιά τους ολοκληρωμένη «πολιτιστική πρόταση» στα πλαίσια της οποίας παλεύουν σε συνεργασία με εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις και τα κινήματα, που διαπνέονται από όμοιες ιδέες και στόχους.
5. Συμμετέχουν και διευρύνουν τους θεσμούς που διασφαλίζουν την πολιτιστική τους παρέμβαση στην κατεύθυνση αλλαγής των δομών.

Σήμερα, που οι συνθήκες στη χώρα μας είναι ευνοϊκά διαμορφωμένες και οι πολιτιστικές εκδηλώσεις έχουν ξεπεράσει την αυστηρή οριοθέτηση του παρελθόντος, η ακτίνα της πολιτιστικής δράσης ολοένα μεγαλώνει.

Στους παραπάνω άξονες αναζήτησης, οργάνωσης και πράξης συμπυκνώνεται η ουσία της πολιτιστικής παραγωγικότητας. Οι λαοί που δεν παράγουν πολιτιστικά αγαθά και καταναλώνουν μόνο τα έτοιμα, είναι καταδικασμένοι σε μαρασμό και δεν έχουν μέλλον. Η πολιτιστική παραγωγικότητα αντιστοιχίζεται με αυτή που έχει καθιερωθεί για τα υλικά αγαθά και συμμετέχει ισότιμα στη διαμόρφωση των παραγωγικών σχέσεων.

1. Γενικές διαπιστώσεις

Η ανάπτυξη της πολιτιστικής ζωής μέσα στον κόσμο της εργασίας αποτελεί έναν από τους σημαντικούς άξονες για τη γενικότερη πολιτιστική και μορφωτική ανάπτυξη του τόπου μας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα της πατρίδας μας συνειδητοποιώντας βαθιά το γεγονός ότι η ανάπτυξη της ελεύθερης κριτικής, δημιουργικής προσωπικότητας των εργαζομένων

*Προσανατολισμοί
και στόχοι της
πολιτιστικής
πολιτικής της
ΑΔΕΔΥ στο χώρο
της εργασίας και
έξω από αυτόν*

προϋποθέτει ως αναγκαίο όρο τον ελεύθερο χρόνο, έδωσε πολλούς και σκληρούς αγώνες για την αύξησή του.

Την αύξηση του ελεύθερου χρόνου το συνδικαλιστικό κίνημα δεν την εννόησε ποτέ ως αύξηση του κενού, μη ωφέλιμου χρόνου, αλλά ως αύξηση του κοινωνικά παραγωγικού χρόνου, που είναι υποκειμενικά και αντικειμενικά αναγκαίος για την τέλεια ανάπτυξη του ατόμου.

Παρόλη όμως, την ευαισθητοποίηση που παρατηρείται σήμερα στο συνδικαλιστικό χώρο, γύρω από την αναγκαιότητα της πολιτιστικής πράξης, τη συνειδητοποίηση των δυνατοτήτων και την αναγκαιότητα για ένα πολιτιστικό αγώνα, που να αμφισβητεί τα πολιτιστικά πρότυπα που καθηλώνουν το άτομο σε παθητική μονάδα ή σε ένα μιμητισμό ξένων καταναλωτικών - πολιτιστικών προτύπων, το ερώτημα για το αν το συνδικαλιστικό κίνημα έχει διαμορφώσει μια συνολική στρατηγική αλλά και για το εάν έχει στα χέρια του τα μέσα και τους θεσμούς για την υλοποίηση μιας εναλλακτικής πολιτιστικής πρότασης, που θα επέτρεπε την ολόπλευρη πολιτιστική και μορφωτική ανάπτυξη του κόσμου της εργασίας, είναι έντονα επίκαιρο και σήμερα.

Η αρνητική αυτή κατάσταση δεν είναι δύσκολο να εξηγηθεί. Πρώτα από όλα η μέχρι πριν από λίγο εχθρική ή στην καλύτερη περίπτωση αδιάφορη αντιμετώπιση τέτοιων πρωτοβουλιών από το κράτος. Έστερα, η αλλοτρίωση της πολιτιστικής μας φυσιογνωμίας και η εξαφάνιση των παραδοσιακών τρόπων έκφρασης και δημιουργίας. Με φυσική συνέπεια όλων αυτών την ανυπαρξία νομοθεσίας σχετικής με την υποδοχή για την πολιτιστική πράξη και την υποδοχή των πρωτοβουλιών μέσα και έξω από το χώρο της εργασίας.

«...η πολιτιστική κατάσταση στο χώρο εργασίας δεν είναι ευχάριστη...»

Παρά τις αξιόλογες προσπάθειες, που στα τελευταία χρόνια καταβλήθηκαν και από την πολιτεία αλλά και μια σειρά μαζικούς φορείς, δεν μπορεί να ισχυριστεί κανένας ότι η πολιτιστική κατάσταση στο χώρο της εργασίας είναι ευχάριστη.

Για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων (δημόσιου και ιδιωτικού τομέα) οι πολιτιστικές και μορφωτικές εκδηλώσεις θεωρούνται ακόμη «πολυτέλεια». Δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου για το μέσο εργαζόμενο σήμαινε και σημαίνει μια δεύτερη δουλειά ή κάτι παρόμοιο, που στις περισσότερες φορές έχει ως στόχο κάποιο υλικό κέρδος. Και βέβαια, σπάνια ένα καλό θέατρο, μια επίσκεψη σε μουσείο ή σε έκθεση ζωγραφικής, συμμετοχή σε αθλητικές εκδηλώσεις, παρακολούθηση διαλέξεων ή συμμετοχή σε κοινωνικές εκδηλώσεις, κ.λπ.

«...για μια συνολική πολιτιστική πρόταση που θα αγκαλιάζει όλους τους εργαζόμενους...»

Όμως, η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο. Γι' αυτό και η αναγκαιότητα το διαρθρωμένο μαζικό κίνημα να διαμορφώσει – επιτέλους – μια συνολική πολιτιστική πρόταση που θα αγκαλιάζει όλους τους εργαζόμενους θα αξιοποιεί όλες τις πρωτοβουλίες, θα συντονίζει τις δημιουργικές προσπάθειες του κόσμου της εργασίας, δημιουργώντας πόλους πολιτιστικής, μορφωτικής και αθλητικής αναφοράς για την παραγωγή της δικής του πολιτιστικής πράξης, πρέπει να αποτελέσει πρωταρχικό καθήκον της συνδικαλιστικής δράσης.

2. Κύριοι προσανατολισμοί μιας σωστής πολιτιστικής πολιτικής

Στις σημερινές συνθήκες μια σωστή πολιτιστική πολιτική δεν μπορεί παρά να έχει ως κύριους προσανατολισμούς:

- Την ευαισθητοποίηση των εργαζομένων γύρω από την αναγκαιότητα της πολιτιστικής πράξης, μέσα κι έξω από το χώρο της εργασίας, την ενθάρρυνση της

ερασιτεχνικής δημιουργίας και τη βελτίωση της γνώσης για την πολιτιστική πράξη στο χώρο της εργασίας.

- Το άνοιγμα του εργασιακού χώρου στην κοινωνία μέσα από πολιτιστικές, μορφωτικές κ.λπ. δραστηριότητες.
- Τη βοήθεια του κόσμου της εργασίας για την απελευθέρωση των πολιτιστικών αξιών σε αυτό το χώρο με τη διαμόρφωση νέων θεσμών, πόλων πολιτιστικής και αθλητικής αναφοράς, τη δημιουργία της κατάλληλης υλικότεχνικής υποδομής, κ.λπ.

Η ανάλυση των παραπάνω προσανατολισμών μας οδηγεί να συνειδητοποιήσουμε τις αναγκαιότητες του σήμερα, ξεκινώντας από την ανάλυση της σημερινής πρακτικής, αλλά και να προσδιορίσουμε τις αλλαγές στους φορείς, τους θεσμούς και τους παράγοντες, που έμμεσα ή άμεσα, διαμορφώνουν πολιτιστική πολιτική, για να καταλήξουμε στη συνέχεια στη διατύπωση των δικών μας προτάσεων.

Οι αναγκαιότητες του σήμερα θα μπορούσαν να συγκεκριμενοποιηθούν στα εξής σημεία:

- Διαμόρφωση και αναγνώριση μιας εθνικής πολιτιστικής πολιτικής στον κόσμο της εργασίας, που προϋποθέτει την ύπαρξη θεσμοθετημένου οργάνου με δυνατότητες πρωτοβουλιών για τη δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου των εργαζομένων, την ενίσχυση και υποστήριξη των πρωτοβουλιών τους, κ.λπ.
- Συντονισμός των δημόσιων φορέων, Τ.Α. και μαζικών φορέων για τη διαμόρφωση πολιτιστικής πολιτικής, με την έννοια της συντονισμένης παρέμβασης.
- Ανάληψη σημαντικών πρωτοβουλιών για μια ειρηνική πολιτιστική επανάσταση στους μαζικούς χώρους με την ευθύνη κυρίως, του συνδικαλιστικού κινήματος.
- Άνοιγμα του χώρου εργασίας μέσω των πολιτιστικών εκδηλώσεων, στον εξωτερικό κόσμο (κοινωνία).

«...επιβάλλεται η δημιουργία πολιτιστικού κέντρου της ΑΔΕΔΥ...»

Από όλα τα παραπάνω προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι επιβάλλεται η δημιουργία ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ της ΑΔΕΔΥ Το Πολιτιστικό Κέντρο θα αρχίσει να λειτουργεί ως κέντρο συντονισμού, καταγραφής, ανταλλαγής και προγραμματισμού της ερασιτεχνικής δημιουργίας καθώς επίσης και των πολιτιστικών, μορφωτικών και αθλητικών δραστηριοτήτων των εργαζομένων.

Σε περιφερειακό επίπεδο οι τοπικές ενώσεις ΑΔΕΔΥ (Υπαλληλικά Κέντρα) θα πρέπει να αποτελέσουν το συνδετικό κρίκο με τους άλλους πολιτιστικούς φορείς της περιοχής και να αναγορευτούν σε βασικούς παράγοντες στην ανάπτυξη πολιτιστικών πρωτοβουλιών, είτε από ομάδες εργαζομένων, είτε από τα σωματεία της περιοχής.

Σε επίπεδο δευτεροβαθμίων οργανώσεων οι ομοσπονδίες και σε επίπεδο χώρου δουλειάς οι πρωτοβάθμιες ενώσεις αποτελούν σίγουρα τους φορείς που πρέπει να πάρουν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη της πολιτιστικής δράσης.

Το ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ της ΑΔΕΔΥ ουσιαστικά πρέπει να γίνει το επιτελικό όργανο που θα βοηθάει, θα κατευθύνει και θα συντονίζει όλες τις πολιτιστικές εκφράσεις των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες.

Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να δοθεί στη στήριξη, από την ΑΔΕΔΥ, πολιτιστικών εκδηλώσεων στην επαρχία, όπως επίσης στις πολιτιστικές εκδηλώσεις που θα συνδυάζονται με προγράμματα επιμόρφωσης, κοινωνικού τουρισμού, διακοπών, κ.λπ.

Προκειμένου, βέβαια, το ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ της ΑΔΕΔΥ να ανταποκριθεί στις παραπάνω δραστηριότητες και στο ρόλο που καλείται να παίξει στην πολιτιστική του παρέμβαση στους εργαζόμενους, είναι φανερό ότι χρειάζεται η κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή.

Έτσι, η πρόταση για νέα σύγχρονη στέγαση της ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να συνδυαστεί με την απόκτηση κατάλληλων χώρων για το ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ και τη στελέχωση του από ειδικό προσωπικό, που θα έχει γνώσεις γύρω από τα ζητήματα του πολιτισμού.

Η πολιτιστική δραστηριότητα της ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να αγκαλιάσει όλες τις μορφές πολιτιστικής έκφρασης των εργαζομένων. Έτσι, βλέπουμε ότι η πολιτιστική μας παρουσία πρέπει να έχει τις εξής επιμέρους μορφές: θέατρο (δημιουργία θεατρικού εργαστηρίου, παιδικό θέατρο από παιδιά εργαζομένων, κ.λπ.), μουσική (χορωδιακά συγκροτήματα, λαϊκοί χοροί, κ.λπ.), κινηματογράφος, οργάνωση μαθημάτων πάνω σε όλες τις μορφές τέχνης, δημιουργία μόνιμης και δανειστικής βιβλιοθήκης, αθλητισμός, λογοτεχνία, κλπ.

Μέσα από τη λειτουργία και την οργάνωση αυτών των μορφών πολιτιστικής έκφρασης θα δημιουργούνται συνεχώς πολιτιστικά κύτταρα εργαζομένων, που πλαισιωμένα και από άλλες πολιτιστικές μονάδες του τόπου μας θα προχωρούν σε πολιτιστικές εκδηλώσεις, μόνιμες ή επετειακού χαρακτήρα, σε κεντρικό ή περιφερειακό επίπεδο, βοηθώντας ουσιαστικά στην πολιτιστική αποκέντρωση.

Στόχος του ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ της ΑΔΕΔΥ πρέπει να είναι:

«...ο στόχος του
πολιτιστικού
κέντρου...»

1. η καταγραφή της πολιτιστικής πράξης σήμερα στους μαζικούς χώρους, με κύρια σημεία:
  - το είδος των εκδηλώσεων και των πολιτιστικών πρωτοβουλιών μέσα και έξω από το χώρο της εργασίας,
  - τους υπάρχοντες θεσμούς, υποδομή και μέσα για τη στήριξη αυτών των πρωτοβουλιών,
  - τους παράγοντες που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο διαμορφώνουν την πολιτιστική πολιτική,
  - τη συνεργασία των μαζικών φορέων (αλλά και των φορέων της πολιτείας) σχετικά με την πολιτιστική ανάπτυξη.
2. Η κατανόηση της ιδιαιτερότητας του νέου εργαζόμενου και η δυναμική του παρουσία σε σχέση με την εξέλιξη του πολιτισμού, του αθλητισμού, κ.λπ. στους χώρους εργασίας, με βάση βέβαια τη δικιά μας αντίληψη για:
  - τον ελεύθερο χρόνο,
  - τη δημιουργική εργασία,
  - τη νέα ποιότητα ζωής,
  - το δικαίωμα όλων μας στον πολιτισμό, τον αθλητισμό, τον ελεύθερο χρόνο.
3. Η εξέταση των δυνατοτήτων του εργατοϋπαλληλικού (συνολικά) κινήματος σε συνεργασία με τις αντίστοιχες δυνατότητες του αγροτικού και συνεταιριστικού κινήματος για τη δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου.

4. Η δημιουργία πολιτιστικών γεγονότων – πιλότων, – κεντρικά και περιφερειακά, που θα επιτρέπουν την παρουσίαση και έκφραση της ερασιτεχνικής δημιουργίας και θα σηματοδοτήσουν τη συνολική εναλλακτική πολιτιστική πρόταση των εργαζομένων.
5. Τη διοργάνωση, τέλος, συνεδρίων, πολιτιστικής εκπαίδευσης των εργαζομένων για τη διαμόρφωση μιας συνολικής πολιτιστικής στρατηγικής και ενός πλαισίου πολιτιστικής αναφοράς, που θα επιτρέπει πραγματικά την υλοποίηση μιας πολιτιστικής ειρηνικής επανάστασης στους μαζικούς χώρους, σε συνεργασία, βέβαια, με όλους τους μαζικούς και κοινωνικούς φορείς.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι και όλος ο λαός βρίσκονται σήμερα μπροστά σε ένα ισοπεδωτικό καταναλωτικό πρότυπο, που απειλεί να μας μετατρέψει σε πολιτιστική αποικία.

Όλοι μας κατανοούμε την επικινδυνότητα της πολιτιστικής αυτής επέμβασης, αφού πέρα από κάθε άλλο οδηγεί σταθερά αλλά σίγουρα στην πολιτιστική μας αλλοίωση και την απώλεια της εθνικής μας ταυτότητας, γεγονός που εμπεδώνει και μονιμοποιεί την πολιτική, κοινωνική και οικονομική μας εξάρτηση.

Γι' αυτό και η αναγκαιότητα της πολιτιστικής ανάπτυξης των εργαζομένων είναι μια ΤΑΞΙΚΗ επιλογή του συνδικαλιστικού μας κινήματος, αφού δε συμβάλει μόνο στην ανάπτυξη ενός κριτικού ατομικού και συλλογικού πνεύματος, αλλά και στην ατομική και κοινωνική ολοκλήρωση, στην αλλαγή της εργασίας και της κοινωνίας.

***Το φιλειρηνικό
κίνημα και
ο ρόλος του σ.κ.
στην ανάπτυξή του***

Είναι κοινή η διαπίστωση ότι, δυστυχώς, ο κόσμος μας βρίσκεται – όσο ποτέ άλλοτε – μπροστά στο φάσμα ενός πυρηνικού ολέθρου και μιας ολοκληρωτικής καταστροφής. Διεθνής ένταση στις σχέσεις και ψυχοπολεμικό κλίμα, τοπικοί πόλεμοι, ελάχιστες προσπάθειες για ειρηνική συνύπαρξη, εκμετάλλευση των οικονομικά ασθενέστερων χωρών από τις ισχυρότερες ιμπεριαλιστικές χώρες και τόσα άλλα.

Μπροστά στην τραγική αυτή εικόνα της αυτοκαταστροφής η συνειδητοποίηση και καθολική αντίδραση των λαών άρχισε να παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις και η συνακόλουθη ανάπτυξη ενός γιγάντιου φιλειρηνικού κινήματος να αποτελεί πολιτικό γεγονός με τεράστια σημασία για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Παρά τα μαύρα σύννεφα που βαρύνουν τον ουρανό της ΕΙΡΗΝΗΣ, η ευαισθητοποίηση των ανθρώπων όλου του κόσμου πάνω στο κυρίαρχο καθήκον τους για την περιφρούρησή της έχει σπάσει κάθε φράγμα διανόησης, επιπέδου γνώσης και εμπειρίας.

*«...στρατιές
εργαζομένων και
απλών ανθρώπων
πυκνώνουν το
κίνημα της
ΕΙΡΗΝΗΣ...»*

Σήμερα – μέρα με τη μέρα – μαζί με τη διανόηση, τους ανθρώπους της τέχνης και της επιστήμης, στρατιές εργαζομένων και απλών ανθρώπων πυκνώνουν το κίνημα της ΕΙΡΗΝΗΣ σε όλο τον κόσμο και προβάλλουν την αντίθεσή τους σαν αδιαπέραστο τείχος τα σχέδια των πολεμοκάπηλων. Γινόμαστε μάρτυρες ενός πρωτοφανούς σε όγκο, παλμό και δράση κινήματος ειρήνης, που συσπειρώνει πλατιές λαϊκές μάζες και απαιτεί πειστικά να καθοδηγήσει κυβερνήσεις και να αποτρέψει τον αφανισμό.

Είναι πια ξεκάθαρο ότι η οργάνωση της καθημερινής πολιτικής πράξης στο θέμα της προάσπισης της ΕΙΡΗΝΗΣ δεν μπορεί να στηρίζεται σε κάποιες αφηρημένες αρχές ή κάποιες καλές προθέσεις, αλλά να αποτελεί προϊόν άσκησης συγκεκριμένης πολιτικής, που εξυπηρετεί εθνικά και λαϊκά συμφέροντα.

Γι' αυτό και η στάση των προοδευτικών και φιλειρηνικών δυνάμεων δε θα κριθεί από την αφηρημένη επίκληση για προάσπιση της ΕΙΡΗΝΗΣ, αλλά από το πόσο αυτή συνδέεται έμπρακτα με την υπεράσπιση του δικαιώματος των λαών για εθνική ανεξαρτησία και αυτοδύναμη ανάπτυξη.

Είναι, λοιπόν, φανερό πως για το συνδικαλιστικό μας κίνημα ο αγώνας για την προάσπιση της ΕΙΡΗΝΗΣ είναι παράλληλος με τον αγώνα για την υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας, την κατάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας και την κατοχύρωση της πορείας για την κοινωνική απελευθέρωση των εργαζομένων.

Η προβληματική αυτή μπορεί να σημαδέψει αλάθητα τους γνήσιους οπαδούς και φίλους της ΕΙΡΗΝΗΣ και να ξεχωρίσει σωστά τους αληθινούς από τους εφήμερους συμμάχους της. Αποτελεί τη «λυδία λίθο», όπου δοκιμάζονται δύο πρακτικές και απόψεις.

Η πρώτη, που επικαλείται την ΕΙΡΗΝΗ για να καλύψει ιδεολογικά την πολιτική των υποχωρήσεων της άρχουσας τάξης και η δεύτερη, που εντάσσεται στη λογική της αποσύνδεσης της υπόθεσης της ΕΙΡΗΝΗΣ από αυτή της εθνικής ανεξαρτησίας στο όνομα της προώθησης – δήθεν – γενικότερων παγκόσμιων συμφερόντων.

Η πρώτη άποψη είναι διατιθεμένη να διακυβεύσει τα εθνικά μας συμφέροντα για να στηρίξει το ταξικό της συμφέρον. Πολιτική και πρακτική, βέβαια, βάζει σε κίνδυνο την ίδια την ΕΙΡΗΝΗ, μιας και ο λαός δε θα διαπραγματευτεί, ασφαλώς, τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

Η δεύτερη άποψη, που για χάρη της προώθησης «γενικότερων συμφερόντων» διαπραγματεύεται και δημιουργεί συμμαχίες ή συνεργασίες, ανεξάρτητες πολλές φορές από τις ιδεολογικές θέσεις, των καθεστώτων ή την εσωτερική κοινωνική τους οργάνωση παραμένουν μια εξωπραγματική επίκληση χωρίς ουσιαστικά πρακτικό περιεχόμενο.

*«...παλεύουμε για
ένα ζωντανό, λαϊκό
κίνημα για την
ΕΙΡΗΝΗ, την
ΥΦΕΣΗ και τον
ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ...»*

Εμείς παλεύουμε για ένα ζωντανό, λαϊκό κίνημα για την ΕΙΡΗΝΗ, την ΥΦΕΣΗ και τον ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ, που δε μπορεί παρά να αποτελέσει αναπόσπαστο και συμπληρωματικό κομμάτι των μαζικών κινήματων, που αφορούν τόσο τα γενικότερα όσο και τα ειδικότερα προβλήματα του λαού.

Με βάση τις παραπάνω αρχές και θέσεις και στα πλαίσια της δράσης ενός πολιτικοποιημένου σ.κ. επιβάλλεται η δραστηριοποίηση της ΑΔΕΔΥ τόσο για την ενίσχυση ή ανάπτυξη φιλειρηνικών πρωτοβουλιών, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, όσο και για την παραπέρα ευαισθητοποίηση των εργαζομένων στο ζήτημα της ΕΙΡΗΝΗΣ και της ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ. Γι' αυτό και η δημιουργία, από την ΑΔΕΔΥ, ειδικού γραφείου με την ονομασία ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΕΛΕΤΗΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ (ΓΜΕΘΕΕΑ) πρέπει να αποτελέσει απόφαση του συνεδρίου.

Με τον τρόπο αυτό θα σταματήσει η περιστασιακή και αποσπασματική ενασχόληση του σ.κ. με αυτά τα ζητήματα και θα υπάρξει σοβαρός προγραμματισμός μιας συνολικής παρέμβασης και δράσης σε όλα τα επίπεδα. Αποτελεί αυτό ελάχιστη ταξική υποχρέωση προς τους εργαζόμενους. Γιατί ο αγώνας για την ΕΙΡΗΝΗ και την ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ είναι πάνω από όλα αγώνας ταξικός.

5η εισήγηση

Ο ρόλος των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης

«ΑΔΕΔΥ και Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης»

Ο ρόλος των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (Μ.Μ.Ε.) – τηλεόραση, ραδιόφωνο, ημερήσιος και περιοδικός τύπος – γίνεται πολλές φορές, αν όχι πάντοτε, καταλυτικός παράγοντας στη διαμόρφωση άποψης, ιδιαίτερα όταν συνδυάζεται με την αδυναμία συχνής και υπεύθυνης ενημέρωσης από τα ίδια τα συνδικαλιστικά όργανα.

Διαφαίνεται, λοιπόν, η ανάγκη το σ.κ. να δώσει ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό το θέμα. Γιατί μέσα από τη μαζική ενημέρωση που αυτά μπορούν να προσφέρουν, ο ελληνικός λαός θα συνειδητοποιήσει ότι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν εφησυχάζουν κλεισμένοι σε κάποια γραφεία, αλλά υπάρχουν, δρουν και αγωνίζονται μαζί του για την προκοπή αυτού του τόπου, για την αλλαγή της κοινωνίας μας στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των δικών του αναγκών και συμφερόντων.

Είναι επομένως απαραίτητος ο σχεδιασμός και η οργάνωση στην ΑΔΕΔΥ:

- Τμήμα μελετών και τεκμηρίωσης.
- Τμήμα σχέσεων και πληροφόρησης.

Η λειτουργία του δεύτερου τμήματος σε συνάρτηση με το πρώτο, σχετίζεται τόσο με τη μεταφορά της σωστής πληροφορίας, όσο και με την αποδοτικότερη προβολή της.

Η λειτουργία των τμημάτων αυτών δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο σε δημόσιες σχέσεις διαπροσωπικού χαρακτήρα, αλλά απαιτεί μηχανισμό στήριξης για μαζική επικοινωνία με τους εργαζόμενους και ενημέρωσης της κοινής γνώμης, για τη δημιουργία θετικού κλίματος.

Το σ.κ. στα πλαίσια της παρέμβασής του στα Μ.Μ.Ε. θα πρέπει να:

1. Διεκδικήσει τη συμμετοχή του στη διοίκηση των κρατικών ραδιοτηλεοπτικών μέσων.
2. Προτείνει την καθιέρωση ειδικού προγράμματος στη ραδιοτηλεόραση για τους εργαζόμενους που θα διαμορφώνεται με την ευθύνη των τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών τους οργάνων.
3. Αντιμετωπίζει με κριτική στάση κάθε προσπάθεια παραπληροφόρησης των εργαζομένων ή παραχάραξης των αποφάσεων των συνδικαλιστικών τους οργάνων.
4. Προβάλλει με κάθε τρόπο όλες τις ενέργειές του είτε αυτές είναι γενικού είτε ειδικότερου ενδιαφέροντος με ανακοινώσεις τύπου, ειδική αρθρογραφία, συνεντεύξεις, κ.λπ.

Παράλληλα η λύση στο μεγάλο αυτό πρόβλημα πρέπει να αναζητηθεί και στην ενημέρωση των εργαζομένων μέσα από τα έντυπα που το ίδιο το σ.κ. θα εκδίδει.

Η εφημερίδα «ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ»

Σήμερα, η εφημερίδα «ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ» είναι το βασικό αλλά και μοναδικό έντυπο της ΑΔΕΔΥ που προβάλλει τις θέσεις και δραστηριότητές της με στόχο την ενημέρωση και τον προβληματισμό των εργαζομένων. Η πρόταση είναι να παραμείνουν με τον ίδιο χαρακτήρα χωρίς, βέβαια, αυτό να σημαίνει ότι δεν απαιτείται σημαντική βελτίωση, τόσο στην εμφάνιση και τον τρόπο παρουσίασης των θεμάτων, όσο και στην παρακολούθηση της επικαιρότητας και την πληρότητα της πληροφόρησης.

Για να γίνουν οι παραπάνω κύριες βελτιώσεις και η «ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ» να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου είναι απαραίτητο να υπάρξει ειδικευμένο προσωπικό σε θέματα τύπου.

Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας είναι απαραίτητο, επίσης, οι ομοσπονδίες - μέλη της ΑΔΕΔΥ και τα πρωτοβάθμια όργανά τους α) να γίνουν υποχρεωτικά συνδρομητές στην «ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ» και β) να αναλάβουν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για την εγγραφή όλων των εργαζομένων ως συνδρομητών στην εφημερίδα.

Πέρα, όμως, από την έκδοση και παραπέρα βελτίωση της «ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ» κρίνεται σκόπιμη και η έκδοση ειδικού επιστημονικού εντύπου, που θα περιέχει έρευνες, μελέτες, απόψεις και προτάσεις σχετικά με τη θεμελίωση και ανάπτυξη της Διοικητικής Επιστήμης.

«...για έναν
οργανισμό
εκδόσεων...»

Η αναγκαιότητα να καταγράφει πάντοτε το σ.κ. τη δική του «μνήμη» με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, πρέπει να μας οδηγήσει στη μελέτη οργάνωσης και λειτουργίας «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΕΚΔΟΣΗΣ». Η υλοποίηση αυτού του στόχου απαιτεί, βέβαια, το συντονισμό όλων των συνδικαλιστικών δυνάμεων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.

6η εισήγηση

«Καταναλωτικοί συνεταιρισμοί εργαζομένων στο δημόσιο»

Οι άνθρωποι σήμερα – κάθε μέρα και περισσότερο – υποτάσσονται, σε ό,τι αφορά την καθημερινή τους ζωή και συμπεριφορά, στις υποδείξεις δυνάμεων έξω και πέρα από αυτούς. Δυνάμεων που ο βασικός τους στόχος δεν είναι τα συμφέροντα της ζωής των ανθρώπων, αλλά κυρίως τα δικά τους εμπορικά και καταναλωτικά συμφέροντα.

Κανείς σχεδόν σήμερα δεν παίρνει τα φάρμακα που πραγματικά έχει ανάγκη, δεν ντύνεται με τα ρούχα που θέλει ή πραγματικά έχει ανάγκη, δεν εργάζεται ή δεν αναπαύεται όσο και όπως θέλει.

Υπάρχουν δυνάμεις πάνω από αυτόν, που αφενός μεν του δημιουργούν καθημερινά εναλλασσόμενες πλασματικές, άχρηστες ή και επιβλαβείς και περιττές για τη ζωή του ανάγκες, αφετέρου δε καθορίζουν αυτές, που, πως και πότε θα καλύψει τις ανάγκες του αυτές. Αυτοκίνητα, ψυγεία, ρούχα όλα ακατάπαυστα αλλάζουν μορφές και εμείς τρέχουμε να τα προλάβουμε θυσιάζοντας το πραγματικό νόημα της ζωής στο κυνηγητό πλασματικών και φθοροποιών αναγκών, που δημιουργούν και μας επιβάλλουν οι κατά καιρούς ανάγκες του ώριμου καπιταλισμού.

Έχει δημιουργηθεί ένα καταναλωτικό πρότυπο, μια κλίμακα αξιών έξω και πέρα από κάθε ανθρώπινη αξία, με βάση το «έχειν και όχι το είναι», που εξυπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα του εταιρικού κεφαλαίου. Με αποτέλεσμα να συναντά σοβαρές δυσκολίες η προσπάθεια που γίνεται στο να δοθεί ένας εθνικός προσανατολισμός στην ζήτηση, με βάση τις πραγματικές ανάγκες του λαού, και στην ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

Η λύση δεν μπορεί να είναι παρά ο συνεχώς διευρυνόμενος ρόλος του πολίτη στο κοινωνικό - οικονομικό γίγνεσθαι μέσα από πολύμορφους μαζικούς - συμμετοχικούς θεσμούς, όπως είναι οι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί.

Η ιστορία των ανθρώπων και των κοινωνιών τους γενικότερα δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ιστορία της ποικιλόμορφης δραστηριότητάς τους, μέσω της οποίας το ανθρώπινο γένος προσπαθούσε να ικανοποιήσει τις διαρκώς μεταβαλλόμενες ανάγκες του και να επιλύει τα προβλήματα που του έβαζε κάθε φορά η οικονομικο-πολιτική συγκυρία.

Η εμφάνιση, η εξέλιξη και ανάπτυξη των συνεταιρισμών καταναλωτών αλλά και γενικότερα όλων των συνεταιρισμών ακολούθησε την εμφάνιση και την ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Ο καταναλωτικός συνεταιρισμός δημιουργήθηκε από την ανάγκη της αυτοπροστασίας της αγοραστικής αξίας των εισοδημάτων των εργαζομένων. Από πολύ νωρίς οι εργαζόμενοι διαπίστωσαν ότι μόνο οι συνδικαλιστικοί τους αγώνες για την ονομαστική αύξηση των εισοδημάτων τους δεν απέδιδαν τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Η ανεξέλεγκτη και συνεχής τάση της αύξησης των τιμών, το λιποβαρές ζύγισμα και η κακή ποιότητα εξανέμιζαν την αγοραστική δύναμη των εισοδημάτων τους. Μαζί με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των εργαζομένων, που επικρατούσαν στην περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης, ήταν οι αιτίες να αναζητούν οι εργαζόμενοι και άλλους τρόπους για να αντιμετωπίσουν τα δεινά τους.

Οι εργαζόμενοι, τελικά, ύστερα από πολλές αποτυχημένες παρεμφερείς προσπάθειες, σχεδόν παράλληλες σε πολλές χώρες, δημιούργησαν τον καταναλωτικό συνεταιρισμό

Συνθήκες γέννησης των συνεταιρισμών

«...ο Καταναλωτικός Συνεταιρισμός δημιουργήθηκε από την ανάγκη της αυτοπροστασίας της αγοραστικής αξίας των εισοδημάτων των εργαζομένων...»

σαν τον πιο πρόσφορο θεσμό για την προστασία της πραγματικής αγοραστικής αξίας των εισοδημάτων τους.

Ο καταναλωτικός συνεταιρισμός γεννήθηκε, δηλαδή, σαν αντίδραση κατά του αχαλίνωτου φιλελευθερισμού και διαμορφώθηκε σαν δημοκρατική οικονομική Εταιρεία – Επιχείρηση των οικονομικά ασθενεστέρων τάξεων σε αντίθεση προς την αριστοκρατική Ανώνυμη Εταιρεία.

Έτσι ιδρύθηκε ο πρώτος καταναλωτικός συνεταιρισμός στο ROCHDALE της Αγγλίας, το έτος 1844 και αποτέλεσε το υπόδειγμα για την παραπέρα συνεταιριστική εξέλιξη. Οι μεγάλοι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες βασίζονται ακόμη και σήμερα πάνω στις ίδιες αρχές και προσφέρουν αξιόλογη προστασία τους εργαζομένους σε πολλούς τομείς.

Αρκεί μόνο να λεχθεί ότι συμβάλλουν ενεργά στη διαμόρφωση ενός συμφεροτέρου για τους εργαζόμενους επίπεδου τιμών. Ο καταναλωτικός συνεταιρισμός έγινε το πιο αποτελεσματικό μέσο άμυνας των εργαζομένων ενάντια στην εκμετάλλευσή τους και μάλιστα με ανταγωνιστικά, ελεύθερα και δημοκρατικά μέσα.

Ο ελλαδικός κοινωνικο - οικονομικός σχηματισμός αναπτύχθηκε μέσα από ένα ασφυκτικό πλέγμα σχέσεων εξάρτησης και άνισης ανταλλαγής με τις καπιταλιστικές μητροπόλεις, που είχε σαν συνέπεια το φραγμό του δρόμου για τη δημιουργία μιας εθνικής αστικής τάξης στη χώρα μας, που θα της έδινε τη δυνατότητα να διαπραγματευθεί και να πετύχει καλύτερους όρους ένταξης στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας.

Το μοντέλο «ανάπτυξης», που προωθήθηκε τα τελευταία 30 χρόνια στην χώρα μας, χαρακτηρίζεται από τη συνύπαρξη του κυρίαρχου καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής με προκαπιταλιστικές μορφές παραγωγής (γεωργία, κτηνοτροφία, μικροεμπόριο, κ.λπ.). Κάτι που δημιουργεί αναπτυξιακές και κοινωνικές ανισότητες, σε χωρικό και ταξικό επίπεδο, μέσα από τους μηχανισμούς μεταφοράς πλεονασμάτων.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός κοινωνικού στρώματος – μιας παρασιτικής τάξης – που ιδιοποιείται ένα μεγάλο ποσοστό κερδών, απορροφώντας στην ουσία την εργασία των λαϊκών στρώματων σε βάρος των οποίων τρέφεται και αναπαράγεται. Κάτω από αυτή την γενικότερη κοινωνική και οικονομική «ανάπτυξη» της χώρας, που κυριαρχήθηκε από τον μεταπρατισμό, τον παρασιτισμό και την κερδοσκοπία, εξελίχθηκε και σηματοδοτήθηκε η δομή του εσωτερικού μας εμπορίου και της εγχώριας αγοράς.

Το κύκλωμα της εμπορίας και διακίνησης των προϊόντων στη χώρα μας, αποτελεί ένα από τα πιο οξυμένα όχι μόνο οικονομικά, αλλά και κοινωνικο - πολιτικά προβλήματα, που απαιτούν λύση.

Τα χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν τη δομή του εσωτερικού μας εμπορίου είναι:

1. μεγάλος αριθμός των καταστημάτων.
2. Το μικρό μέγεθος.
3. Το υπερβολικό κόστος των λιανικών πωλήσεων σαν συνέπεια χαμηλής παραγωγικότητας.

*Γενικά
χαρακτηριστικά της
ελληνικής αγοράς*

4. Η ανεπαρκής ή ακόμα πλήρης έλλειψη τυποποίησης, όλων σχεδόν των προϊόντων, που προορίζονται για εσωτερική κατανάλωση.
5. Θεσμικά διαμορφωμένος τρόπος υπολογισμού των περιθωρίων κέρδους των χονδρεμπόρων - λιανοπωλητών, σε συνδυασμό με την αδυναμία ελέγχου της τιμής κτήσης των προϊόντων από τους χονδρεμπόρους.
6. Αυτή η δομή είναι αντιπαραγωγική και μεταφράζεται σε μεγάλο κοινωνικό κόστος για τη διακίνηση των καταναλωτικών αγαθών.
7. Με βάση τα παραπάνω χαρακτηριστικά δύο από τις πιο εμφανείς αρνητικές πλευρές αυτού του συστήματος είναι:
  - Το άνοιγμα των τιμών παραγωγού - καταναλωτή.
  - Η παρεμβολή των χονδρεμπόρων - μεσαζόντων, που έχει σαν αποτέλεσμα τη διαμόρφωση τιμών σε βάρος τόσο του παραγωγού, όσο και του καταναλωτή. Η παρεμβολή αυτή, πέρα από την οικονομική της πλευρά, έχει τις κοινωνικές και πολιτικές της συνέπειες και τούτο γιατί ενώ είναι γνωστό ότι οι τιμές και η προσφορά των προϊόντων καθορίζονται από οικονομικούς κυρίως παράγοντες, τα μονοπώλια – που σε τελική ανάλυση ελέγχουν την αγορά – είναι σε θέση να την χρησιμοποιήσουν και για πολιτικούς λόγους, σε στιγμές αποφασιστικών κοινωνικών εξελίξεων.

Η αλλαγή όλων αυτών των δομών του εμπορίου, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μηχανισμός άνισης ανταλλαγής μεταξύ των κοινωνικών στρωμάτων, δεν μπορεί να επέλθει μόνο με εκκλήσεις προς το κράτος για την προστασία του πολίτη μέσα από νομοθετικές ρυθμίσεις – των οποίων δεν παραγνωρίζεται ο ρόλος και η σημασία τους – αλλά με την οργανωμένη παρέμβαση των καταναλωτικών συνεταιρισμών του καταναλωτικού κινήματος, στο κύκλωμα της εμπορίας - διακίνησης και αργότερα παραγωγής των καταναλωτικών αγαθών.

Έννοια - Ρόλος - σκοπός των καταναλωτικών συνεταιρισμών

Ο καταναλωτικός συνεταιρισμός είναι μια κοινωνικοοικονομική οργάνωση καταναλωτών και φορέων σε μορφή επιχείρησης, δημοκρατικά οργανωμένη και αυτοδιοικούμενη, που έχει σαν στόχο την εμπορία - διακίνηση και παραγωγή καταναλωτικών αγαθών, ελαχιστοποιώντας την τιμή τους και διασφαλίζοντας την ποιότητά τους.

Δεν είναι απλά μια οικονομική επιχείρηση, αλλά ένα κίνημα μαζικό - λαϊκό - δημοκρατικό, που η έκφρασή του είναι ο θεσμός του συνεταιρισμού. Αποτελεί θα λέγαμε την έκφραση του εργατικού κινήματος στο επίπεδο της οικονομίας.

Από αυτή λοιπόν την άποψη, το καταναλωτικό συνεταιριστικό κίνημα είναι αυτόνομο - αυτοδύναμο και σαν τέτοιο είναι αναγκασμένο να οργανώνεται και να αναπτύσσεται στηριζόμενο στις δικές του δυνάμεις.

Αντικειμενικά, λοιπόν, καθιστούμε το συνεταιρισμό σαν ένα θεσμό, όργανο πάλης στα χέρια των εργαζομένων, που τα χαρακτηριστικά του δεν είναι μόνο κοινωνικοοικονομικά, αλλά και έντονα πολιτικά και ιδεολογικά.

Εκείνο, που κατά την άποψή μας διαφοροποιεί τον συνεταιρισμό κυρίως από την εμπορική καπιταλιστική επιχείρηση, είναι ότι στον συνεταιρισμό έχουμε – με βάση τις γνωστές παγκόσμια αρχές του – συλλογική χρήση και κατοχή των μέσων, ενιαίους σκοπούς και στόχους. Και φυσικά με αυτή τη λογική ο συνεταιρισμός πρέπει να

υπακούει πάντα στη γενικότερη στρατηγική και πορεία του καταναλωτικού κινήματος, καθώς και στα γενικότερα σχέδια και προοπτικές του εργατικού κινήματος.

Η παρέμβαση του καταναλωτικού συνεταιρισμού στις συνθήκες της ελληνικής αγοράς – με την δεδομένη οικονομική συγκυρία – αποκτά μια ξεχωριστή αναγκαιότητα για την προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων.

Το κλείσιμο του ανοίγματος των τιμών μεταξύ παραγωγού - καταναλωτή προϋποθέτει σε πρώτο στάδιο την παρέμβαση των καταναλωτικών συνεταιρισμών (ή σε συνεργασία με τους γεωργικούς συνεταιρισμούς) στη διακίνηση - προμήθεια - εμπορία των αγροτικών προϊόντων. Σε ένα δεύτερο στάδιο τη δημιουργία προμηθευτικών οργανώσεων, που θα απασχολούνται με το εισαγωγικό εμπόριο.

Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας παρέμβασης, πέρα από τα συγκεκριμένα οικονομικά οφέλη για τους καταναλωτές, θα είναι να χτυπηθούν (περιορισθούν σε πρώτο στάδιο) οι μεσάζοντες και κάθε παρασιτικό κύκλωμα, καθώς επίσης η προσέγγιση παραγωγής και κατανάλωσης, με προφανή τα εξυγιαντικά αποτελέσματα για το σύνολο της οικονομίας.

Ταυτόχρονα μια τέτοια παρέμβαση αλλάζει και διαφοροποιεί τις υπάρχουσες σχέσεις διανομής και ανταλλαγής, αναδιανέμει ένα μέρος του εθνικού προϊόντος προς όφελος των παραγωγικών στρωμάτων, με ευνοϊκές επιπτώσεις στις παραγωγικές επενδύσεις και στο σύνολο της οικονομίας μας γενικότερα.

Η συνεργασία καταναλωτικών, γεωργικών και αστικών συνεταιρισμών μπορεί να προχωρήσει ακόμη και στην από κοινού δημιουργία επιχειρήσεων πάνω στην συσκευασία, τυποποίηση, επεξεργασία και παραγωγή καταναλωτικών αγαθών συμβάλλοντας έτσι στην αύξηση του ατομικού εισοδήματος των μελών τους, αλλά και του εθνικού εισοδήματος γενικότερα.

Με αυτό τον τρόπο κοινωνικοποιείται ακόμη περισσότερο η οικονομία με συνέπεια τη διεύθυνση της δημοκρατίας, δυναμώνει ο οικονομικός ρόλος των λαϊκών στρωμάτων, ενώ παράλληλα αδυνατίζει αντίστοιχα ο ρόλος των μονοπωλίων πάνω στην αγορά, όσον αναφορά τη δυνατότητα που έχουν να καθορίζουν το ύψος των τιμών, την προσφορά και την ζήτηση, τη συνολική δηλαδή πορεία της οικονομίας μας.

Αυτή η συμμετοχή των λαϊκών τάξεων και στρωμάτων στις μαζικές κοινωνικοοικονομικές οργανώσεις, όπως είναι οι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί, βοηθάει στην παραπέρα συγκρότηση και συνοχή του μπλοκ των μη προνομιούχων, που παλεύει σήμερα για το βάθεμα των δημοκρατικών θεσμών, την αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη, την αποκέντρωση, την ειρήνη, την κοινωνική δικαιοσύνη.

Η αμφισβήτηση των καταναλωτικών προτύπων της δύσης, που είναι από τις πιο σημαντικές της ιμπεριαλιστικής διείδυσης, αποτελεί προϋπόθεση για να θεμελιωθεί ένας νέος τρόπος ζωής. Σε αυτή την κατεύθυνση ο ρόλος του καταναλωτικού κινήματος για την προώθηση κάποιου άλλου καταναλωτικού προτύπου, που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες και τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της πατρίδας μας μπορεί και πρέπει να είναι καθοριστικές.

Έτσι πιστεύουμε ότι ο καταναλωτικός συνεταιρισμός συνδέοντας τους στόχους και την πάλη του με τους γενικότερους στόχους και την στρατηγική του λαϊκού κινήματος, θα μπορέσει:

1. Να βοηθήσει στην εξυγίανση της οικονομίας μας.

2. Να διαπαιδαγωγήσει τους εργαζόμενους στη συλλογική στάση και δράση.
3. Να κοινωνικοποιήσει το άτομο.
4. Να αποδυναμώσει την αστική ιδεολογία της ατομικής στάσης.
5. Να αντιπαλέψει στο οικονομικό επίπεδο τα μονοπώλια, την ασυδοσία, την εκμετάλλευση.
6. Να βοηθήσει μέσα από τη συμμετοχή στη χειραφέτηση των εργαζομένων.
7. Να αντισταθεί στον κρατισμό και να βοηθήσει τη συμμετοχή και πρωτοβουλία των εργαζομένων, που απογραφειοκρατικοποιεί και αποκεντρώνει.
8. Να καλλιεργήσει την κοινωνικοποίηση και αυτοδιαχείριση σαν μορφή οργάνωσης.
9. Να δώσει περιεχόμενο στην έννοια της λαϊκής κυριαρχίας, γιατί δεν υπάρχει εξουσία πολιτική δίχως οικονομική, γεγονός που επιτυγχάνεται μέσα από τον συνεταιρισμό.

*Κλειστοί
ομοιούπαλληλικοί
συνεταιρισμοί*

Στο παρελθόν έγιναν αρκετές προσπάθειες για τη δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών και στη χώρα μας. Όλες σχεδόν ήταν με πρωτοβουλία διαφόρων ομοιούπαλληλικών - επαγγελματικών ομάδων. Επίσημη πρωτοβουλία για τη δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών αναλήφθηκε επίσης, αμέσως μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, όταν η Αγγλική Συνεταιριστική Κίνηση έστειλε στη χώρα μας αντιπροσωπεία από συνεταιριστές για να βοηθήσει στην προσπάθεια δημιουργίας καταναλωτικών συνεταιρισμών.

Η προσπάθεια εκείνη εντασσόταν στη μετακατοχική κυβερνητική πολιτική και απευθυνόταν κατά πρώτο λόγο στους δημόσιους υπαλλήλους και τους υπαλλήλους των Τραπεζών. Είχαν δε βρεθεί τρόποι ώστε η χρηματοδότηση και η δημιουργία μερίδων των μελών Συνεταιρισμών να προέλθει από το δημόσιο με προκαταβολές προς τους υπαλλήλους, η δε εξόφληση να γίνεται τμηματικά.

Οι συνθήκες που επέβαλαν την ίδρυση καταναλωτικών συνεταιρισμών την εποχή εκείνη ήταν πάλι η ανάγκη να αυξηθεί η αγοραστική δύναμη των εισοδημάτων των εργαζομένων, με τη συγκράτηση των τιμών και την απομάκρυνση των μεσαζόντων. Και η προσπάθεια εκείνη δεν απέδωσε θετικά αποτελέσματα. Ήταν καταδικασμένη από την αρχή να αποτύχει, γιατί οι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί που δημιουργήθηκαν και δημιουργούνται ακόμα και σήμερα από ομοιοεπαγγελματικές ομάδες εργαζομένων, μόνο στο όνομα μοιάζουν με καταναλωτικούς συνεταιρισμούς. Στην πραγματικότητα πρόκειται για πιστωτικούς συνεταιρισμούς. Και αυτοί που επιζητούν ελάχιστα κοινά σημεία έχουν με τους καταναλωτικούς συνεταιρισμούς της Ευρώπης, γιατί:

1. Έχουν παραποιήσει και διαστρεβλώσει την έννοια του καταναλωτικού συνεταιρισμού, προτάσσοντας την πιστωτική ενίσχυση στα μέλη τους.
2. Από ανταγωνιστές που πρέπει να είναι, μεταβάλλονται σε εισπρακτορες των μεσαζόντων, διοχετεύοντας τα μέλη τους ως οργανωμένη και ασφαλή πελατεία στους μεσαζόντες.
3. Δεν φροντίζουν να καλλιεργήσουν συνεταιριστική συνείδηση στα μέλη τους και αυτό οφείλεται βασικά στον ανορθόδοξο τρόπο λειτουργίας τους.

4. Η ανάμιξη των αιρετών στις εργασίες του συνεταιρισμού κατά ερασιτεχνικό τρόπο δεν επέτρεψε τη δημιουργία τεχνοκρατικών - επαγγελματικών στελεχών.
5. Η κεφαλαιακή συγκρότηση και η οργανωτική τους δομή παρέμειναν και παραμένουν πάντα υποτυπώδεις, και το σπουδαιότερο από όλα
6. Η κατάφωρη αγνόηση των παραδεδωμένων διεθνών συνεταιριστικών αρχών, όπως καθορίζονται από τη Διεθνή Ένωση Συνεταιρισμών και που είναι:
  - Η καταστατική υποχρέωση για το συνεταιρισμό να δέχεται ως μέλη του όσους επιθυμούν να εγγραφούν ως μέλη. Εδώ εφαρμόζεται η αρχή της ανοιχτής πόρτας. Η αρχή αυτή οδηγεί στη μαζικοποίηση των συνεταιρισμών και στην εξέλιξή τους σε λαϊκό κίνημα.
  - Η δημοκρατική διοίκηση και ο έλεγχος από τα μέλη.
  - Η επιστροφή κερδών με βάση τις αγορές κάθε μέλους.
  - τόκος στις μερίδες των μελών σαν αμοιβή του κεφαλαίου, για να αποτελεί κι αυτό δυναμικό κίνητρο εγγραφής νέων μελών.
  - Η πώληση «τοις μετρητοίς» για να είναι ανεξάρτητος ο καταναλωτής και
  - Η συνεταιριστική εκπαίδευση των μελών που περιλαμβάνει επίσης τις γνώσεις που χρειάζονται σε μια καταναλωτική κοινωνία, και γενικότερα τη συναλλακτική διαπαιδαγώγηση των πλατιών λαϊκών στρωμάτων.

Έτσι, δυστυχώς οι συνεταιρισμοί αυτοί δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορέσουν να υλοποιήσουν τους σκοπούς τους όπως αναγράφονται στα καταστατικά τους. Η αποτυχία τους αποδιδόταν και αποδίδεται κάθε φορά στις επικρατούσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στον τόπο μας, τις οποίες θεωρούν ανώριμες για τη δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών. Είναι πάντα εύκολη λύση να επιρρίπτονται οι ευθύνες της αποτυχίας σε αφηρημένες έννοιες.

«...πρέπει να τονισθεί ότι η πρωτοβουλία για τη δημιουργία Καταναλωτικών Συνεταιρισμών στην Ευρώπη προέρχονταν πάντοτε από την ανώνυμη βάση και τις οργανώσεις των εργαζομένων...»

Αν μάλιστα ληφθεί υπόψη ότι οι μεγάλοι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί, που υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη, δημιουργήθηκαν πριν από 100 και πλέον χρόνια και ότι ο πρώτος συνεταιρισμός του ROCHADALE στην Αγγλία, ιδρύθηκε το 1844, αντιλαμβάνεται κανένας ότι η αποτυχία οφείλεται στην απομάκρυνση από τις δοκιμασμένες αρχές των καταναλωτικών συνεταιρισμών. Έτσι οι συνεταιρισμοί αυτοί, μη μπορώντας να αγκαλιάσουν τις πλατιές μάζες των εργαζομένων για να εξελιχθούν σε δυναμικά λαϊκά κινήματα, πρόσφεραν και προσφέρουν άθελά τους αρνητικές υπηρεσίες, γιατί εκτός από ελάχιστους που υποτυπωδώς υπάρχουν οι άλλοι διαλύθηκαν.

Πρέπει να τονισθεί ότι η πρωτοβουλία για τη δημιουργία καταναλωτικών συνεταιρισμών στην Ευρώπη προέρχονταν πάντοτε από την ανώνυμη βάση και τις οργανώσεις των εργαζομένων.

Προοπτικές

1. Σε περιφερειακό επίπεδο κατεύθυνσή μας πρέπει να είναι η συνεργασία των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες με τους συνδικαλιστικούς φορείς των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα, για την ίδρυση συνεταιρισμών καταναλωτών σύμφωνα, βέβαια, με τις αρχές που προαναφέραμε. Εάν υπάρχουν ήδη συνεταιρισμοί βοηθάμε στην ανάπτυξή τους προσφέροντας τις όποιες δυνάμεις μας. Είναι φανερό ότι σε αυτή την κατεύθυνση σημαντική θα είναι η συμβολή των τοπικών ενώσεων ΑΔΕΔΥ (υπαλληλικά κέντρα).

2. Σε κεντρικό επίπεδο (Αθήνα, Θεσσαλονίκη) η ΑΔΕΔΥ μπορεί να συνεργαστεί με τον ανοιχτό συνεταιρισμό καταναλωτών, που έχει ήδη αξιόλογη υποδομή και δράση. Η συνεργασία με τον «ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ» μπορεί να οδηγήσει στην ίδρυση συνεταιριστικών τμημάτων κι ακόμα σε καταστήματα σε χώρους όπου υπάρχουν συγκεντρωμένοι πολλοί εργαζόμενοι. Στην παραπάνω λογική μπορούν να ενταχθούν οι κλειστοί συνεταιρισμοί των δημοσίων υπαλλήλων.
3. Η ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να προχωρήσει σε ειδική ημερίδα με θέμα «καταναλωτικοί συνεταιρισμοί» καθώς επίσης σε πολυήμερα σεμινάρια για την επιμόρφωση στελεχών σε καταναλωτικά θέματα, σε κεντρικό και σε περιφερειακό επίπεδο.
4. Στα πλαίσια της παρεχόμενης εκπαίδευσης από τη μεριά της πολιτείας, η ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να επιδιώξει από το Υπ. Παιδείας την εισαγωγή ειδικού μαθήματος συνεταιριστικής αγωγής, ενώ μέσω των ΝΕΛΕ θα πρέπει να υπάρξει σημαντική βοήθεια (υλική και από άποψη τεχνικής υποστήριξης και διαφώτισης) σε οποιαδήποτε πρωτοβουλία κι αν αναπτυχθεί.
5. Η ΑΔΕΔΥ να συνεργαστεί με την ΠΑΣΕΓΕΣ, ώστε να δοθεί η δυνατότητα και στους εργαζομένους στο δημόσιο να παρακολουθούν τις συνεταιριστικές σπουδές στα πλαίσια της Συνεταιριστικής Σχολής Θεσσαλονίκης και των Κέντρων Συνεταιριστικής Εκπαίδευσης που πρόκειται να ιδρύσει η ΠΑΣΕΓΕΣ σε όλη την Ελλάδα. Πέρα από τη Συνεταιριστική Σχολή της Θεσσαλονίκης, που βασικά θα εκπαιδεύει συνεταιριστικά υπαλληλικά στελέχη, η ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να συνεργαστεί και με το ΕΛΚΕΠΑ για την εντατικοποίηση του δημιουργικού εκπαιδευτικού του έργου, που ήδη προσφέρει στα μέλη, υποψήφια μέλη καθώς και τα αιρετά μέλη των καταναλωτικών συνεταιρισμών.
6. Η ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να ταχθεί αλληλέγγυα στην προσπάθεια που καταβάλλει σήμερα το καταναλωτικό κίνημα για την αναμόρφωση και τον εκσυγχρονισμό του νομικού πλαισίου για τους συνεταιρισμούς καταναλωτών.
7. Τέλος στόχος του συνδικαλιστικού μας κινήματος θα πρέπει να είναι η ανάπτυξη συνεταιρισμών καταναλωτών σε όλη την Ελλάδα και η δημιουργία μαζικού λαϊκού κινήματος υποστήριξης της συνεταιριστικής ιδέας στα πλαίσια της συνεργασίας με το ευρύτερο εργατικό κίνημα και την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

7η εισήγηση

«Το γυναικείο κίνημα και η θέση της γυναίκας στη δημόσια διοίκηση»

Η ΑΔΕΔΥ ως τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο, είναι απαραίτητο πέρα από τους επιμέρους οικονομικούς, επαγγελματικούς, εργασιακούς, κ.λπ. διεκδικητικούς στόχους να διαμορφώνει και να εξειδικεύει κάθε φορά ένα πρόγραμμα δράσης με ευρύτερους κοινωνικούς και πολιτικούς στόχους. Οι στόχοι αυτοί οριοθετούν την πολιτική φυσιογνωμία του σ.κ. και προδίδουν τα ταξικά του χαρακτηριστικά, αφού κινούνται στην κατεύθυνση της εδραίωσης και διεύρυνσης της κοινωνικής αλλαγής.

«...για την
υλοποίηση της
αρχής της ισότητας
των δύο φύλων...»

Στα πλαίσια δράσης των ευρύτερων αυτών κοινωνικοπολιτικών στόχων το συνδικαλιστικό κίνημα εντάσσει και τον αγώνα του για την υλοποίηση της αρχής της ισότητας των δύο φύλων.

Αν σταθούμε απολογιστικά και αυτοκριτικά δεν μπορούμε να πούμε ότι κάναμε, ως σ.κ., ότι ίσως μπορούσαμε να κάνουμε. Δυστυχώς είμαστε και εμείς ακριβώς αντανάκλαση του σταδίου εξέλιξης της κοινωνικής διαδικασίας, των προτύπων, των αξιών και των προτεραιοτήτων της. Μπορούμε, όμως να πούμε με βεβαιότητα ότι στον αγώνα μας ξεκινάμε τώρα από καλύτερες θέσεις και το κυριότερο με ευνοϊότερες προοπτικές.

Πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή ότι: «θεωρήσεις που διευρύνουν το μέρος, παραβλέποντας την οργανική του σύνδεση με το όλο, καταλήγουν σε αμφίβολης αξίας θέσεις».

Έτσι εξετάζοντας το ειδικότερο θέμα της ισότητας των δύο φύλων δεν μπορούμε παρά να το σκεφτούμε σε συνάρτηση με τα γενικότερα κοινωνικοπολιτικά δεδομένα. Υπάρχει πάντα μια αλληλεξάρτηση αξιών και οικονομικής δομής. Υπάρχει πάντα μια αμοιβαία επίδραση ανάμεσα στις υλικές συνθήκες και στον τρόπο που σκεφτόμαστε και ενεργούμε.

Αναμφίβολα και η κατάσταση των γυναικών σχετίζεται άμεσα με την οικονομική δομή της κοινωνίας. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως ο αντίπαλος στην προσπάθεια για την υλοποίηση της αρχής της ισότητας των δύο φύλων είναι ορατός. Η λύση δε βρίσκεται στην αποκλειστική διάξευξη των συνθημάτων «κάτω η εξουσία των ανδρών» ή «κάτω ο καπιταλισμός», αλλά στην ουσιαστική σύξευξή του. Είναι φανερό ότι δεν επιδιώκουμε ένα συμβιβασμό. Πρέπει όμως απλά να πούμε ότι κοινωνική αλλαγή χωρίς ισότητα των δύο φύλων δεν είναι κοινωνική αλλαγή, ενώ παράλληλα φεμινιστικό κίνημα που δεν κινείται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση δεν έχει προοπτικές επιτυχίας.

Αν εξειδικεύσουμε τώρα τον προβληματισμό και τις σκέψεις μας στα προβλήματα που προκύπτουν από την απασχόληση της ελληνίδας εργαζόμενης στο δημόσιο και προσπαθήσουμε να προτείνουμε λύσεις και διεξόδους, δεν μπορούμε να μη σκεφτούμε θέματα, όπως: δομή του ελληνικού κράτους / δομή, λειτουργία και στόχοι της δημ. διοίκησης, γενικότερη κοινωνικοπολιτική αντίληψη, ιδεολογία της εκπαίδευσης, κ.λπ. Αν σε όλα αυτά προστεθεί μια «κληρονομημένη» και βαθιά ριζωμένη αντίληψη πατριαρχίας, τότε μπορεί να γίνει αντιληπτή η θέση, τα δικαιώματα και οι δυνατότητες αξιοποίησης της γυναίκας στη Δ.Δ.

Με βάση τα παραπάνω ο αγώνας μας για την υλοποίηση της αρχής της ισότητας των δύο φύλων στο χώρο της Δ.Δ. περνάει μέσα από τον γενικότερο εκδημοκρατισμό του κράτους, την εδραίωση και διεύρυνση της κοινωνικής αλλαγής και την ευαισθητοποίηση των ίδιων των εργαζόμενων πάνω σε αυτό το ζήτημα.

«...ίδρυση
ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ
ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ...»

Συμπληρωματικές
προτάσεις

Η ΑΔΕΔΥ για την ουσιαστικότερη παρέμβαση σε αυτό το ζήτημα, θα πρέπει να προχωρήσει στην ίδρυση ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ. Σκοπός του γραφείου πρέπει να είναι η μελέτη και συγκρότηση συνολικής πρότασης παρέμβασης και θετικών δράσεων στην κοινωνία συνολικά και στο χώρο της Δ.Δ. ειδικότερα.

Στα πλαίσια λειτουργίας του γραφείου και σε συνεργασία με το Συμβούλιο Ισότητας των δύο φύλων θα πρέπει να διαμορφωθεί συγκεκριμένο πρόγραμμα δράσης που να καλύπτει τα εξής ζητήματα:

1. Επέκταση της 156 Δ.Σ.Ε. (γονικές άδειες) και στις εργαζόμενες στη Δ.Δ.
  2. Άμεση και πλήρη εφαρμογή του ν. 1414/84 «για την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των δύο φύλων στις εργασιακές σχέσεις» και στη Δ.Δ.
  3. Αναθεώρηση του συνολικού πλέγματος των νόμων που διέπουν τα χορηγούμενα οικογενειακά επιδόματα στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και δημιουργία ενιαίου φορέα χορήγησής τους.
  4. Συνολική μελέτη του θέματος της συνυπηρέτησης.
  5. Ενίσχυση της κοινωνικής υποδομής του κράτους για την υποδοχή της οικογένειας (βρεφονηπιακοί και παιδικοί σταθμοί, νηπιαγωγεία, μέσα μεταφοράς, κ.λπ.).
  6. Διαμόρφωση προγραμμάτων με θέμα την ισότητα των δύο φύλων στα πλαίσια της λαϊκής επιμόρφωσης και του Συμβουλίου Ισότητας με στόχο την ευαισθητοποίηση όλου του λαού και όχι μόνο των γυναικών.
  7. Θεσμοθέτηση της συμμετοχής της ΑΔΕΔΥ στις Νομ. Επιτροπές Ισότητας.
  8. Καθιέρωση «σελίδας της γυναίκας» σε όλα τα έντυπα των συνδικαλιστικών οργανώσεων.
  9. Διοργάνωση ειδικών σεμιναρίων και συνεδρίου κάθε δύο χρόνια με απολογιστικό και προγραμματικό χαρακτήρα και με θέμα: «Η γυναίκα στη Δ.Δ.».
1. Επέκταση του Γραφείου Ισότητας των δύο φύλων σε όλο το φάσμα της δομής του σ.κ. Σαν πρώτο στάδιο να δοθεί κατεύθυνση σε όλα τα όργανα του σ.κ. να καθοριστεί υπεύθυνος για θέματα ισότητας. Η άμεση συνεργασία των Γραφείων Ισότητας δεν είναι με τη Γεν. Γραμματεία Ισότητας αλλά με τις οργανώσεις του γυναικείου κινήματος στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η σχέση με τη Γεν. Γραμματεία Ισότητας είναι διεκδικητική.
  2. Βασικοί στόχοι λειτουργίας του Γραφείου Ισότητας πρέπει να είναι:
    - Εξειδίκευση όλου του νομικού πλέγματος που κατοχυρώνει νομικά την ισοτιμία.
    - Περιφρούρηση και διεκδίκηση της εφαρμογής τους στην πράξη.
    - Προώθηση της ισότιμης ενεργοποίησης των γυναικών στο σ.κ. και γενικότερα στην κοινωνία.
    - Προώθηση της συνειδητοποίησης του σ.κ. και του ευρύτερου λαϊκού κινήματος στο θέμα της ισότητας.
  3. Να επεκταθεί ο Ν. 1483/84, που κυρώνει την 156 Δ.Σ.Ε. και τους δημόσιους υπαλλήλους. Οι γονικές άδειες που προβλέπει να είναι με αποδοχές.
  4. Να παρθούν συγκεκριμένα μέτρα για την υλοποίηση της 103 Δ.Σ.Ε. (προστασία μητρότητας) και της Διεθνούς Σύμβασης του Ο.Η.Ε. για την ισοτιμία της γυναίκας που επικύρωσε η ελληνική Βουλή.

Θέσεις των παρατάξεων

Σπύρος Γιατρός
ΠΑΣΚ/ΔΥ

«... Η ίδρυση της ΑΔΕΔΥ συνδέεται με μελανές σελίδες της ιστορίας του τόπου μας. Συνδέεται με την προσπάθεια αποπροσανατολισμού και χειραγώγησης του συνδικαλιστικού κινήματος. Η δράση των ηγεσιών της ΑΔΕΔΥ μέχρι τα τελευταία χρόνια αποκαλύπτει με τον καλύτερο τρόπο τις προθέσεις εκείνων που τη δημιούργησαν και με ποικίλες μεθόδους την κράτησαν κάτω από τον έλεγχό τους.

Σήμερα καλούμαστε να θέσουμε τέραμα σε τέτοιες αντιλήψεις και σε τέτοιες πρακτικές. Καλούμαστε να δρομολογήσουμε τις διαδικασίες εκείνες που θα συμβάλουν στην αναβάθμιση του συνδικαλιστικού κινήματος, στην αναβάθμιση της πορείας της κοινωνίας μας.

Γι' αυτό είπαμε ότι αυτό το συνέδριο είναι σταθμός, γιατί βάζει τέραμα σε κάποιο αμαρτωλό παρελθόν. Γι' αυτό είπαμε ότι είναι αφετηρία, γιατί πραγματικά δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ένα νέο ξεκίνημα, για μία δυναμική πορεία προς τα μπρος.

Τα χαρακτηριστικά αυτής της πορείας, είναι συγκεκριμένα και περιέχονται και στην εισήγηση.

Μιλάμε για οργάνωση με βάση τον εργασιακό χώρο, γιατί μόνο έτσι μετασχηματίζονται, μόνο έτσι ξεπερνιούνται δευτερεύουσες αντιθέσεις.

Μιλάμε για την αποκέντρωση, για να υπάρχει πληροφόρηση στους συναδέλφους, για να μπορούν να συμμετέχουν ουσιαστικά.

Μιλάμε για την ενότητα, που σημαίνει ένα πρωτοβάθμιο σωματείο, μία ομοσπονδία, μία συνομοσπονδία. Οι διαφορετικές απόψεις δεν δικαιολογούν τη διάσπαση και όποιοι την πραγματοποιήσουν θα είναι υπόλογοι απέναντι στο συνδικαλιστικό κίνημα θα είναι υπόλογοι απέναντι στους εργαζόμενους, απέναντι στον ελληνικό λαό.

Ακόμα, ενότητα σημαίνει σεβασμός στις δημοκρατικές διαδικασίες, σεβασμός στα εκλεγμένα όργανα, σεβασμός τέλος και στήριξη των αποφάσεων που παίρνονται από τα όργανα. Και εδώ πρέπει να κάνω μια αναφορά γιατί είναι στοιχείο της ενότητας, ο ταξικός χαρακτήρας του συνδικαλιστικού κινήματος. Έχει αμφισβητηθεί ο ταξικός χαρακτήρας του σ.κ., κύρια από την ΔΑΚΔΥ. Εδώ δεν θα κάνουμε ταξική ανάλυση τι σημαίνουν τάξεις σε μια κοινωνία. Απλά όμως, πρέπει να πω ότι κάποιοι ζουν με τη δική τους δουλειά, με τη δική τους προσπάθεια, ενώ κάποιοι άλλοι ζούνε εκμεταλλευόμενοι τον ιδρώτα των άλλων...»

«... Και επειδή ακούστηκαν πάλι κάποια πράγματα για την πολιτική ουδετερότητα και επειδή η ΔΑΚΔΥ έχει ιδιαίτερους δεσμούς με το παρελθόν θα αναφέρω μια φράση που έρχεται από το παρελθόν, από τον Σόλωνα “άτιμον είναι τον εν στάσει...”.

Είναι άτιμος όποιος δεν παίρνει θέση στις κοινωνικές συγκρούσεις, όποιος δεν τάσσεται σε μια πολιτική μερίδα στις αντιπαραθέσεις, αλλά προσπαθεί να παίξει τον ουδέτερο. Αυτός είναι απλός ο καιροσκοπιός που επιχειρεί να εκμεταλλευτεί τις καταστάσεις και αυτό τον καιροσκοπιισμό προσπαθεί να καλύψει πίσω από τις δήθεν ουδετερότητες.

Ακόμα είναι η οργανωτική αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος, ουσιαστικό ζήτημα, δεν θα είναι η κυβέρνηση, δεν θα είναι η εργοδοσία δεν θα είναι τα κόμματα εκείνα που θα αποφασίζουν για λογαριασμό του συνδικαλιστικού κινήματος.

Τον όρον πολιτική αυτονομία πραγματικά τον έβαλε και ο εισηγητής δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε γιατί τα κόμματα είναι φορείς ιδεολογίας σε μια κοινωνία, είναι φορείς ενός προγράμματος, και σίγουρα και οι εργαζόμενοι μέσα από κάποιο κόμμα εκφράζονται και κανένας δεν μπορεί να τους στερήσει το δικαίωμα να έχουν κάποιες πολιτικές απόψεις και να προσπαθούν να τις υπερασπίζονται και να τις προωθούν μέσα από το μαζικό κίνημα.

Ακόμα το κοινωνικό και το πολιτικό περιεχόμενο των διεκδικήσεων είναι εκείνο που κατοχυρώνει τις όποιες κατακτήσεις. Είναι εκείνο που καταξιώνει τους συνδικαλιστικούς αγώνες. Είναι εκείνο που διασφαλίζει και διευρύνει τις προοπτικές, γιατί παρέχει τη δυνατότητα της υποταγής του ειδικού στο γενικό, γιατί δεν επιτρέπει οι τριβές για τα επιμέρους προβλήματα να αναιρέσουν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς προσανατολισμούς του λαϊκού κινήματος.

Επειδή η εισήγηση βάζει τις βάσεις για μια τέτοια λειτουργία, επειδή η εισήγηση δεν ερμηνεύει απλά τη σημερινή κατάσταση, αλλά φιλοδοξεί να την αλλάξει, επειδή με σαφήνεια και εντιμότητα καθορίζει τους όρους του παιχνιδιού ώστε η ιδεολογική και πολιτική επικυριαρχία να είναι αποτέλεσμα αρχών, θέσεων, ανοικτής δράσης και όχι χρησιμοποίηση αθέατων μηχανισμών, επειδή οδηγεί στην αποκέντρωση της συνδικαλιστικής εξουσίας, ώστε το μαζικό κίνημα να καταστεί υποκείμενο των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων, γι' αυτό προτείνουμε την υπερψήφισή της...».

Νίκος Καρανάσος
ΔΑΚΔΥ

«... Κύριοι συνάδελφοι, ήρθε η ώρα που πρέπει και είμαστε υποχρεωμένοι να δώσουμε τον αντίλογο. Είμαστε υποχρεωμένοι και πρέπει να δώσουμε το δικό μας στίγμα στις εργασίες αυτού του συνεδρίου, που άρχισαν με τους χειρότερους οίανους, γιατί δεν μπορούμε παρά να επισημάνουμε την προσφώνηση του προέδρου της Εκτελεστικής Επιτροπής που αντί να βρει όλους τους δημοσίους υπαλλήλους, όλες τις παρατάξεις ενωμένες προς την κατεύθυνση να βγει κάτι συναινετικό απ' αυτό το συνέδριο, έκανε εκείνες τις αναφορές εισαγωγικά, που ακόμα και τους υπεύθυνους φορείς των κομμάτων και τον υπουργό της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ δυσaréστησαν.

Αυτό είναι ένα θετικό στοιχείο που πραγματικά εμείς το μετράμε από την πλευρά εκείνων που έχουν περισσότερο μυαλό απ' αυτούς, που πραγματικά άνοιξαν το λόγο.

Μια δεύτερη επισήμανση που πρέπει να κάνουμε σαν παράταξη είναι ότι η παράταξη της ΠΑΣΚ πρέπει απέναντι να έχει έναν εχθρό και αυτό τον εχθρό πάντοτε τον ανακαλύπτει, γιατί δεν έχει να δώσει θετική κατεύθυνση στα συνδικαλιστικά πράγματα της χώρας μας.

Η δική μας παράταξη είναι εκείνη η οποία όχι απλώς έδωσε το στίγμα της δημοκρατικότητας στο 25ο συνέδριο, αλλά είναι και εκείνη που παίζει αποφασιστικό ρόλο και το ξέρετε πολύ καλά, σ' αυτό το συνέδριο.

Εάν εμείς δεν συναινέσουμε, εάν εμείς δεν δώσουμε εκείνη τη βούληση που χρειάζεται να πάει το συνδικαλιστικό κίνημα μπροστά, 50-100 συνέδρια να γίνουν, δεν πρόκειται να έχουν το αποτέλεσμα που περιμένουν οι εργαζόμενοι.

Είναι πράγματι αναγκαίο σε μια στείρα κατεύθυνση να αναζητούνται αντιδεξιές συσπειρώσεις. Έχουν και αυτές την απάντησή τους στην Ευρώπη, θα την έχουν σίγουρα και στην Ελλάδα.

Είναι αλήθεια ότι δεν είναι της στιγμής να αναφωνήσουμε το γνωστό σύνθημα «Ελλάς - Γαλλία συμμαχία».

Μετά από τις επισημάνσεις αυτές είμαι υποχρεωμένος να μπω στην κατευθείαν εισήγηση από την πλευρά της Δημοκρατικής Ανεξάρτητης Κίνησης Δημοσίων Υπαλλήλων.

Από την πλευρά μας χαιρετίζουμε τη σημερινή ημέρα σαν απαρχή πραγμάτωσης των αποφάσεων του 25ου συνεδρίου για παραπέρα δυνάμωμα του συνδικαλιστικού κινήματος, στο χώρο των δημοσίων υπαλλήλων.

Θα είμαστε ευτυχείς εάν και άλλες αποφάσεις του 25ου συνεδρίου εύρισκαν την κριτική τους θεώρηση μέσα στις εργασίες αυτού του συνεδρίου...».

«... Αρχίζοντας σήμερα τις εργασίες το οργανωτικό συνέδριο δεν μπορούμε να πούμε ότι αρχίζει με τις καλύτερες προϋποθέσεις. Μια παράταξη, η παράταξη της ΔΑΚΔΥ δεύτερη σε δύναμη συνδικαλιστική παράταξη αυτή τη στιγμή στο χώρο των δημοσίων υπαλλήλων βρίσκεται έξω από την Εκτελεστική Επιτροπή, ύστερα από αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις με βάση την αρχή ότι η Εκτελεστική Επιτροπή δεν αποτελεί όργανο...».

«... Την κύρια ευθύνη για την αντιδημοκρατική αυτή ενέργεια την φέρνει η παράταξη της ΠΑΣΚ. Δεν είναι όμως λιγότερο ή περισσότερο υπεύθυνες και οι άλλες οι παρατάξεις, που τελικά τους απορρόφησε η λογική και διεισδιόρασαν τα ιμάτια και στον ιματισμό έβαλαν κλήρο.

Έτσι, λοιπόν, βλέποντας τις αδυναμίες της οργάνωσης του συνδικαλιστικού κινήματος ιστορικά δεν μπορούμε να παραγράψουμε τη σημερινή πραγματικότητα της ΑΔΕΔΥ και να ανατρέχουμε για άλλοθι σε άλλες κατευθύνσεις, που στο κάτω - κάτω και υπαρκτές ήσαν και αναμενόμενες...».

«... Δεν είναι της στιγμής να εξετάσουμε πώς οι εργαζόμενοι χρησιμοποιήθηκαν για να έχουμε σήμερα κοινωνίες μη δημοκρατικές με τη σημασία της δημοκρατίας που δίνουν οι φιλελεύθερες ανοικτές κοινωνίες στον πλανήτη μας. Ένα είναι βέβαιον ότι η πάλη των τάξεων, ο ταξικός αγώνας όπως τον καθόριζε το κομμουνιστικό μανιφέστο έπαυσε προ πολλού ακόμα και στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού να αποτελεί το κατευθυντήριο αστέρι.

Για την ΔΑΚΔΥ η άρνηση του όρου ταξική πάλη, ταξικός αγώνας είναι δεδομένη, γιατί ακριβώς και στην ιδιοκτησία πιστεύουμε και στη συμμετοχή γενικότερα του ατόμου στα μέσα παραγωγής...».

«... Πιστεύουμε και παλεύουμε για μια δημοκρατική λειτουργία στο συνδικαλιστικό κίνημα μέσα από την ελεύθερη επιλογή του εργαζόμενου και την απαράβατη αρχή να ακούγονται οι φωνές τους μέσα στα όργανα ανάλογα με τη δύναμή τους.

Είμαστε από το λαό για το λαό και οπωσδήποτε αντίθετα με αυτούς που με λαϊκίστικες φόρμες τον οδηγούν στην εξουθένωση και στην υποταγή.

Πρόταση νέας οργανωτικής δομής. Η οργανωτική δομή του συνδικαλιστικού κινήματος, πρέπει να εξασφαλίζει:

1) Την αντιπροσωπευτικότητα.

2) Τη δυνατότητα διαμορφώσεως στελεχιακού δυναμικού στο συνδικαλιστικό κίνημα και στη δημόσια διοίκηση.

3) Την αποτελεσματικότητα των αγώνων και τέλος, τον κυρίαρχο ρόλο της φωνής της βάσης.

Έτσι καταλήγουμε στη θέση ότι ως κυρίαρχη τάση στο συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να είναι ο κλάδος με την ευρύτερη έννοιά του γιατί για μας δεν νοείται συνδικαλιστικό κίνημα που έχει σαν μόνο μέλημά του, τα ευρύτερα οικονομικά εργασιακά ασφαλιστικά συμφέροντά του, αλλά φροντίζει και για την ψυχική γαλήνη των εργαζομένων...».

«... Από την πλευρά της ΔΑΚΔΥ θα καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια αυτές οι εργασίες αυτού του συνεδρίου να βρουν την ευτυχή τους κατάληξη και θα ήθελα να επισημάνω από του βήματος αυτού υπεύθυνα και συνειδητά, όλες τις άλλες παρατάξεις και τους αγαπητούς αντιπροσώπους που βρίσκονται σ' αυτό το συνέδριο, ότι δεν είναι η ώρα να κάνουμε τις όποιες αντιπαραθέσεις μας και με τρόπο που δεν συμβιβάζεται καμία φορά με την ιδιότητά μας. Είναι η ώρα που πρέπει να πάρουμε κρίσιμες αποφάσεις...»

Ηλίας Βρεττάκος
Δημοσιοϋπαλληλική
Ενότητα

«... Θα ξεκινήσω με κάποιες προκλήσεις που γίνανε προς την κατεύθυνση της δικιάς μου παράταξης και μάλιστα από συναδέλφους της ΠΑΣΚ και από άλλους συναδέλφους και νομίζω ότι χρειάζεται κάποια απάντηση το ποιός σέβεται τους αγώνες του λαού μας συνάδελφοι και ποιός δεν τους σέβεται.

Η απάντηση είναι, ότι σέβεται τους αγώνες του λαού μας εκείνος που δεν υψώνει σημαία λευκή με τους αμερικάνους, εκείνος που δεν προσεύχεται μαζί με τον Ρήγκαν εκείνος που δεν εφαρμόζει την πολιτική της Θάτσερ, εκείνος που δεν αποδέχεται τον διορισμό εγκάθετων στην ΓΣΕΕ. Σέβεται τους αγώνες του λαού μας συνάδελφοι, αυτός που δεν εφαρμόζει μια πολιτική ενάντια στα συμφέροντα των συναδέλφων, ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων. Αυτός πραγματικά σέβεται τους αγώνες του λαού μας.

Όσοι συνάδελφοι, δεν σέβονται τους αγώνες του λαού μας καταλαβαίνουμε με ποια διαδικασία κινούνται μέσα στο κίνημα και τι προσπαθούν να υποστηρίξουν.

Είναι η αντίληψη εκείνη που λέει ότι κάθε φορά θα πρέπει να προσαρμόσουμε τα αιτήματά μας, τις διεκδικήσεις μας, εκεί που υπάρχουν κυβερνητικές επιλογές. Σέβεται τους αγώνες του λαού μας, εδώ πέρα συγκεκριμένα για το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ και για τη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ και για την ΠΑΣΚ η οποία έχει την πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ, εκείνος που σέβεται τις αποφάσεις του 25ου συνεδρίου για το μισθολογιοβαθμολόγιο. Αυτός πραγματικά σέβεται τους αγώνες και σέβεται τις αποφάσεις...»

«...Συνάδελφοι, πριν αναφερθώ σε σημεία άλλα της εισήγησης, θέλω να τονίσω δύο πράγματα σε σχέση με το σημερινό θέμα. Το πρώτο είναι το ζήτημα του οργανωτικού συνεδρίου. Αποφασίστηκε όπως είναι γνωστό από το 25ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ να γίνει μέσα στο 1984.

Πραγματοποιείται σήμερα δύο χρόνια μετά. Με ποιανού ευθύνη συνάδελφοι πραγματοποιήθηκε σήμερα το συνέδριο με τόση καθυστέρηση; Με μια καθυστέρηση

που έχει συνέπειες και επιπτώσεις στο συνδικαλιστικό δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα.

Το δεύτερο έχει σχέση συνάδελφοι με την ανακοίνωση που επικαλέστηκαν οι συνάδελφοι της ΠΑΣΚ. Η δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα σέβεται τις αποφάσεις του συνεδρίου, άσχετα εάν ξέρουμε ποιος τις ψήφισε και με τι συσχετισμούς.

Η ανακοίνωση αυτή είχε βγει από πριν για να πιέσει και τους συναδέλφους της ΠΑΣΚ να συζητηθούν τα οικονομικά θέματα γιατί η Δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα έχει τη γνώμη ότι όταν βράζει όλο το κίνημα, όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι, όλοι οι εργαζόμενοι πάνω στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης που θα εφαρμοστεί στα δύο επόμενα χρόνια και εσύ συζητάς για τα οργανωτικά, δεν παρεμβαίνεις πάνω σ' αυτά που δημιουργούν τετελεσμένα γεγονότα. Αυτή η τακτική, κατά τη γνώμη μας, δεν προωθεί τα αιτήματα των εργαζομένων. Αυτή η τακτική έρχεται σε σύγκρουση πραγματικά με τα αιτήματά τους.

Απο εκεί και πέρα η Δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα σεβάστηκε την απόφαση του συνεδρίου και δεν νομίζουμε ότι ήταν σωστό το επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε από πλευράς της ΠΑΣΚ.

Συνάδελφοι, σε σχέση με την εισήγηση της εκτελεστικής επιτροπής της ΑΔΕΔΥ για το οργανωτικό συνέδριο, η εισήγηση περιέχει κάποιες προτάσεις που θα μπορούσε κάποιος να τις θεωρήσει θετικές, σε μερικά σημεία.

Σε κάποιες απ' αυτές και εμείς έχουμε συμβάλει και πραγματικά τις αποδεχόμαστε και θα παλαίψουμε από εκεί και πέρα, με συνέπεια και μέσα στο μαζικό κίνημα, για να μπορέσουμε να τις πετύχουμε.

Από εκεί και πέρα δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με όλη την εισήγηση και αυτό το λέω εισαγωγικά. Δεν πρόκειται να ψηφίσουμε την εισήγηση αυτή. Θα την καταψηφίσουμε. Δεν πρόκειται να την ψηφίσουμε γιατί βλέπουμε ότι είναι ξεκομμένη τελείως από τα σημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζει το συνδικαλιστικό δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα.

Είναι μια εισήγηση που πιάνει ιστορικά το κίνημα, σταματά στο 1981, από το 1981 και μετά δεν βρίσκει να πει τίποτε για ευθύνες της σημερινής κυβέρνησης, δεν βρίσκει να πει τίποτε για παρεμβάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα...»

Γιώργος Μπούζας
ΑΚΕΑ

«... Από τότε που καταργήθηκε η παμπάλαιη εκείνη κοινή ιδιοκτησία της γης, άρχισαν και συνεχίζονται σήμερα οι ταξικοί αγώνες, από την απλούστερη μορφή τους, της εξέγερσης δούλων, ως τη σημερινή πιο ολοκληρωμένη και σύνθετη αντίθεση κεφαλαίου και εργασίας.

Στην μακρόχρονη αυτή πορεία της ανθρωπότητας ελεύθεροι και δούλοι, πατριόκλειοι και πληβείοι, βαρώνοι και δουλοπάροικοι, μαστόροι και καλφάδες, καπιταλιστές και εργάτες βρίσκονται σε ανταγωνιστικές σχέσεις και ταξικές συγκρούσεις.

Το εργατικό επομένως μαζικό κίνημα υπάρχει από τότε που εμφανίστηκε ως αυτόνομη ανεξάρτητη κοινωνική δύναμη η εργατική τάξη, ως έκφραση της αντίστασης και της πάλης ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και σε καταπιεζόμενους.

Έτσι, στην δουλοκτητική κοινωνία το μαζικό κίνημα εκδηλώθηκε στο αποκορύφωμά

του με τις εξεγέρσεις των δούλων ενάντια στους δουλοκτήτες...»

«...Στις συνθήκες του καπιταλισμού και κατά τη διάρκεια των κοινωνικών αγώνων, οι δύο βασικές αντίπαλες τάξεις των καπιταλιστών και των εργατών προσπαθούν η κάθε μία για λογαριασμό της να διευρύνουν τα μέτωπά τους για την κινητοποίηση και συμπαράταξη των ενδιάμεσων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων αγροτών, επαγγελματιών, βιοτεχνών τεχνικών επιστημόνων διανοούμενων κ.λπ.

Σ' αυτές κυρίως τις συνθήκες του καπιταλιστικού κοινωνικοοικονομικού συστήματος συνειδητοποιούν καθημερινά όλο και περισσότερο οι εργαζόμενοι μέσα από τους ίδιους τους αγώνες τους τη σημασία που έχει γι' αυτούς η συγκεκριμένη οργάνωση αλλά και η συνένωση και η συσπείρωσή τους χωρίς την οποίαν δεν μπορούσαν να είναι αποτελεσματικοί οι αγώνες.

Και η συσπείρωσή τους αυτή δεν έγινε βέβαια ούτε αυτόματα ούτε χωρίς δυσκολίες, έγινε μέσα από μια μακρόχρονη και δύσκολη πορεία. Στην αρχή παλεύουν οι μεμονωμένοι εργάτες ενός εργοστασίου, μετά οι εργάτες ενός επαγγέλματος, στη συνέχεια οι εργάτες ενός τόπου κ.ο.κ.

Συγκροτούν έτσι οι εργαζόμενοι τα συνδικάτα τους και αγωνίζονται για να προασπίσουν τα άμεσα συμφέροντά τους συνδέοντας αυτά ταυτόχρονα, καθημερινά όλο και περισσότερο με την μακροπρόθεσμη προοπτική τους, με το μέλλον τους, με την ατομική και κοινωνική τους απελευθέρωση, με την κατάργηση της εκμετάλλευσης του ανθρώπου από άνθρωπο...»

«...Πρέπει το συνδικάτο να περιλαμβάνει όλους τους εργαζόμενους διαφορετικά δεν είναι συνδικάτο, είναι πολιτική οργάνωση. Όχι βέβαια ότι στο συνδικάτο μέσα δεν γίνεται και διαπάλη ιδεών, ότι δεν υπάρχουν ιδεολογικές και πολιτικές αντιπαραθέσεις. Υπάρχουν. Δεν αναγορεύονται όμως σε κυρίαρχες αντιθέσεις. Δεν οξύνονται οι αντιθέσεις αυτές, γιατί διαφορετικά διασπάται η πηγή δύναμης του συνδικάτου, η ενότητά του.

Η διασφάλιση της ενότητας αυτής του συνδικάτου, στηρίζεται σε ορισμένες αρχές, οι βασικότερες από τις οποίες είναι οι εξής: Η αρχή της ταξικής συγκρότησης, σύμφωνα με αυτήν όλοι οι εργαζόμενοι αποτελούν ένα σύνολο, μια ταξική κοινωνική, μια τάξη κοινωνική που τα συμφέροντά της είναι διαμετρικά αντίθετα με τα συμφέροντα της αστικής τάξης και γι' αυτό το λόγο ανάμεσά τους υπάρχει ένας ανειρήνευτος πόλεμος, μια διαρκής πάλη...»

**ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
(ΑΔΕΔΥ)**

(καταψηφίστηκε)¹

Άρθρο 1

ΙΔΡΥΣΗ - ΤΙΤΛΟΣ - ΕΔΡΑ

Ιδρύεται Τριτοβάθμια Συνδικαλιστική Ένωση των Οργανώσεων των εργαζομένων στο Δημόσιο, την Τοπική Αυτοδιοίκηση, τα εποπτευόμενα ή επιχορηγούμενα με οποιοδήποτε τρόπο από το Δημόσιο Νομικά Πρόσωπα, με την επωνυμία Ανώτατη Διοίκηση των εργαζομένων στις Δημόσιες Υπηρεσίες (ΑΔΕΔΥ) με έδρα την Αθήνα.

Άρθρο 2

ΣΚΟΠΟΙ

1. Η συνένωση και ο συντονισμός των δυνάμεων όλων των εργαζόμενων στο Δημόσιο με σκοπό την ενιαία και συλλογική συνδικαλιστική δράση, για τη διασφάλιση, προστασία και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, κοινωνικών, ασφαλιστικών, συνταξιοδοτικών και ευρύτερων συμφερόντων των εργαζόμενων.
2. Η προώθηση και σφυρηλάτιση της ενότητας και της συνεργασίας μεταξύ των εργαζομένων στο Δημόσιο και όλων των εργαζόμενων γενικότερα.
3. Η ανάπτυξη ταξικής συνείδησης στους εργαζόμενους.
4. Η συνεχής προσπάθεια και ο συντονισμένος αγώνας για τη διεύρυνση της συμμετοχής των εργαζόμενων στο εθνικό εισόδημα στην κατεύθυνση της εξάλειψης της κοινωνικής αδικίας σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο.
5. Η προστασία του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, η διασφάλιση και διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών, η προάσπιση της Εθνικής μας Ανεξαρτησίας και η εξασφάλιση της διαρκούς ειρήνης.
6. Σεβασμός της ανθρώπινης αξίας, της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, της προσωπικής ελευθερίας και ασφάλειας, η προάσπιση της ελευθερίας της σκέψης και του λόγου και της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών καθώς επίσης η προστασία των συνδικαλιστικών ελευθεριών, του δικαιώματος της απεργίας, της σύστασης σωματείων και της ελεύθερης οργάνωσης των εργαζόμενων σε αυτά.
7. Η προάσπιση της ανεξαρτησίας του συνδικαλιστικού κινήματος από κάθε επιρροή και αντιδημοκρατική ενέργεια καθώς και η διασφάλιση διαδικασιών που βασίζονται στις αρχές της δημοκρατίας και της αυτονομίας στη λειτουργία και δράση του.

1. Επισήμανση των συγγραφέων:

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε κατά βάση για την ψήφιση του νέου καταστατικού. Το καταστατικό, όμως, καταψηφίστηκε αφού η παράταξη της ΔΑΚΔΥ έδωσε αρνητική ψήφο ενώ η Δημοσιοϋπάλληλική Ενότητα έριξε λευκή ψήφο. Έτσι περάτωσε τις εργασίες του, χωρίς να εκπληρωθεί ο σκοπός του.

8. Η ουσιαστική και γνήσια συμμετοχή της ΑΔΕΔΥ και των μελών της στα κρατικά όργανα διοίκησης ελέγχου, κοινωνικής πολιτικής, ασφάλισης, σχεδιασμού, κατάρτισης και εφαρμογής προγραμμάτων καθώς και η συμμετοχή σε όργανα κοινωνικού ελέγχου Διοίκησης, ασφαλιστικών ταμείων, υπηρεσιακά και εργασιακά συμβούλια και σε όργανα λαϊκής συμμετοχής.
9. Η προσπάθεια ανύψωσης του μορφωτικού και πολιτιστικού επιπέδου των εργαζόμενων.
10. Η αναβάθμιση και ο εκδημοκρατισμός της λειτουργίας της κρατικής μηχανής προς όφελος του λαού και του τόπου.
11. Η συμβολή στη βελτίωση της εργατικής νομοθεσίας και η επίβλεψη για τη σωστή εφαρμογή της.
12. Η προώθηση της ισοτιμίας και της υλοποίησης της ισότητας των δύο φύλων.
13. Η προσπάθεια για δημιουργία ενιαίας συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζόμενων της χώρας για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, για ενιαία και αγωνιστική προώθηση των επιδιώξεών τους και την ταχύτερη κατάκτηση του στρατηγικού στόχου για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ ΕΙΝΑΙ:

1. Να προωθεί και να υποστηρίζει τη συγκρότηση οργανώσεων, να προωθεί τη συνεργασία και το συντονισμό των οργανώσεων σε τοπικό επίπεδο, με στόχο τη διασφάλιση μιας ενιαίας συνδικαλιστικής δομής, όπου μέσα σε αυτή θα μπορούν να συμμετέχουν, να εκφράζονται και να παλεύουν όλοι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο.
2. Να συντονίζει τις ενέργειες και τη δράση των οργανώσεων - μελών για την επίτευξη των στόχων του καταστατικού και των αποφάσεων των οργάνων της ΑΔΕΔΥ
3. Να συνεργάζεται με τα δημοκρατικά συνδικάτα όλου του κόσμου για την πραγματοποίηση των σκοπών της, να παρέχει κάθε δυνατή βοήθεια και υποστήριξη στους εργαζόμενους και τις οργανώσεις τους που παλεύουν ενάντια σε καταπιεστικά - αντιλαϊκά καθεστώτα για τη διασφάλιση των ταξικών τους συμφερόντων.
4. Να συνεργάζεται με άλλες συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις, που έχουν αντίστοιχους σκοπούς, για την προώθηση και λύση ευρύτερων κοινωνικών προβλημάτων.

Άρθρο 3

ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ

Η ΑΔΕΔΥ επιδιώκει την υλοποίηση των σκοπών της με:

1. Την προώθηση της οργανωτικής ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζόμενων στο Δημόσιο με βασικά κριτήρια την ενότητα στο χώρο δουλειάς, την εξασφάλιση ενεργούς συμμετοχής στις λειτουργίες και τη ζωή των σωματείων όλων ανεξαιρέτα των εργαζόμενων, τη μαζικότητα της συνδικαλιστικής οργάνωσης.
2. Την οργάνωση και το συντονισμό των αγώνων του συνδικαλιστικού κινήματος με παραστάσεις, διαμαρτυρίες, καταγγελίες, συγκεντρώσεις, στάσεις εργασίας και κάθε πρόσφορο μέσο.

3. Τη συστηματική ενημέρωση των μελών της και όλων των εργαζόμενων, της κοινής γνώμης, της Κυβέρνησης και της πολιτικής ηγεσίας του τόπου, των συνδικαλιστικών και κοινωνικών φορέων για τα προβλήματα και τα αιτήματα των εργαζόμενων.
4. Τη χρησιμοποίηση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, του ημερήσιου και περιοδικού τύπου, την έκδοση και κυκλοφορία εντύπου υλικού, ανακοινώσεων, φυλλαδίων, εφημερίδας και βιβλίων για την προβολή των θέσεων και των αιτημάτων.
5. Τη δημιουργία επιτροπών μελέτης των προβλημάτων και την επεξεργασία θέσεων, τη δημιουργία αρχείου και βιβλιοθήκης.
6. Τη ουσιαστική συμμετοχή των εκπροσώπων της στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, τη συγκέντρωση και επεξεργασία των προτάσεων και αποφάσεων των μελών της, την οργάνωση συγκεντρώσεων, συνεδρίων, διαλέξεων, σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης, περιοδειών και αποστολών στο εσωτερικό και εξωτερικό και κάθε άλλης εκδήλωσης.
7. Τη συνεργασία και επικοινωνία με κοινωνικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, με την τοπική αυτοδιοίκηση και τη συμμετοχή σε αντίστοιχους φορείς του εξωτερικού.
8. Τη προώθηση ίδρυσης καταναλωτικών, προμηθευτικών, οικοδομικών συνεταιρισμών, βρεφονηπιακών σταθμών.
9. Τη εγγραφή ως μέλους σε οργανώσεις του εξωτερικού ύστερα από απόφαση του Γενικού Συμβουλίου.
10. Τη ίδρυση ταμείου αλληλοβοήθειας για την ενίσχυση των αγώνων των οργανώσεων μελών της, που λειτουργεί σύμφωνα με κανονισμό που καταρτίζεται από το Γενικό Συμβούλιο.

Άρθρο 4

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ

1. Μέλη της ΑΔΕΔΥ είναι:
  - Οι ομοσπονδίες ενιαίων συλλόγων χώρων δουλειάς. Χώρος δουλειάς θεωρείται το Υπουργείο, τα ΝΠ, οι ΟΤΑ και οι υπηρεσίες τους σε επίπεδα νομού ή σε ευρύτερη γεωγραφική περιφέρεια.
  - Οι ομοσπονδίες κλαδικών συλλόγων των εργαζόμενων στο δημόσιο, τα ΝΠ που εποπτεύονται από το δημόσιο και τους ΟΤΑ
  - Οι μικτές ομοσπονδίες ενιαίων συλλόγων χώρων δουλειάς και κλαδικών.
  - Κατ' εξαίρεση μπορεί να είναι μέλος η ενιαία και μοναδική πρωτοβάθμια οργάνωση ενός Υπουργείου ή η ενιαία και μοναδική οργάνωση ενός Υπουργείου με ένα ή περισσότερα ΝΠ που εποπτεύονται από το ίδιο Υπουργείο, θεωρούμενη σαν δευτεροβάθμια.
  - Οι τοπικές ενώσεις ΑΔΕΔΥ
2. Σε περίπτωση συγχώνευσης υπηρεσιών, φορέων ή οργανισμών γενικότερα ή υπαγωγής τους σε άλλο φορέα ή οργανισμό, τυχόν πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις του εδαφίου β της προηγούμενης παραγράφου διατηρούν την ιδιότητα

του μέλους της ΑΔΕΔΥ για 18 μήνες από την ημερομηνία που συντελέστηκε η μεταβολή.

3. Οι ομοσπονδίες που συγκροτούνται από πρωτοβάθμια σωματεία με μοναδικό κριτήριο το ενιαίο επίπεδο σπουδών των φυσικών μελών τους χωρίς να είναι του ίδιου κλάδου. Όλα δε τα φυσικά μέλη όλων των πρωτοβάθμιων σωματείων έχουν υποχρεωτικά το ίδιο επίπεδο σπουδών, δεν μπορούν στο εξής να γίνουν μέλη της ΑΔΕΔΥ. Σχετικά με τις υπάρχουσες ομοσπονδίες μέλη αυτής της δομής έχουν εφαρμογή οι μεταβατικές διατάξεις του άρθρου...
4. Ομοσπονδίες που συγκροτούνται από πρωτοβάθμια σωματεία με μοναδικό κριτήριο το ενιαίο επίπεδο σπουδών των φυσικών μελών τους χωρίς να είναι του ίδιου κλάδου, αλλά διαφορετικό κατά πρωτοβάθμιο μπορούν να γίνουν μέλη της ΑΔΕΔΥ. Το Γενικό Συμβούλιο με την εγγραφή τους προσδιορίζει συγκεκριμένο χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο αυτές οφείλουν να προσαρμοστούν με τη δομή που περιγράφεται στα εδάφια α, β, γ, δ της παρ. 1 του άρθρου αυτού. Ο χρόνος που μπορεί να θέσει το Γενικό Συμβούλιο δεν μπορεί να είναι μικρότερος του 1 έτους.

Άρθρο 5

Οι Τοπικές Ενώσεις ΑΔΕΔΥ (ΤΕ - ΑΔΕΔΥ) συνιστώνται με έδρα την Πρωτεύουσα του Νομού, από τις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις που λειτουργούν στο Νομό. Στο Νομό Αττικής είναι δυνατό να συσταθούν περισσότερες της μιας ΤΕ - ΑΔΕΔΥ Κατ' εξαίρεση και στην περίπτωση που δεν υπάρχουν τουλάχιστον 2 πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις με μέλη τους εργαζόμενους στο Νομό. Οι ΤΕ - ΑΔΕΔΥ λειτουργούν με βάση καταστατικό εναρμονισμένο με αυτό της ΑΔΕΔΥ

Σε περίπτωση ύπαρξης πρωτοβάθμιου συλλόγου με μέλη του από περισσότερους του ενός Νομού, το σωματείο εγγράφεται σε ΤΕ - ΑΔΕΔΥ της περιοχής που έχει την έδρα του.

Άρθρο 6

ΕΓΓΡΑΦΗ ΜΕΛΩΝ

1. Εγγράφονται στη δύναμη της ΑΔΕΔΥ οργανώσεις που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 4 του παρόντος καταστατικού, ύστερα από αίτησή τους. Για να γίνει η εγγραφή οι οργανώσεις υποχρεούνται να:
  - Υποβάλουν αντίγραφο πρακτικών της απόφασης, του Συνεδρίου ή της Γενικής Συνέλευσης, για την εγγραφή στην ΑΔΕΔΥ ή του οργάνου που το καταστατικό τους ορίζει.
  - Υποβάλει κυρωμένο αντίγραφο του μητρώου μελών της με τη δύναμή τους.
  - Υποβάλει αντίγραφο εγκεκριμένου καταστατικού.
  - Καταβάλει το δικαίωμα εγγραφής.
2. Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ μετά από εισήγηση της Ε.Ε. στην πρώτη συνεδρίασή του, μετά την υποβολή της αίτησης και εφόσον μεσολάβησε διάστημα τουλάχιστον 30 ημερών αποφασίζει για την εγγραφή ή όχι της συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Η Ε.Ε. κοινοποιεί την απόφαση του Γενικού Συμβουλίου ένα (1) μήνα το αργότερο μετά τη λήψη της, πλήρως αιτιολογημένη και στα πλαίσια του καταστατικού.

Άρθρο 7

1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης, η συνδικαλιστική οργάνωση μπορεί να επανέλθει με νέα αίτηση εγγραφής εφόσον πλέον πληροί τους όρους του

καταστατικού.

2. Αν και πάλι η απόφαση είναι αρνητική το ενδιαφερόμενο για εγγραφή μέλος προσφεύγει στο πρώτο τακτικό ή έκτακτο συνέδριο, με αίτησή του στην Ε.Ε., που αποφασίζει τελεσίδικα για την εγγραφή ή όχι. Η αίτηση εξετάζεται πριν από κάθε άλλο θέμα της Ημερήσιας Διάταξης υποχρεωτικά και σε περίπτωση που γίνεται αποδεκτή η εγγραφή, η οργάνωση συμμετέχει στις διαδικασίες με όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Άρθρο 8

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΕΛΩΝ

Τα μέλη δικαιούνται:

1. Να έχουν εκπροσώπους, οι οποίοι μετέχουν στα συνέδρια της ΑΔΕΔΥ με δικαίωμα λόγου, ελέγχου στα θέματα ημερήσιας διάταξης και ψήφου στις αποφάσεις που απαιτούν ψηφοφορία. Ο τρόπος και η διαδικασία εκλογής και αντιπροσώπησης των οργανώσεων - μελών ορίζονται στο άρθρο του παρόντος καταστατικού.
2. Να ζητούν την υποστήριξη της ΑΔΕΔΥ για κάθε ζήτημα ειδικού ή γενικού ενδιαφέροντος που δεν αντιστρατεύεται τους σκοπούς της.
3. Να ζητούν τη δημοσίευση αποφάσεών τους στο δημοσιογραφικό όργανο της ΑΔΕΔΥ, με τον όρο ότι αυτές δεν αντιστρατεύονται το καταστατικό, τις αποφάσεις του Συνεδρίου και του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ

Άρθρο 9

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Οι οργανώσεις μέλη της ΑΔΕΔΥ είναι υποχρεωμένες:

1. Να τηρούν το καταστατικό της ΑΔΕΔΥ και να συμμορφώνονται με τις διατάξεις του σε ό,τι αφορά τις σχέσεις και τις υποχρεώσεις τους με την ΑΔΕΔΥ
2. Να εφαρμόζουν τις αποφάσεις των Συνεδρίων και των Γενικών Συμβουλίων της ΑΔΕΔΥ στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των μελών τους και των εργαζομένων γενικότερα.
3. Να καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για την πραγματοποίηση των αποφάσεων των Συνεδρίων και του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ και να ενημερώνουν τα μέλη τους σχετικά με αυτές.
4. Να εκπληρώνουν τις οικονομικές τους υποχρεώσεις προς την ΑΔΕΔΥ μέσα στις προθεσμίες που καθορίζονται στο παρόν καταστατικό.
5. Να υποβάλλουν τουλάχιστον κάθε χρόνο στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ έγγραφα κάθε μεταβολή στο μητρώο μελών τους και στην αριθμητική τους δύναμη, στα ταμειακά τακτοποιημένα μέλη τους, στη σύνθεση των Συμβουλίων τους και των αντιπροσώπων τους για την ΑΔΕΔΥ
6. Να ενημερώνουν έγκαιρα την Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ για το χρόνο, τόπο και τα θέματα ημερήσιας διάταξης των τακτικών και εκτάκτων συνεδρίων. Να κοινοποιούν τις αποφάσεις των συνεδρίων και των οργάνων διοίκησης.
7. Να παίρνουν μέρος στις συσκέψεις μελών της ΑΔΕΔΥ με εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους της.

8. Να υποβάλλουν στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ αμέσως και μετά από κάθε εκλογή οργάνων και αντιπροσώπων για την ΑΔΕΔΥ, αντίγραφο εκλογής επικυρωμένο από το δικαστικό αντιπρόσωπο καθώς και τα αντίστοιχα αντίγραφα για κάθε σύλλογο μέλος τους.

Άρθρο 10

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΜΕΛΟΣ - ΣΤΕΡΗΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1. Ταμειακά τακτοποιημένη θεωρείται η οργάνωση - μέλος που δεν οφείλει στην ΑΔΕΔΥ συνδρομές παραπάνω από έξι (6) συμπληρωμένους μήνες.
2. Μέλος που καθυστερεί επί δύο τρίμηνα την καταβολή των οικονομικών του υποχρεώσεων, στερείται όλων των προβλεπόμενων στο Άρθρο 8 δικαιωμάτων του με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου ύστερα από εισήγηση της Ε.Ε. Η ανάκτηση των δικαιωμάτων προϋποθέτει την καταβολή όλων των καθυστερούμενων συνδρομών.

Άρθρο 11

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΜΕΛΩΝ

1. Κάθε μέλος της ΑΔΕΔΥ που δεν εκπλήρωσε τις οικονομικές του υποχρεώσεις για έξι (6) μήνες, στερείται κάθε δικαιώματος με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου ύστερα από πρόταση της Ε.Ε. Επαναδραστηριοποιείται αυτοδίκαια μόλις καταβάλλει όλες τις προηγούμενες οφειλές του.
2. Κάθε μέλος διαγράφεται εάν αντιτίθεται στους σκοπούς του καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, τις αποφάσεις των συνεδρίων και του Γενικού Συμβουλίου και γενικότερα τα συμφέροντα των εργαζομένων. Επίσης εάν αντιδρά και αντιστρατεύεται συστηματικά στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους που περιγράφονται στο άρθρο 9 του παρόντος καταστατικού. Οι διαγραφές και η διάρκειά τους ενεργούνται μετά από πρόταση της Ε.Ε. ή του 1/3 των μελών του Γενικού Συμβουλίου και αποφασίζονται από το Γενικό Συμβούλιο με πλειοψηφία του μισού συν 1 των μελών του.

Διαγραφές επίσης αποφασίζονται από το συνέδριο μετά από πρόταση του Γενικού Συμβουλίου ή 1/3 των συνέδρων, η δε σχετική απόφαση απαιτεί την πλειοψηφία του μισού συν 1 των νομιμοποιημένων αντιπροσώπων.

Οργάνωση στην οποία έχει επιβληθεί ποινή διαγραφής δικαιούται να προσφύγει στο πρώτο τακτικό ή έκτακτο συνέδριο μετά τη διαγραφή της και μετά από αίτησή της στην Ε.Ε. Η αίτηση ακύρωσης της ποινής εξετάζεται πριν από κάθε άλλο θέμα και πάντως ύστερα από την εξέταση τυχόν αιτήσεων εγγραφής υποχρεωτικά και σε περίπτωση αποδοχής της, η οργάνωση συμμετέχει στις διαδικασίες με όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις. Πριν τη διαγραφή καλείται το μέλος στη σχετική συζήτηση και απολογείται με αντιπρόσωπό του. Η επανεγγραφή μέλους γίνεται μετά τη λήξη του χρόνου της διαγραφής αυτοδίκαια. Αν το καλούμενο μέλος για διαγραφή δεν προσέλθει να απολογηθεί, τα αρμόδια όργανα αποφασίζουν για τη διαγραφή του ή όχι.

Ανάκληση της διαγραφής σε συντομότερο χρόνο από την ορισθείσα χρονική ποινή, μπορεί να κάνει το όργανο που επέβαλλε την ποινή.

3. Η ιδιότητα του μέλους χάνεται σε κάθε περίπτωση που για οποιοδήποτε λόγο παύει να υφίσταται σαν συνδικαλιστική οργάνωση.

4. Κάθε μέλος της ΑΔΕΔΥ μπορεί να αποχωρήσει από τη δύναμή της, ύστερα από απόφαση του συνεδρίου του.
  - Η αίτηση αποχώρησης πρέπει να συνοδεύεται από αντίγραφο της απόφασης για την αποχώρηση και τις συνδρομές της οργάνωσης προς την ΑΔΕΔΥ μέχρι το χρόνο που ζητείται η διαγραφή.
  - Η αποχώρηση πραγματοποιείται με πράξη του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ που συντάσσεται μέσα σε ένα (1) μήνα από την υποβολή της αίτησης για αποχώρηση.
5. Η οργάνωση που διαγράφεται ή αποχωρεί, ευθύνεται και μετά τη διαγραφή της για όλες τις οικονομικές υποχρεώσεις που ανέλαβε η ΑΔΕΔΥ μέχρι τη διαγραφή της ή τη μέρα που υπέβαλε την αίτηση αποχώρησής της, στερούμενη αυτοδίκαια κάθε δικαιώματος σε περιουσιακά στοιχεία της ΑΔΕΔΥ που αποκτήθηκαν κατά τη διάρκεια που ήταν μέλος της.

Άρθρο 12

ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ

Όργανα της ΑΔΕΔΥ είναι:

1. Το Συνέδριο.
2. Το Γενικό Συμβούλιο (Γ.Σ.).
3. Η Εκτελεστική Επιτροπή (Ε.Ε.).
4. Η Ελεγκτική Επιτροπή.

Άρθρο 13

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (Γ.Σ.)

Α' ΕΚΛΟΓΗ - ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

1. Η ΑΔΕΔΥ διοικείται από Γενικό Συμβούλιο εκατόν πέντε (105) μελών που εκλέγεται από το Συνέδριο με το σύστημα της απλής αναλογικής.
2. Τα εκλεγμένα μέλη του Γ.Σ. συγκροτούνται σε σώμα μέσα σε 10 ημέρες από την εκλογή τους, ύστερα από πρόσκληση του πλειοψηφίσαντος Συμβούλου του πλειοψηφίσαντος συνδυασμού.

Αν ο πλειοψηφίσας Σύμβουλος δεν συγκαλέσει εμπρόθεσμα το Γ.Σ. τότε την ευθύνη της σύγκλησης έχει ο πλειοψηφίσας Σύμβουλος του δεύτερου κατά σειρά συνδυασμού, που το συγκαλεί μέσα σε πέντε ημέρες (5) από τη λήξη της παραπάνω προθεσμίας.

Σε περίπτωση έλλειψης απαρτίας του Γ.Σ. κατά την πρώτη συνεδρίαση, ο Γενικός Σύμβουλος που το συγκάλεσε, το συγκαλεί και πάλι την ίδια ώρα και ημέρα της επόμενης εβδομάδας στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ

3. Στην πρώτη συνεδρίασή του, το Γ.Σ. εκλέγει το ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ΤΟΥ, αποτελούμενο από Πρόεδρο, δύο Αντιπροέδρους, Γραμματέα και Αναπληρωτή Γραμματέα. Η εκλογή γίνεται με μυστική ψηφοφορία και χωριστά για κάθε θέση. Την ευθύνη της διαδικασίας μέχρι την εκλογή του Προέδρου έχει ο Σύμβουλος που συγκάλεσε το Γ.Σ. συνεπικουρούμενος από τριμελή εφορευτική επιτροπή που εκλέγεται με φανερή ψηφοφορία.

Τα μέλη της τριμελούς εφορευτικής επιτροπής δεν μπορεί να είναι υποψήφια για τις παραπάνω θέσεις. Ο Σύμβουλος που εκλέγεται Πρόεδρος αναλαμβάνει την ευθύνη της συνέχισης της διαδικασίας μαζί με την τριμελή εφορευτική επιτροπή.

Για την εκλογή στις θέσεις του Προεδρείου απαιτείται απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων. Σε περίπτωση που αυτό δεν επιτυγχάνεται σε δύο αλληπάλληλες ψηφοφορίες, στην τρίτη απαιτείται σχετική πλειοψηφία.

4. Το Γ.Σ. αναλαμβάνει τα καθήκοντά του αμέσως μετά τη συγκρότησή του σε σώμα.
5. Το Προεδρείο του απερχόμενου Γ.Σ. παραδίδει στο νέο Προεδρείο μέσα σε 10 ημέρες από την εκλογή του, όλα τα τηρούμενα από αυτό βιβλία, με πρωτόκολλο παραλαβής και παράδοσης.

B. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ - ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ Γ.Σ.

Το Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ

1. Τηρεί όλα τα αναγκαία βιβλία, θεωρημένα και με αριθμημένες σελίδες.
2. Αποφασίζει για όλα τα θέματα διοίκησης και διαχείρισης της ΑΔΕΔΥ.
3. Διοικεί την ΑΔΕΔΥ και φροντίζει για την ανάπτυξη της δραστηριότητάς της και για την πιστή τήρηση και εκτέλεση των διατάξεων του καταστατικού και των αποφάσεων των συνεδρίων και των δικών του, από την Ε.Ε.
4. Εκλέγει και αντικαθιστά όλα τα μέλη της Ε.Ε.
5. Εκχωρεί αρμοδιότητες στην Ε.Ε.
6. Αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων που εκπροσωπεί.
7. Εγκρίνει ετήσιο απολογισμό εσόδων και εξόδων, καθώς και τον προϋπολογισμό του επόμενου έτους, που υποβάλλεται από την Ε.Ε.
8. Το Γ.Σ. συγκαλεί τα Συνέδρια της ΑΔΕΔΥ και καταρτίζει την ΗΔ των εργασιών τους. Ειδικά στο τακτικό συνέδριο υποβάλλει δια της Ε.Ε. τον ισολογισμό, τον προϋπολογισμό, καθώς και τον απολογισμό της δράσης του και ζητά την έγκρισή τους.
9. Αποφασίζει για έκτακτη προαιρετική ή υποχρεωτική εισφορά.

Γ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Γ.Σ.

1. Το Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ συνεδριάζει τακτικά κάθε δύο (2) μήνες έπειτα από πρόσκληση του Προέδρου του Γ.Σ. που κοινοποιείται στα μέλη, τουλάχιστον δέκα (10) ημέρες νωρίτερα από την ημερομηνία συνεδρίασης. Σε περίπτωση κωλύματος ή άρνησης του Προέδρου του Γ.Σ. η πρόσκληση αποστέλλεται από έναν από τους αναπληρωτές του ή από την Ε.Ε.

Στην πρόσκληση αναγράφονται η ημέρα, η ώρα, ο τόπος της συνεδρίασης καθώς και τα θέματα της ΗΔ.

2. Το Γ.Σ. συγκαλείται έκτακτα όταν το ζητήσουν:

- ✓ Ο Πρόεδρος του Γ.Σ.
  - ✓ Η Εκτελεστική Επιτροπή.
  - ✓ Τριάντα (30) τουλάχιστον μέλη του με έγγραφη αίτηση που υποβάλλεται στην Ε.Ε. και αναφέρει τα υπό συζήτηση θέματα. Η Ε.Ε. μέσω του Προέδρου του Γ.Σ., υποχρεώνεται να συγκαλέσει Γ.Σ. μέσα σε δεκαπέντε (15) ημέρες από την υποβολή της αίτησης.
3. Στις συνεδριάσεις του Γ.Σ. προεδρεύει ο Πρόεδρος του Γ.Σ. ή νόμιμος αναπληρωτής του. Βρίσκεται σε απαρτία με παρόντα το 1/2 συν 1 των μελών του και οι αποφάσεις παίρνονται με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων. Σε περίπτωση απουσίας του Προέδρου του Γ.Σ., καθώς και των αναπληρωτών, στη συνεδρίαση προεδρεύει ο Πρόεδρος της Ε.Ε. ή ένας των Αντιπροέδρων.
4. Για όσα δεν προβλέπονται στο παρόν άρθρο, έχει ισχύ ο κανονισμός του Γ.Σ. που καταρτίζεται και εγκρίνεται με απόφασή του.

Άρθρο 14

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΤΟΥ Γ.Σ.

Ο Πρόεδρος καλεί το Γ.Σ. σε τακτικές και έκτακτες συνεδριάσεις, σύμφωνα με το Άρθρο .... καταστατικού στις οποίες διευθύνει τη διαδικασία. Καταρτίζει σε συνεργασία με την Ε.Ε. την Ημερήσια Διάταξη και συνυπογράφει με το Γραμματέα τα πρακτικά των συνεδριάσεων του Γ.Σ. Τον Πρόεδρο απόντα αναπληρώνει ένας από τους Αντιπροέδρους. Ο Γραμματέας τηρεί τα πρακτικά των συνεδριάσεων του Γ.Σ. Το Γραμματέα απόντα αναπληρώνει ο αναπληρωτής του και αυτόν, ένα μέλος που επιλέγεται από το Γ.Σ.

Άρθρο 15

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΕΛΩΝ Γ.Σ.

1. Μέλος του Γ.Σ. θεωρείται παραιτημένο και αντικαθίσταται:

- ✓ Αν υποβάλλει έγγραφη παραίτηση.
- ✓ Αν απουσιάσει αδικαιολόγητα επί τρεις (3) συνεχείς συνεδριάσεις του Γ.Σ.
- ✓ Αν απολυθεί, εκτός αν η απόλυσή του οφείλεται σε συνδικαλιστική δράση και δεν έχει κριθεί αμετάκλητα.
- ✓ Αν πεθάνει.

Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις το μέλος που παραιτήθηκε, αντικαθίσταται:

- α. Από τον πρώτο αναπληρωματικό, στη σειρά, μέλος του αντίστοιχου ψηφοδελτίου.
- β. Εάν ήταν μεμονωμένος υποψήφιος ή συνδυασμός που δεν έχει ή έχει εξαντλήσει, τους αναπληρωματικούς η αναπλήρωση γίνεται από το ψηφοδέλτιο που πλειοψήφισε.
- γ. Εάν παραιτηθούν μέλη ενός ή περισσότερων συνδυασμών και δεν υπάρχουν αναπληρωματικά ή του υπάρχοντος του ίδιου ψηφοδελτίου αρνούνται να αναπληρώσουν, τότε αυτή γίνεται από τους αναπληρωματικούς των άλλων συνδυασμών ανάλογα με τη δύναμή τους σε έδρες.

- δ. Αν το μέλος του Γενικού Συμβουλίου που αντικαθίσταται κατείχε θέση του Προεδρείου του Γενικού Συμβουλίου, το Γενικό Συμβούλιο μετά την αντικατάσταση εκλέγει ένα από τα μέλη του για κάθε κενή θέση.
2. Κάθε παραίτηση μέλους του Γενικού Συμβουλίου από αξίωμα ή από μέλος υποβάλλεται έγγραφα, και θεωρείται αυτοδίκαια αποδεκτή, αν μέσα σε 30 ημέρες δεν υπάρξει σχετική απόφαση του Γενικού Συμβουλίου.
3. Το Γενικό Συμβούλιο:
- Αν εξαιτίας παραίτησης ή έκπτωσης μελών του που για οποιοδήποτε λόγο δεν καθίσταται δυνατή η αντικατάστασή τους, παραμένει για 75 τουλάχιστον μέλη του είναι σε θέση να εξαντλήσει την προβλεπόμενη θητεία του.
  - Αν απομείνει με λιγότερα από 75, αλλά τουλάχιστον 53 μέλη του υποχρεούται μέσα σε τέσσερις μήνες να διενεργήσει Συνέδριο αρχαιρεσιών για ανάδειξη νέων οργάνων της ΑΔΕΔΥ.
  - Αν απομείνει με λιγότερα από 53 μέλη, τότε τα μέλη που απομένουν μαζί με όσους προέδρους οργανώσεων - μελών της ΑΔΕΔΥ αποδέχονται, συγκροτούν Γενικό Συμβούλιο που υποχρεώνεται μέσα σε τέσσερις μήνες να διενεργήσει Συνέδριο αρχαιρεσιών για ανάδειξη νέων οργάνων της ΑΔΕΔΥ Η αποδοχή ή η άρνηση συμμετοχής των Προέδρων δηλώνεται με έγγραφό τους που καταθέτουν στο πρωτόκολλο της ΑΔΕΔΥ.
4. Στις περιπτώσεις α, β, γ της παρ. 3, αν παραμείνουν διακεκομμένες θέσεις κενές εξαιτίας παραίτησεων είτε στο Γενικό Συμβούλιο είτε στην Ε.Ε., αυτές καλύπτονται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος καταστατικού. Και στις τρεις περιπτώσεις την ευθύνη σύγκλισης του Γενικού Συμβουλίου έχει ο Πρόεδρος της οργάνωσης μέλους της ΑΔΕΔΥ που έχει τα περισσότερα φυσικά μέλη. Σε περίπτωση άρνησής του την ευθύνη σύγκλισης έχει ο Πρόεδρος της αμέσως επόμενης σε πλήθος οργάνωσης - μέλους.

Ως προς τον χρόνο, τρόπο και διαδικασία σύγκλισης ισχύουν οι γενικές διατάξεις του καταστατικού αυτού.

5. Στην περίπτωση α της παραγράφου 3, το Γενικό Συμβούλιο έχει όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το παρόν καταστατικό.

Στις περιπτώσεις β και γ το Γενικό Συμβούλιο επέχει θέση προσωρινής διοίκησης της οποίας οι ενέργειες περιορίζονται στις εντελώς απαραίτητες πράξεις, μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων του Συνεδρίου. Κατά τα λοιπά και στις τρεις περιπτώσεις ισχύουν οι διατάξεις του καταστατικού.

Άρθρο 16

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

A. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

1. Η Ε.Ε. αποτελείται από 21 μέλη και εκλέγεται από το Γενικό Συμβούλιο κατά την πρώτη συνεδρίασή του και μετά τη συγκρότησή του σε σώμα.

Την ευθύνη της διαδικασίας για την εκλογή της Ε.Ε. έχει το Προεδρείο του Γ.Σ. Η δε ψηφοφορία είναι μυστική και με το σύστημα της απλής αναλογικής.

2. Μέσα σε τρεις ημέρες από την εκλογή τους, τα μέλη της Ε.Ε. συνέρχονται και συγκροτούνται σε σώμα εκλέγοντας κατά σειρά τους: Πρόεδρο, τρεις Αντιπροέδρους, Γενικό Γραμματέα και Αναπληρωτή Γενικό Γραμματέα, Ταμία και Αναπληρωτή Ταμία, καθώς και τους Ειδικούς Γραμματείς.

- Οργανωτικού.
- Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων.
- Δημοσιογραφικού Οργάνου.
- Εκδόσεων - Συνδικαλιστικής Εκπαίδευσης.
- Διεθνών Σχέσεων.
- Πολιτιστικού - Ισότητας των δύο φύλων.
- Συνεταιριστικού - Αθλητισμού.

Την ευθύνη σύγκλησης της Ε.Ε. σε πρώτη συνεδρίαση έχει ο πλειοψηφών σύμβουλος, η δε συνεδρίαση γίνεται στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ.

3. Η συγκρότηση σε σώμα γίνεται με μυστική ψηφοφορία. Η εκλογή για τις θέσεις της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου απαιτεί την απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων μελών της Ε.Ε.

Όταν σε δύο συνεχόμενες ψηφοφορίες δεν επιτυγχάνεται η απόλυτη πλειοψηφία για την εκλογή σε οποιαδήποτε θέση, πραγματοποιείται και τρίτη οπότε απαιτείται σχετική πλειοψηφία. Σε περίπτωση ισοψηφίας εκλέγεται ο υποψήφιος του ισχυρότερου σε ψήφους συνδυασμού.

4. Στην πρώτη συνεδρίαση της Ε.Ε. βρίσκεται σε απαρτία αν παραβρίσκονται τουλάχιστον 15 μέλη. Σε περίπτωση έλλειψης απαρτίας πραγματοποιείται δεύτερη μέσα σε τρεις ημέρες οπότε απαιτείται για απαρτία ή παρουσία 11 τουλάχιστον μελών.

4β. Μετά τη συγκρότηση σε Σώμα της νέας Ε.Ε. γίνεται η παράδοση της Διοίκησης από την προηγούμενη Ε.Ε. στη νέα, με σύνταξη ειδικής πράξης των δύο Ε.Ε. και ειδικών πρωτοκόλλων για την παράδοση του ταμείου και του υλικού της ΑΔΕΔΥ. Η παράδοση γίνεται σε 8 ημέρες το αργότερο από τη συγκρότηση της νέας Ε.Ε.

5. Η Ε.Ε. συνεδριάζει τακτικά δύο φορές το μήνα και έκτακτα όταν το κρίνει αναγκαίο ο Πρόεδρος ή το ζητήσουν με έγγραφη αίτηση όπου αναγράφονται τα θέματα ημερήσιας διάταξης 7 μέλη, ή η Ελεγκτική Επιτροπή για θέματα της αρμοδιότητάς της. Αν αρνηθεί ο Πρόεδρος ή αναβάλλει την έκτακτη σύγκληση της Ε.Ε. περισσότερο από 7 ημέρες, τότε καλούν την Ε.Ε. σε συνεδρίαση τα μέλη που υπόγραψαν τη σχετική αίτηση.

6. Την ημερήσια διάταξη καταρτίζει ο Πρόεδρος σε συνεργασία με το Γεν. Γραμματέα την οποία κοινοποιεί στα μέλη δύο τουλάχιστον ημέρες πριν τη συνεδρίαση. Για τις έκτακτες συνεδριάσεις αυτό δεν είναι απαραίτητο.

7. Η Ε.Ε. βρίσκεται σε απαρτία εάν παραβρίσκονται στη συνεδρίαση τουλάχιστον 11 μέλη και οι αποφάσεις παίρνονται με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων. Σε

περίπτωση ισοψηφίας θεωρείται ψηφισμένη η πρόταση υπέρ της οποίας τάχθηκε ο Πρόεδρος.

8. Εάν σε μυστική ψηφοφορία προκύψει ισοψηφία διαλύεται η συνεδρίαση και επαναλαμβάνεται με το ίδιο θέμα της επόμενης μέρας στον ίδιο τόπο και την ίδια ώρα.
9. Μέλος της Ε.Ε. που παρουσιάζει αδικαιολόγητα από τρεις διαδοχικές Συνεδριάσεις αυτοδίκαια χάνει το αξίωμά του και αν αντικαθίσταται από τον πρώτο στη σειρά αναπληρωματικό μέλος του ίδιου ψηφοδελτίου.

B. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ - ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

1. Η Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ έχει την ευθύνη της εκτέλεσης των αποφάσεων του συνεδρίου και του Γεν. Συμβουλίου.
2. Προβαίνει σε οποιαδήποτε νόμιμη ενέργεια που συμβάλλει στην υλοποίηση των καταστατικών σκοπών της ΑΔΕΔΥ και των αποφάσεων των Συνεδρίων και των δικών του αποφάσεων.
3. Παρέχει στα μέλη της ΑΔΕΔΥ και στην Ελεγκτική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ κάθε πληροφορία που ζητούν και αλληλογραφεί μαζί τους.
4. Συγκροτεί επιτροπές από μέλη των δευτεροβάθμιων και πρωτοβάθμιων φυσικών προσώπων με ειδικές γνώσεις και πείρα σε ειδικά θέματα για μελέτη και παρακολούθηση ειδικών θεμάτων.
5. Παρακολουθεί την εξέλιξη του προϋπολογισμού και εγκρίνει τις αναγκαίες αναμορφώσεις του, καθώς και τις μηνιαίες δαπάνες της ΑΔΕΔΥ.
6. Καθορίζει την αμοιβή του μόνιμου και έκτακτου προσωπικού των γραφείων, την αποζημίωση του νομικού συμβούλου, οικονομοτεχνικών συμβούλων ή άλλης εντεταλμένης περιοδικής εργασίας.
7. Αποφασίζει για έκτακτες δαπάνες απρόβλεπτες από τον προϋπολογισμό.
8. Αποφασίζει για αποστολές στο εσωτερικό και εξωτερικό που εξυπηρετούν τους σκοπούς της ΑΔΕΔΥ, αποφασίζει για περιοδείες των μελών του.
9. Προσλαμβάνει και απολύει το μόνιμο και έκτακτο προσωπικό των γραφείων της ΑΔΕΔΥ και μεριμνά για την κινητή και ακίνητη περιουσία της ΑΔΕΔΥ.
10. Καταρτίζει και τροποποιεί Κανονισμό εσωτερικής λειτουργίας της Ε.Ε., κανονισμό έκδοσης του Δημοσιογραφικού οργάνου ή άλλων εκδόσεων και ρυθμίζει την ύλη, τη μορφή και το πρόγραμμά τους.
11. Αποφασίζει και πραγματοποιεί συγκεντρώσεις εργαζομένων στην έδρα της ΑΔΕΔΥ ή στις έδρες των μελών της ή σε οποιαδήποτε πόλη της Ελλάδας για την εξυπηρέτηση των σκοπών της ΑΔΕΔΥ.
12. Αποφασίζει για τις διεκδικήσεις των εργαζομένων που εκπροσωπεί, για αγωνιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις στα πλαίσια των αποφάσεων του Γεν. Συμβουλίου.
13. Συγκαλεί τις διοικήσεις των μελών της ΑΔΕΔΥ σε συγκεντρώσεις.

14. Συντάσσει την ημερήσια διάταξη των τακτικών και εκτάκτων συνεδρίων, συντάσσει και υποβάλλει την έκδοση πεπραγμένων, λογοδοτεί και ελέγχεται για την άσκηση της Διοίκησης, μετά από έγκριση του Γεν. Συμβουλίου.
15. Γενικά κρίνει και αποφασίζει και προβαίνει στις απαραίτητες ενέργειες για κάθε θέμα που αφορά τη Διοίκηση της ΑΔΕΔΥ και τα συμφέροντα των εργαζομένων που εκπροσωπεί.

Γ. ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ Ε.Ε. - ΑΝΑΚΛΗΣΗ - ΕΚΠΤΩΣΗ

1. Τα μέλη της Ε.Ε. δεν μπορούν να παραβαίνουν τις διατάξεις του καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, να ενεργούν αντίθετα με τις αποφάσεις των συνεδρίων, να προβαίνουν ενσυνείδητα σε πράξεις ή παραλείψεις που αποβλέπουν ή απολήγουν στην αναστολή, τον περιορισμό, την εξουδετέρωση ή ματαίωση των σκοπών και επιδιώξεων της ΑΔΕΔΥ, να αντιστρατεύονται σε αποφασισμένες ενέργειες της Ε.Ε. ή του Γεν. Συμβουλίου έστω και εάν μειοψήφισαν στις σχετικές αποφάσεις.
2. Κάθε μια από τις προηγούμενες παραβάσεις αποτελεί λόγο για ανάκληση του υπαιτίου από το αξίωμα που τυχόν κατέχει ή ακόμη και έκπτωσης από την ιδιότητα του μέλους της Ε.Ε.
3. Μετά από ενυπόγραφη καταγγελία μέλους της Ε.Ε. ή οργάνωσης μέλους της ΑΔΕΔΥ, εναντίον μέλους της Ε.Ε. για παραβάσεις της παρ. Γ1 του άρθρου αυτού, ο Πρόεδρος κοινοποιεί την καταγγελία στον ενδιαφερόμενο και θέτει το θέμα στην Ε.Ε. μέσα σε 5 ημέρες από τη λήψη της, προκειμένου να αποφασίσει σχετικά. Κατά τη συζήτηση ο ενδιαφερόμενος συμμετέχει, αν το επιθυμεί, χωρίς δικαίωμα ψήφου σε ενδεχόμενη ψηφοφορία.

Για να επιβληθούν οι ποινές της ανάκλησης ή της έκπτωσης πρέπει να είναι διαπιστωμένη σοβαρή παράβαση και η απόφαση απαιτεί απόλυτη πλειοψηφία του συνολικού αριθμού των μελών της Ε.Ε.

Οι ποινές που επιβάλλονται είναι: ανάκληση από αξίωμα ή έκπτωση από μέλος της Ε.Ε. Σε περίπτωση που επιβληθεί ποινή έκπτωσης, αυτή υποχρεωτικά τίθεται για έγκριση στο πρώτο Γεν. Συμβούλιο.

4. Σε περίπτωση που για οποιοδήποτε λόγο μείνει κενή η θέση του Προέδρου γίνεται συνολική ανασυγκρότηση της Ε.Ε. Σε κάθε άλλη περίπτωση γίνεται εκλογή μόνο για τη συγκεκριμένη θέση.
5. Μέλος της Ε.Ε. αν εκπέσει της ιδιότητάς του ή παραιτηθεί, αντικαθίσταται από τον πρώτο αναπληρωματικό του αντίστοιχου ψηφοδελτίου.
6. Αν τα αναπληρωματικά μέλη μιας παράταξης δεν επαρκούν για να αναπληρώσουν μέλη της ίδιας παράταξης, η αναπλήρωση γίνεται με συμπληρωματική εκλογή στο Γ.Σ. από την ίδια παράταξη.
7. Αν παραιτηθεί ή εκπέσει μεμονωμένος υποψήφιος ή μέλος συνδυασμού που δεν είναι δυνατή η αντικατάστασή του από τον ίδιο συνδυασμό, η αντικατάστασή του γίνεται από τον πρώτο σε δύναμη συνδυασμό.
8. Αν η αναπλήρωση μελών της Ε.Ε. δεν είναι δυνατή για οποιοδήποτε λόγο με τη διαδικασία των παραγράφων Γ4, Γ5 και Γ6, τότε η συμπλήρωση των κενών θέσεων

γίνεται από το Γ.Σ. με συμπληρωματικές εκλογές, σύμφωνα με τη διαδικασία της παραγράφου Α1 του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 17

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ - ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΩΝ Ε.Ε.

1. Πρόεδρος της Ε.Ε. εκπροσωπεί την ΑΔΕΔΥ μπροστά σε κάθε δικαστική ή γενικότερα δημόσια αρχή για όλες τις σχέσεις και διαφορές της.
2. Συγκαλεί και προεδρεύει στις συνεδριάσεις της Ε.Ε. και καταρτίζει με το Γενικό Γραμματέα της Ε.Ε. την ημερήσια διάταξη, σύμφωνα με το Άρθρο 16 του Καταστατικού και εισηγείται τα σχετικά θέματα.
3. Συνυπογράφει με το Γενικό Γραμματέα όλα τα έγγραφα καθώς και τα πρακτικά της Ε.Ε.
4. Ασκεί Γενική Εποπτεία σε όλες τις υπηρεσίες της ΑΔΕΔΥ και συντονίζει το έργο των μελών της Ε.Ε., στην άσκηση των καθηκόντων τους ως πρώτος μεταξύ ίσων.
5. Συνυπογράφει με τον Ταμία όλα τα εντάλματα πληρωμής δαπανών, αποδείξεις, γραμμάτια, συναλλαγματικές επιταγές, παραστατικά δαπανών και όλα τα έγγραφα που έχουν σχέση με την οικονομική διαχείριση.
6. Του Προέδρου κωλυόμενου ή απόντα αναπληρώνει ένας των Αντιπροέδρων οριζόμενος από την Ε.Ε.
7. Αν ο Πρόεδρος της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ αδρανήσει, για οποιοδήποτε λόγο, να συγκαλέσει την Ε.Ε. για χρονικό διάστημα διπλάσιο των Αντιπροέδρων.

Άρθρο 18

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ

1. Ασκεί τη Διεύθυνση και την εποπτεία στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ και στο προσωπικό τους, σύμφωνα με τις γενικές κατευθύνσεις που χαράσσει η Ε.Ε.
2. Είναι υπεύθυνος για την αλληλογραφία, φυλάει το αρχείο και τη σφραγίδα και υπογράφει μαζί με τον Πρόεδρο όλα τα έγγραφα.
3. Συντάσσει τα πρακτικά των συνεδριάσεων της Ε.Ε., συντάσσει και υποβάλλει στην Ε.Ε. για έγκριση την ετήσια έκθεση πεπραγμένων.
4. Εισηγείται στην Ε.Ε. για οργανωτικά θέματα επικοινωνίας με τις οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ και υλοποιεί σχετικές αποφάσεις της Ε.Ε.
5. Προγραμματίζει με τον Ειδ. Οργ. Γραμματέα τις διάφορες εκδηλώσεις της ΑΔΕΔΥ (συγκεντρώσεις, συνελεύσεις, διαλέξεις, συνέδρια, αποστολές, κ.λπ.), συντονίζει τις οργανωτικές επαφές και σχέσεις με άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις.
6. Τηρεί βιβλία μητρώου οργανώσεων - μελών της ΑΔΕΔΥ καθώς και όλα τα απαραίτητα βιβλία εκτός των διαχειριστικών.
7. Διατηρεί σφραγισμένο φάκελλο με το εκλογικό υλικό που του παραδόθηκε από την εφορευτική επιτροπή μέχρι τη λήξη της θητείας του.
8. Υποχρεούται να παρέχει αντίγραφο πρακτικών συνεδριάσεων Ε.Ε. όταν έγγραφα ζητηθεί από οργάνωση - μέλος και μετά από απόφαση της Ε.Ε.

9. Το Γενικό Γραμματέα κωλύμενο ή απόντα αναπληρώνει ο αναπληρωτής Γεν. Γραμματέας.

10. Η Ε.Ε. μπορεί με πράξη της ή με τον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας της, να αναθέσει την άσκηση ορισμένων καθηκόντων στον αναπληρωτή Γεν. Γραμματέα.

Άρθρο 19

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΑΜΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗ ΤΑΜΙΑ

1. Ενεργεί τις εισπράξεις και τις πληρωμές της ΑΔΕΔΥ με τα αντίστοιχα γραμμάτια και εντάλματα που υπογράφονται από τον ίδιο και τον Πρόεδρο. Τηρεί τα απαραίτητα διαχειριστικά βιβλία (βιβλίο ταμείου, βιβλίο περιουσίας κ.λπ.).
2. Ευθύνεται για τη χρηματική περιουσία της ΑΔΕΔΥ.
3. Αναλαμβάνει τις καταθέσεις της ΑΔΕΔΥ ύστερα από απόφαση της Ε.Ε. και ενεργεί καταθέσεις για λογαριασμό της ΑΔΕΔΥ στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο ή σε άλλη Ελληνική Τράπεζα. η Ε.Ε. μπορεί με εφάπαξ ειδική εξουσιοδοτική απόφαση να εξουσιοδοτήσει τον ταμία ή τον ταμία και δύο μέλη της Ε.Ε. να ενεργούν τις καταθέσεις και αναλήψεις από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο ή τις Τράπεζες.
4. Συντάσσει και υποβάλλει για έγκριση στην Ε.Ε. τον προϋπολογισμό της επόμενης διαχειριστικής περιόδου και τον απολογισμό του προηγούμενου έτους της θητείας της Ε.Ε.
5. Προϊσταται των υπαλλήλων του Λογιστηρίου.
6. Επιμελείται για τη διαφύλαξη και διαχείριση της περιουσίας της ΑΔΕΔΥ μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων των οργάνων της ΑΔΕΔΥ και είναι προσωπικά υπεύθυνος για κάθε απώλεια χρημάτων και για κάθε ανωμαλία στη διαχείρισή τους.
7. Ταμίας συντάσσει τρίμηνη απολογιστική έκθεση δαπανών και εσόδων την οποία υποβάλλει προς έγκριση στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, την έκθεση αυτή υποβάλλει επίσης για έγκριση στην Ελεγκτική Επιτροπή. Ο Ταμίας είναι υποχρεωμένος μέσα σε χρονικό διάστημα πέντε (5) ημερών αφότου του ζητηθεί να ενημερώσει για την ταμειακή κατάσταση της ΑΔΕΔΥ την Ε.Ε. ή την Ελεγκτική Επιτροπή.
8. Ταμίας μπορεί να κρατάει μετρητά χρήματα για την εξυπηρέτηση άμεσων αναγκών και μέχρι ποσού που αποφασίζεται από την Ε.Ε.

Άρθρο 20

ΑΜΟΙΒΕΣ ΜΕΛΩΝ, ΟΡΓΑΝΩΝ ΑΔΕΔΥ, ΕΙΔΙΚΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ Ε.Ε.

1. ΑΜΟΙΒΕΣ ΜΕΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΩΝ ΑΔΕΔΥ

Η υπηρεσία των μελών των οργάνων της ΑΔΕΔΥ (Συνέδριο, Γ.Σ., Ε.Ε., Ελ. Επιτροπή) είναι άμισθη. Είναι δυνατόν τα όργανα της ΑΔΕΔΥ με αποφάσεις τους να εγκρίνουν έξοδα κίνησης και παράστασης σε μέλη τους.

2. ΕΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

- Ο Ειδικός Οργανωτικός Γραμματέας φροντίζει γενικά για τα θέματα καλής οργάνωσης και λειτουργίας της ΑΔΕΔΥ.
- Παρακολουθεί τις αυξομειώσεις της δύναμης των οργανώσεων - μελών της ΑΔΕΔΥ καθώς και όλες τις σχετικές μεταβολές και ενημερώνει μαζί με το Γεν. Γραμματέα το μητρώο οργανώσεων - μελών καθώς και το μητρώο των αντιπροσώπων.
- Φροντίζει, για την οργάνωση συγκεντρώσεων, σεμιναρίων, εορτών, εκδηλώσεων που προγραμματίζονται με το Γεν. Γραμματέα, έπειτα από αποφάσεις της Ε.Ε.

- Με πράξη της Ε.Ε. ή με εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας επικουρεί το Γεν. Γραμματέα σε ζητήματα οργανωτικά.
- Είναι υπεύθυνος για την εύρυθμη λειτουργία και τον εξοπλισμό των γραφείων της ΑΔΕΔΥ.
- Αναπληρώνει το Γεν. Γραμματέα σε όλες του τις αρμοδιότητες όταν αποφασίζει ο Γεν. Γραμματέας και ο αναπληρωτής.

3. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

- Είναι υπεύθυνος για τις δημόσιες σχέσεις της ΑΔΕΔΥ.
- Είναι υπεύθυνος και παρακολουθεί καθημερινά τον τύπο, απαντάει σε σχόλια τύπου και εκδίδει το καθημερινό Δελτίο Τύπου της ΑΔΕΔΥ. Διοργανώνει και εισηγείται συναντήσεις με παράγοντες της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.
- Φροντίζει για τη διανομή και αποστολή των ανακοινώσεων της ΑΔΕΔΥ στις οργανώσεις - μέλη, στον ημερήσιο τύπο και τα μέσα ενημέρωσης και την αποστολή των τηλεγραφημάτων και των εγγράφων της ΑΔΕΔΥ προς τους αρμόδιους κρατικούς φορείς.
- Τηρεί αρχείο δημοσιευμάτων σχετικών με την ΑΔΕΔΥ και τα μέλη της, τα συνδικαλιστικά θέματα και κάθετι που αφορά τους εργαζόμενους.
- Ενημερώνει το Γ.Σ., την Εκτελεστική Επιτροπή και το συνέδριο σχετικά με τα παραπάνω.
- Με απόφαση της Ε.Ε. μπορεί να του ανατεθούν επιπλέον καθήκοντα.

4. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. ΟΡΓΑΝΟΥ

- Είναι υπεύθυνος και συντονίζει όλες τις εργασίες έκδοσης και διάθεσης του δημοσιογραφικού οργάνου της ΑΔΕΔΥ. Όλες οι διαδικασίες έκδοσής του ρυθμίζονται από εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας που ψηφίζεται από την Ε.Ε.
- Με απόφαση της Ε.Ε. μπορεί να του ανατεθούν επιπλέον καθήκοντα.

5. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ - ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

- Είναι υπεύθυνος για την τύπωση των πρακτικών της Ε.Ε., Συνεδρίων, άλλων επιστημονικών ή εκδόσεων συνδικαλιστικού περιεχομένου, ή περιεχομένου που εξοπλίζει εκπροσώπους μας που συμμετέχουν σε διάφορα κέντρα λήψης αποφάσεων.
- Με πράξη της Ε.Ε. ή με εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας επικουρεί το Γεν. Γραμματέα σε ζητήματα οργανωτικά.
- Είναι υπεύθυνος για τη μελέτη και την οργάνωση προγραμμάτων συνδικαλιστικής και γενικότερης εκπαίδευσης, επεξεργάζεται μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων των οργάνων της ΑΔΕΔΥ, προτάσεις και μεθόδους ίδρυσης και λειτουργίας Ινστιτούτου διαρκούς συνδικαλιστικής επιμόρφωσης και εκπαίδευσης καθώς και κέντρου μελετών και τεκμηρίωσης.
- Με απόφαση της Ε.Ε. μπορεί να του ανατεθούν επιπλέον καθήκοντα.

6. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

- Είναι υπεύθυνος για τις διεθνείς σχέσεις της ΑΔΕΔΥ, προτείνει και εισηγείται στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ τη συμμετοχή της σε διεθνής συνέδρια, διεθνείς συναντήσεις, συμμετοχή ή αποχώρηση από διεθνείς οργανώσεις Δημοσίων Υπαλλήλων.

- Με απόφαση της Ε.Ε. μπορεί να του ανατεθούν επιπλέον καθήκοντα.

7. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ - ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

- Είναι υπεύθυνος για την καλή οργάνωση και επιτυχή εκτέλεση των διαφόρων εκδηλώσεων πολιτιστικής καλλιέργειας και ψυχαγωγίας των μελών, με την εποπτεία της Εκτελεστικής Επιτροπής και του Γ.Σ.
- Συνεργάζεται με εκπροσώπους των μελών για τη διοργάνωση εκδηλώσεων με τις οποίες προάγονται η αλληλεγγύη και η κοινωνική συνένωση των εργαζομένων.
- Συνεργάζεται με φορείς της πολιτείας και γενικότερα κοινων. φορείς, επεξεργάζεται θέσεις και μεθόδους που εισηγείται στην Ε.Ε. για την προώθηση και εφαρμογή της αρχής της ισότητας των δύο φύλων.
- Είναι υπεύθυνος για την προώθηση του κοινωνικού τουρισμού ως ιδέα και πρακτική και φροντίζει για την ανάπτυξή του στο εσωτερικό και το εξωτερικό μέσα από επαφές με αντίστοιχες οργανώσεις του εξωτερικού.

8. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΟΥ - ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

- Φροντίζει, παρακολουθεί και εισηγείται στην Ε.Ε. μεθόδους και τρόπους για την ανάπτυξη του συνεταιριστικού πνεύματος των εργαζομένων καθώς και την ανάπτυξη μορφών οργάνωσης συνεταιριστικού - καταναλωτικού χαρακτήρα.
- Είναι υπεύθυνος για την προώθηση της ιδέας του αθλητισμού, την ανάπτυξη του μαζικού - λαϊκού αθλητισμού, την οργάνωση αθλητικών εκδηλώσεων καθώς και επαφών ή συναντήσεων αθλητικού χαρακτήρα στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό.

9. ΜΕΛΗ Ε.Ε.

Στα λοιπά μέλη της Ε.Ε. μπορούν με αποφάσεις της Ε.Ε. να ανατεθούν ειδικά καθήκοντα.

Άρθρο 21

ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1. Τον οικονομικό έλεγχο της ΑΔΕΔΥ ασκεί 5μελής ελεγκτική επιτροπή που εκλέγεται από το Συνέδριο από κοινό ψηφοδέλτιο με το Γεν. Συμβούλιο για 3 χρόνια θητεία και αποτελείται από τον Πρόεδρο, τον Αντιπρόεδρο, το Γραμματέα και δύο μέλη.
2. Τα μέλη της Ελεγκτικής Επιτροπής συγκροτούνται σε σώμα στα Γραφεία της ΑΔΕΔΥ με μυστική ψηφορορία σε 15 το πολύ μέρες από την εκλογή τους και ύστερα από πρόσκληση του πρώτου μέλους του συνδυασμού που πλειοψήφισε. Αν αυτός αμελήσει, η σύγκληση γίνεται από οποιοδήποτε άλλο μέλος που εκλέχθηκε για την Ελεγκτική Επιτροπή.
3. Μέλος της Ελεγκτικής Επιτροπής που αποχωρεί για οποιοδήποτε λόγο, αναπληρώνεται από το πρώτο αναπληρωματικό μέλος του αντίστοιχου συνδυασμού.

Αν πρόκειται για μεμονωμένο υποψήφιο, η αναπλήρωση γίνεται από το ψηφοδέλτιο που πλειοψήφισε. Αν πρόκειται για αποχώρηση προέδρου γίνεται ανασυγκρότηση σε σώμα της Ελεγκτικής Επιτροπής μετά την αναπλήρωση. Το Άρθρο 15 παρ. 1 εφαρμόζεται και στην περίπτωση της αναπλήρωσης της Ελεγκτικής Επιτροπής, όπου δε στο συγκεκριμένο άρθρο αναφέρεται Γεν. Συμβούλιο, νοείται η Ελεγκτική Επιτροπή.

Άρθρο 22

1. Η Ελεγκτική Επιτροπή συνέρχεται στην Αθήνα στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ:
  - Τακτικά ανά τρίμηνο για τον έλεγχο της οικονομικής διαχείρισης της ΑΔΕΔΥ. Τηρεί δικό της βιβλίο πρακτικών. Λαμβάνει γνώση όλων των στοιχείων της οικονομικής κατάστασης της ΑΔΕΔΥ. Ο ταμίας ειδοποιείται εγγράφως και οφείλει μέσα σε τρεις ημέρες να έχει στη διάθεση της Ε.Ε. όλα τα στοιχεία. Εντός τριών μηνών από της λήξης του οικ. έτους υποβάλλει στο Γ.Σ. την έκθεσή της, όταν όμως λήξει η τριετής οικονομική περίοδος η Ε.Ε. υποβάλλει στο Συνέδριο έκθεση της οικονομικής διαχείρισης της ΑΔΕΔΥ και τη γενική οικονομική κατάσταση.
  - Έκτακτα όταν καλείται από την Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ και όταν καλείται από τρία μέλη της.
2. Η τακτική συνεδρίαση της Ε.Ε. γίνεται ύστερα από πρόσκληση του Προέδρου στην οποία αναγράφονται και τα θέματα συζήτησης που ανακοινώνονται στα μέλη της, 5 ημέρες πριν από τη συνεδρίαση. Για επείγοντα θέματα δεν είναι αναγκαία η 5/μερη προειδοποίηση.
3. Η Ε.Ε. βρίσκεται σε απαρτία αν παραβρισκονται τουλάχιστον 3 από τα μέλη της μαζί με τον Πρόεδρο απαραίτητα, εκτός αν αυτός εμποδίζεται ή κωλύεται, οπότε υπάρχει απαρτία. Αυτό φαίνεται με δήλωση του Προέδρου. Οι αποφάσεις παίρνονται με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων, όταν έχει ισοψηφία, η ψήφος του Προέδρου υπερτερεί.
4. Τα έξοδα κίνησης και παράστασης των μελών της Ε.Ε. που μετακινούνται στην Αθήνα για συνεδρίαση και άσκηση των καθηκόντων τους, βαρύνουν εξ ολοκλήρου το ταμείο της ΑΔΕΔΥ.

Άρθρο 23

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Η ΑΔΕΔΥ εκδίδει δημοσιογραφικό όργανο, του οποίου την ευθύνη έχει η Ε.Ε. δια του Ειδικού Γραμματέα έκδοσης δημοσιογραφικού οργάνου.

Άρθρο 24

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διαγράφεται

Άρθρο 25

ΠΟΡΟΙ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΒΙΒΛΙΑ

Πόροι της ΑΔΕΔΥ είναι:

1. Το δικαίωμα εγγραφής του μέλους που ορίζεται στο ποσό των πέντε (5) δρχ. κατά φυσικό μέλος.
2. Η μηνιαία συνδρομή των οργανώσεων μελών που ορίζεται στο ποσό των 30 δρχ. για κάθε φυσικό μέλος τους. Το ύψος της τακτικής συνδρομής μπορεί να αναπροσαρμόζεται με απόφαση του Συνεδρίου ή του Γενικού Συμβουλίου.
3. Έκτακτες εισφορές μετά από απόφαση του Γενικού Συμβουλίου το οποίο καθορίζει και το ύψος τους.

4. Τα έσοδα (τόκοι, πρόσοδοι) από την περιουσία της ΑΔΕΔΥ.
5. Τα έσοδα από τυχόν δωρεές, κληρονομίες παροχές, που γίνονται προς την ΑΔΕΔΥ χωρίς δεσμεύσεις ή έρχονται σε αντίθεση με τους σκοπούς του καταστατικού της.
6. Τρόπος και η διαδικασία είσπραξης των τακτικών συνδρομών καθορίζεται με απόφαση του συνεδρίου.
7. Η διαχειριστική περίοδος είναι ετήσια, αρχίζει από την 1η Γενάρη και λήγει 31 Δεκέμβρη κάθε χρόνου. Ο οικονομικός απολογισμός και ο προϋπολογισμός συντάσσεται κάθε τριετία και υποβάλλεται για έγκριση στο τακτικό Συνέδριο.
8. Τα έσοδα της ΑΔΕΔΥ διατίθενται για μισθούς υπαλληλικού προσωπικού, για έξοδα των γραφείων, για τις εκδόσεις, για έξοδα κίνησης, παράστασης, για τις περιοδείες και αποστολές, για συνδρομές σε Διεθνείς Οργανώσεις, για την κάλυψη κάθε άλλης δαπάνης της ΑΔΕΔΥ που περιλαμβάνεται στον προϋπολογισμό.

Βιβλία που τηρούνται:

1. Μητρώο Μελών, όπου αναγράφονται όλα τα στοιχεία που ορίζει ο νόμος.
2. Πρακτικό Συνεδριάσεων - Συνεδρίων.
3. Πρακτικό Συνεδριάσεων Ε.Ε.
4. Πρακτικό Συνεδριάσεων Ελεγκτικής Επιτροπής.
5. Βιβλία Ταμείου.
6. Βιβλία Περιουσίας.

Άρθρο 26

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Το Συνέδριο είναι το ανώτατο και κυρίαρχο όργανο της ΑΔΕΔΥ που αποφασίζει και καθορίζει τους στόχους του Πανδημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος και ελέγχει όλα τα όργανα.

1. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

- Συγκροτείται από αιρετούς αντιπροσώπους των μελών της ΑΔΕΔΥ
- Για κάθε 500 ψηφίσαντα φυσικά μέλη πρωτοβαθμίων εκλέγεται και ένας αντιπρόσωπος σύμφωνα με το σύστημα της απλής αναλογικής.
- Για τη συμμετοχή του αντιπροσώπου στο Συνέδριο απαιτείται βεβαίως υπογραμμένη από το Δ.Σ. του δευτεροβάθμιου (Ομοσπονδίας) μέλους της ΑΔΕΔΥ που να βεβαιώνει τη νόμιμη εκπροσώπησή του. Σε περίπτωση που δεν δόθηκε η παραπάνω βεβαίωση, ο αντιπρόσωπος μπορεί να προσφύγει στο συνέδριο που αποφασίζει πριν από την ημερήσια διάταξη.
- Παραίτηση αντιπροσώπου γίνεται προς το Συνέδριο που τον αντικαθιστά ταυτόχρονα με τον αμέσως επόμενο του συνδυασμού του.
- Κάθε σύνεδρος έχει δικαίωμα λόγου, μιας ψήφου, να εκλέγει και να εκλέγεται στα όργανα αυτοπροσώπως.

2. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ

- Χρέη προσωρινού Προεδρείου εκτελεί το Προεδρείο του Γενικού Συμβουλίου μέχρι της εκλογής του μόνιμου Προεδρείου του Συνεδρίου.

- Εκλέγεται πενταμελής επιτροπή από το Συνέδριο για τον έλεγχο της νομιμότητας των αντιπροσώπων και συντάσσει σχετικό πρακτικό.
- Μετά τη διαπίστωση της νομιμότητας των αντιπροσώπων γίνεται εκλογή προεδρείου αφού διαπιστωθεί και πάλι η απαρτία του Συνεδρίου. Ο Πρόεδρος που διευθύνει τις εργασίες, δύο αντιπρόεδροι και δύο γραμματείς με φανερή ψηφοφορία αποτελούν το προεδρείο του Συνεδρίου.
- Απαρτία υπάρχει αν παραβρίσκονται οι μισοί συν ένας σύνεδροι του συνολικού αριθμού των αντιπροσώπων των ταμιακώς εντάξει μελών. Σε περίπτωση μη απαρτίας γίνεται δεύτερη σύγκληση μέσα σε 8 ημέρες και απαιτείται το 1/3 των συνέδρων των ταμιακώς εντάξει μελών με την ίδια ημερήσια διάταξη.
- Η πρόσκληση για τη σύγκληση Συνεδρίου κοινοποιείται σε όλες τις οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ από την Ε.Ε. πριν από (1) ένα μήνα τουλάχιστον και αναγράφεται ο τόπος, ο χρόνος σύγκλησης, τα θέματα ημερήσιας διάταξης και ο χρόνος σύγκλησης του δεύτερου συνεδρίου σε περίπτωση που το πρώτο δεν έχει απαρτία.
- Το συνέδριο αποφασίζει για κάθε θέμα που αναγράφεται στην ημερήσια διάταξη ή μπαίνει για συζήτηση πριν από την έναρξη των διαδικασιών ύστερα από πρόταση του 1/5 των μελών και απόφασης απόλυτης πλειοψηφίας των νομιμοποιημένων συνέδρων.
- Οι αποφάσεις του Συνεδρίου παίρνονται με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων συνέδρων με ανάταση των χεριών εκτός από τις περιπτώσεις όπου σύμφωνα με το καταστατικό και το νόμο ορίζεται διαφορετικά. Για θέματα εμπιστοσύνης, απεργίας, προσωπικού, απαιτείται μυστική ψηφοφορία και απόλυτη πλειοψηφία των νομιμοποιημένων συνέδρων.
- Οι αποφάσεις του συνεδρίου καταχωρούνται στο βιβλίο πρακτικών των συνεδριάσεων των Συνεδρίων και υπογράφονται από το Προεδρείο και τους γραμματείς.
- Τα συνέδρια διακρίνονται σε τακτικά και έκτακτα.
- Οι αντιπρόσωποι που συμμετέχουν στο τακτικό συνέδριο έχουν θητεία μέχρι το επόμενο αρχαιρεσιακό Συνέδριο.

Άρθρο 27

ΤΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

1. Κάθε τρία χρόνια πραγματοποιείται στην Αθήνα ή σε άλλη πόλη της Ελλάδας, Τακτικό Συνέδριο των αντιπροσώπων.
2. Όλα τα μέλη της ΑΔΕΔΥ ειδοποιούνται εγγράφως για το Τακτικό Συνέδριο (3) τρεις μήνες νωρίτερα.
3. Το Συνέδριο διεξάγεται 45 ημέρες τουλάχιστον μετά την προκήρυξή του.
4. Η προκήρυξη του Συνεδρίου δημοσιεύεται σε δύο ημερήσιες εφημερίδες του τόπου όπου γίνεται και σε κάθε έντυπη ενημέρωση των Δημοσίων Υπαλλήλων.
5. Ελέγχει τη δράση και τις οικονομικές πράξεις της Ε.Ε., εγκρίνει ή απορρίπτει τα πεπραγμένα, τον οικονομικό απολογισμό και προϋπολογισμό.
6. Αποφασίζει σύμφωνα με το νόμο επί θεμάτων μομφής ή άρσης εμπιστοσύνης.
7. Εκλέγει πενταμελή εφορευτική επιτροπή για την εκλογή των οργάνων, με μυστική ψηφοφορία και με το σύστημα της απλής αναλογικής.
8. Εκλέγει με μυστική ψηφοφορία το Γενικό Συμβούλιο και την Ελεγκτική Επιτροπή.

Άρθρο 28

ΕΚΤΑΚΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

1. Τα Έκτακτα Συνέδρια προκηρύσσονται και συγκαλούνται οποτεδήποτε από το Γ.Σ. ή μετά από αίτηση του 1/10 των αντιπροσώπων που οι οργανώσεις τους είναι οικονομικά τακτοποιημένες.
2. Σε περίπτωση υποβολής αίτησης των αντιπροσώπων το Γενικό Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να συγκαλέσει Έκτακτο Συνέδριο μέσα σε ένα (1) μήνα από την υποβολή της αίτησης.
3. Έκτακτο Συνέδριο προκηρύσσει το Γενικό Συμβούλιο ύστερα από απόφαση του 1/2 συν ένα των μελών του.
4. Στο Έκτακτο Συνέδριο προτάσσονται και συζητώνται πάντα τα θέματα ή το θέμα, για τα οποία συγκλήθηκε.
5. Συγκροτείται από τους συνέδρους αντιπροσώπους των μελών της ΑΔΕΔΥ που νομιμοποιήθηκαν στο τελευταίο τακτικό συνέδριο εκτός εάν το έκτακτο συνέδριο συγκαλείται ύστερα από παραίτηση της Διοίκησης της ΑΔΕΔΥ και το θέμα σύγκλησης είναι αρχαιρεσίες, τότε αποτελεί τακτικό συνέδριο.

Άρθρο 29

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

1. Στο τέλος των εργασιών του τακτικού συνεδρίου ή του έκτακτου που έχει απόφαση να εκλέξει νέα όργανα, διεξάγονται οι αρχαιρεσίες για την ανάδειξη νέου Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ καθώς και ελεγκτικής επιτροπής.
2. Την ευθύνη για τη διενέργεια των αρχαιρεσιών την έχει η Εφορευτική Επιτροπή.
3. Μέλη της Εφορευτικής Επιτροπής δεν δύνανται να είναι υποψήφιοι για το Γ.Σ. και την Ελεγκτική Επιτροπή.
4. Οι υποψηφιότητες καταθέτονται στην Εφορευτική Επιτροπή σε χρόνο που αποφασίζει το Συνέδριο, όχι όμως λιγότερο από 24 ώρες πριν την έναρξη της ψηφοφορίας.
5. Οι υποψήφιοι μπορούν να κατέρχονται μεμονωμένοι ή να συμμετέχουν σε συνδυασμούς.
6. Οι αρχαιρεσίες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και ως εξής:
  - α. Οι έδρες του Γ.Σ. και της Ελεγκτικής Επιτροπής κατανέμονται μεταξύ των συνδυασμών και των χωριστών υποψηφίων ανάλογα με την εκλογική τους δύναμη. Το σύνολο των εγκυρων ψηφοδελτίων διαιρείται με τον αριθμό των εδρών του Γ.Σ. ή της Ελεγκτικής Επιτροπής, το πηλίκον αυτής της διαίρεσης διατηρουμένου του κλάσματος αποτελεί το εκλογικό μέτρο. Κάθε συνδυασμός παίρνει τόσες έδρες στο Γ.Σ. ή στην Ελεγκτική Επιτροπή όσες φορές χωράει το εκλογικό μέτρο στον αριθμό των εγκυρων ψηφοδελτίων που έλαβε.
  - β. Χωριστός υποψήφιος που έλαβε το ίδιο ή μεγαλύτερο αριθμό ψήφων από το εκλογικό μέτρο καταλαμβάνει μία έδρα στο όργανο που είχε βάλει υποψηφιότητα.
  - γ. Συνδυασμός που περιλαμβάνει υποψηφίους λιγότερους από τις έδρες που του ανήκουν, καταλαμβάνει τόσες μόνο έδρες όσοι είναι και οι υποψήφιοί του.

- δ. Οι έδρες που μένουν αδιάθετες σύμφωνα με τις διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων κατανέμονται από μία στους συνδυασμούς εκείνους που έχουν πάρει τουλάχιστον μία έδρα και απαραίτητα να συγκεντρώνουν υπόλοιπο ψηφοδελτίων μεγαλύτερο από 1/3 του εκλογικού μέτρου και που πλησιάζουν περισσότερο στο εκλογικό μέτρο.
- ε. Εάν και πάλι μένουν έδρες αδιάθετες κατανέμονται μεταξύ των συνδυασμών που έχουν το μεγαλύτερο υπόλοιπο ψηφοδελτίων από μία έδρα. Σε περίπτωση ισοδυναμίας γίνεται κλήρωση.
- στ. Οι αιτήσεις υποψηφιότητας για τα διάφορα όργανα υποβάλλονται στην εφορευτική επιτροπή στις προθεσμίες που ορίζει το καταστατικό. Η αίτηση υποψηφιότητας υπογράφεται από τον υποψήφιο και περιέχει το ονοματεπώνυμο, την οργάνωση από την οποία προέρχεται, το όργανο στο οποίο επιθυμεί να εκλεγεί και το συνδυασμό στον οποίο ανήκει. Εφόσον δεν είναι μεμονωμένος υποψήφιος. Είναι δυνατόν από τους συνδυασμούς να κατατίθεται κοινή αίτηση με τα παραπάνω στοιχεία για καθένα από τους υποψήφιους, που υπογράφεται από δύο τουλάχιστον εκπροσώπους του συνδυασμού, χωρίς να απαιτείται η υπογραφή της αίτησης από κάθε υποψήφιο ξεχωριστά.
- ζ. Η Εφορευτική Επιτροπή καθαρίζει τα ψηφοδέλτια τουλάχιστον 24 ώρες πριν την έναρξη της ψηφοφορίας και είναι υποχρεωμένη σε συνεργασία με το απερχόμενο Γενικό Συμβούλιο να τυπώσει ψηφοδέλτια με ίδιες διαστάσεις σε λευκό χαρτί και να φροντίσει επίσης για φακέλλους λευκούς όπου θα κλείνονται τα ψηφοδέλτια πριν ριχτούν στην κάλπη.
- η. Τα ψηφοδέλτια γράφουν στο επάνω μέρος με κεφαλαία γράμματα την επωνυμία του συνδυασμού ή της παράταξης εφόσον υπάρχει και στη συνέχεια η φράση ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ και ακολουθούν τα ονόματα των υποψηφίων με αλφαβητική σειρά. Στη συνέχεια γράφεται η φράση ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ και ακολουθούν με αλφαβητική σειρά τα ονόματα των υποψηφίων. Κάθε σημείο επί του ψηφοδελτίου που παραβιάζει τη μυστικότητα της ψηφοφορίας θα αποτελεί λόγο ακύρωσής του.
- θ. Η ψηφοφορία γίνεται με την επίδειξη του εκλογικού συνδικαλιστικού βιβλιαρίου ή του βιβλιαρίου υγείας. Η εφορευτική επιτροπή κρατάει σχετικό πρωτόκολλο ψηφοφορίας με τα στοιχεία κάθε ψηφοφόρου. Στο πρωτόκολλο ψηφοφορίας υπογράφει όποιος ψηφίζει και στο τέλος υπογράφει ο δικαστικός αντιπρόσωπος και τα μέλη της εφορευτικής επιτροπής.
- ι. Κάθε ψηφοφόρος δικαιούται να σημειώσει κατ' ανώτατο όριο τόσους σταυρούς όσος είναι ο αριθμός των μελών που εκλέγονται στο όργανο για το οποίο ψηφίζει.
- κ. Στις έδρες που αντιστοιχούν σε κάθε ψηφοδέλτιο καταλαμβάνουν οι υποψήφιοι του ψηφοδελτίου που πήραν τους περισσότερους σταυρούς προτίμησης. Οι υπόλοιποι υποψήφιοι κάθε συνδυασμού θεωρούνται αναπληρωματικοί με τη σειρά των ψήφων που πήραν.
  - κάθε αντιπρόσωπος εκλέγει και εκλέγεται σε κάθε όργανο με μυστική ψηφοφορία.

- υποψήφιος για την Ελεγκτική Επιτροπή δεν μπορεί να είναι και υποψήφιος για το Γ.Σ.
- μέλος της Εφορευτικής Επιτροπής τακτικό ή αναπληρωματικό δεν μπορεί να είναι και υποψήφιος για Γ.Σ. και Ελεγκτική Επιτροπή.

Άρθρο 30

Μέσα σε τρία (3) χρόνια το πολύ από την έγκριση του παρόντος, οι ιδρυτικές και λοιπές Οργανώσεις πρέπει να προσαρμόσουν τα Καταστατικά τους με τις διατάξεις του παρόντος, σε περίπτωση που είναι αντίθετες.

Άρθρο 31

Η τροποποίηση του παρόντος Καταστατικού γίνεται με απόφαση του Πανελλήνιου Συνεδρίου που αποφαινεται με πλειοψηφία 3/4 των παρόντων μελών. Η πρόταση της τροποποίησης υποβάλλεται στο Συνέδριο από το Γενικό Συμβούλιο ή μετά από αίτηση του 1/20 τουλάχιστον των ταμειακώς τακτοποιημένων Οργανώσεων - Μελών.

Άρθρο 32

Η διάλυση της ΑΔΕΔΥ γίνεται σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, με απόφαση των 3/4 των μελών του Συνεδρίου που ταυτόχρονα εκφράζουν τα 2/3 των Οργανώσεων - Μελών της ΑΔΕΔΥ. Τα περιουσιακά στοιχεία της ΑΔΕΔΥ περιέρχονται αυτοδίκαια σε τριτοβάθμια οργάνωση της χώρας σύμφωνα με απόφαση του Συνεδρίου.

Άρθρο 33

ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Η σφραγίδα της ΑΔΕΔΥ είναι στρογγυλή, στο μέσον αναγράφεται η ένδειξη ΑΔΕΔΥ και στην περιφέρεια αναλυτικά η επωνυμία της: «Ανώτατη Διοίκηση των Εργαζόμενων στις Δημόσιες Υπηρεσίες».

Άρθρο 34

Οτιδήποτε δεν προβλέπεται από το παρόν καταστατικό, ρυθμίζεται ανάλογα από τον εσωτερικό κανονισμό της ΑΔΕΔΥ, ο οποίος επικυρώνεται από το Γενικό Συμβούλιο, σύμφωνα με τους νόμους περί Σωματείων.

Μια γελοιογραφία του Ηλία Σκουλά από άλλες εποχές με επίκαιρο όμως περιεχόμενο. Μόνον που αυτή τη φορά οι αντιθέσεις εκφράζονταν μέσω των παρατάξεων

Δημοσιοϋπαλληλική Δράση,
No 97 (01.10.1981)

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

Στο 1ο οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εγκρίθηκαν τα παρακάτω ψηφίσματα:

1ο ψήφισμα

Για τα οικονομικά μέτρα:

«Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ τοποθετούμενο με υψηλό αίσθημα ευθύνης απέναντι στα οικονομικά μέτρα αφού έλαβε υπόψη τις διαμορφωμένες σήμερα κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες, τη μέχρι σήμερα στάση της ΑΔΕΔΥ και τη γενικότερη κατάσταση που επικρατεί στο συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας, κρίνει ως απαραίτητο να τοποθετηθεί αναλυτικά πάνω στο θέμα· να αποδώσει ακριβοδίκαια τις ιστορικές ευθύνες σε εκείνους που τις έχουν για τη σημερινή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, να καταγράψει τη δικιά του πρόταση σαν συνολικό - πλαίσιο - πρόταση των εργαζομένων για την έξοδο από την οικονομική κρίση, να προσδιορίσει τέλος τις διαδικασίες που θα πρέπει να ακολουθηθούν στο μαζικό κίνημα για την προώθηση της ενωτικής αγωνιστικής του ταυτότητας, για την επίτευξη της λύσης των αιτημάτων που διατυπώνονται και σχετίζονται με το θέμα.

Στο πλαίσιο αυτό έκανε τις παρακάτω διαπιστώσεις:

1. Η δομή της ελληνικής οικονομίας, η διάθροση της παραγωγής και της βιομηχανίας όπως σχεδιάστηκε και αναπτύχθηκε μετά τον πόλεμο έχει έντονο εξαρτησιακό χαρακτήρα.

Η παντελής έλλειψη σχεδιασμού και προγραμματισμού, η έντονη ανάπτυξη μεταπρακτικών παρασιτικών και ολιγοπωλιακών φαινομένων, η αλόγιστη διοχέτευση του δημόσιου χρήματος στους ιδιώτες επενδυτές που συγκροτούσαν την αστική τάξη της χώρας μας, αλλά και η πελατειακή σχέση στα πλαίσια της συγκρότησης σύγχρονου αστικού κράτους, φαινόμενα που συνολικά βαρύνουν τις κυβερνήσεις του παρελθόντος που κυβέρνησαν τη χώρα από τον πόλεμο και μετά, οδήγησαν στην «δόμηση» μιας παραγωγικής μηχανής στο επίπεδο της βιομηχανίας που συνολικά την χαρακτηρίζουν ο εξαρτησιακός χαρακτήρας, η αντιπαραγωγική κατεύθυνση, η παντελής έλλειψη υποδομής, αλλά και η ενσυνείδητη επιλογή σήμερα πια της αποχής από την ευθύνη της κάλυψης των αναγκών της παραγωγής και της οικονομίας. Η Ελλάδα είναι χώρα του περιφερειακού καπιταλισμού.

Ο Οκτώβρης του 1981 αποτέλεσε μια τομή σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής έκφρασης με τις αντανάκλασεις της στην οικονομική διαδικασία· στις σχέσεις παραγωγής· στην κατεύθυνση για την ανάπτυξη της χώρας μας.

Δημιουργήθηκαν οι πολιτικές προϋποθέσεις παρά τη διεθνή οικονομική κρίση και τις προεκτάσεις της εδώ, για τη σύνταξη μιας άλλης πρότασης που σε φιλολαϊκή κατεύθυνση και με δημοκρατικό τρόπο, δίνουν την προοπτική για την έξοδο από την κρίση.

Έτσι, ενώ στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα υπήρξαν τα αναγκαία βήματα, όχι πάντα τα καλύτερα, για την προστασία των εργαζομένων, δεν έγιναν τα τολμηρά εκείνα βήματα παρέμβασης στη δομή της παραγωγής που θα αντέστρεφαν την εξαρτησιακή κατεύθυνση, θα καταργούσαν σταδιακά τον μεταπρατισμό και θα αναγόρευαν την κοινωνία – τον ίδιο το λαό και τους φορείς του – και όχι τους ιδιώτες - επενδυτές, σε μοχλό ελέγχου, προγραμματισμού, σχεδιασμού και

ανάπτυξης της παραγωγής. Θα επιτάχυναν τους ρυθμούς κατάκτησης της αυτοδύναμης οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης.

2. Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θεωρεί πως η διεθνής οικονομική κρίση είναι αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος με αντανakλάσεις σε όλες τις κοινωνίες και τις οικονομίες. Στις καπιταλιστικές χώρες, στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, στις αναπτυσσόμενες και περιφερειακές χώρες. Θεωρεί ακόμη ότι αυτή η κρίση έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο σε κάθε χώρα που συναρτάται κύρια με τη δομή και διάρθρωση της οικονομίας και τη μορφή των σχέσεων παραγωγής.

Σε αυτή τη συνολική κρίση εντάσσεται και η δική μας κρίση. Η κρίση στην ελληνική οικονομία. Η κρίση αυτή εκφράζεται και με τους αριθμούς που ανακοινώθηκαν από την κυβέρνηση σε ό,τι αφορά το ισοζύγιο πληρωμών, το έλλειμμα του προϋπολογισμού, τον πληθωρισμό και την ανεργία, αλλά και με τη συνολική εικόνα που παρατηρείται στη διάρθρωση της παραγωγής και της βιομηχανίας.

3. Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θεωρεί ότι τα οικονομικά μέτρα που εξαγγέλθηκαν στις 11.10.85 και εφαρμόζονται ως ενταγμένα σε ένα γενικότερο πλαίσιο σταθεροποίησης και ανάπτυξης, αναμφίβολα πλήττουν το εισόδημα όλων των εργαζομένων με την εφαρμογή του νέου συστήματος της Α.Τ.Α. και ιδιαίτερα των εργαζομένων στο δημόσιο και γενικότερα των χαμηλών και μεσαίων εισοδημάτων, των οποίων οι αποδοχές δεν μπορούν να ανταποκριθούν στο υψηλό κόστος ζωής.
4. Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εγκρίνει και επικροτεί όλες τις σχετικές αποφάσεις και την αγωνιστική τακτική που ακολούθησε το Γενικό Συμβούλιο και η Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ σε όλη αυτή την περίοδο σε σχέση με τα οικονομικά μέτρα. Από την άποψη αυτή θεωρεί πως διατυπώσεις που καταρχήν «εκφράστηκαν» για «ανάκληση των οικονομικών μέτρων» ήταν διατυπώσεις κενές περιεχομένου και ιδιαίτερα σήμερα λειτουργούν αποπροσανατολιστικά. Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ επίσης θεωρεί ότι διαφοροποιήσεις που εκφράστηκαν σε όλη την περίοδο με κατευθύνσεις μη αποδοχής του πλαισίου της ΑΔΕΔΥ και μη συμμετοχής στις απεργιακές κινητοποιήσεις, ήταν αποτέλεσμα σκληρών διαπαραταξιακών συγκρούσεων που οδηγούν σε πολώσεις. Ταυτόχρονα οι διαφοροποιήσεις αυτές έκφραζαν την αγωνία και τη διάθεση των εργαζομένων και του λαού μας να μη συμβάλλουν άθελά τους αλλά να αποκαλύψουν και να απομονώσουν τους μηχανισμούς αποσταθεροποίησης, που προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση και να δράσουν στην περίοδο εκείνη με προφανείς στόχους ενάντια στους εργαζομένους (Πολυτεχνείο, Χημείο). Έκφραζαν τέλος την αγωνία και τη διάθεση των εργαζομένων και του λαού μας για τη διασφάλιση και προώθηση της πορείας της κοινωνικής αλλαγής, κάτι που δεν μπορεί παρά να είναι και είναι στόχος όλων μας και φυσικά του συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Από την άποψη αυτή οι διαφοροποιήσεις αυτές παρά τα όποια προβλήματα, δεν μπορεί εφεξής να λειτουργούν αντιπαραθετικά προς την ΑΔΕΔΥ γιατί έχουν τους ίδιους στόχους. Αυτό εξάλλου φαίνεται και από την υιοθέτηση του συνολικού διεκδικητικού πλαισίου της ΑΔΕΔΥ πλην ελαχίστων θέσεων από τη συντριπτική πλειοψηφία των οργάνων (Δ.Σ. και Γ.Σ.) των οργανώσεων - μελών μας.

5. Το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θεωρεί πως ένα πρόγραμμα σταθεροποίησης - ανάπτυξης που θα διασφαλίζει την αυτοδύναμη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και θα απαντά αποφασιστικά στις απαιτήσεις των μονοπωλίων και του κεφαλαίου ξένου και ντόπιου και των μηχανισμών του, δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα από την

προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και την εφαρμογή θεσμών επέμβασης, της ίδιας της κοινωνίας, στη δομή της παραγωγής.

Από την άποψη αυτή το συνολικό πλαίσιο - πρόταση των εργαζομένων στο δημόσιο που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο συζητήσεων και προβληματισμού στα πλαίσια της ιστορικής χρήσιμης και αναγκαίας πρότασης που διατυπώθηκε για διάλογο στο χώρο της αριστεράς, είναι το παρακάτω:

- Συνολικός σχεδιασμός της πορείας ανάπτυξης έτσι ώστε το κύριο βάρος να ληφθεί από το δημόσιο, τον κοινωνικοποιημένο και συνεταιριστικό τομέα.
  - Συγκεκριμένα μέτρα για την περιστολή και τη μελλοντική εξάλειψη της ανεργίας.
  - Κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων του δημοσίου τομέα της οικονομίας και του τραπεζικού συστήματος.
  - Εξυγίανση των προβληματικών επιχειρήσεων με κοινωνικά και αναπτυξιακά κριτήρια.
  - Αυστηρό έλεγχο των τιμών πρώτων υλών με τη δημιουργία παρεμβατικών οργανισμών και μηχανισμών ελέγχου.
  - Εξυγίανση του εισαγωγικού και εξαγωγικού εμπορίου, πάταξη του παραεμπορίου και των μεσαζόντων.
  - Ενίσχυση των επιχειρήσεων κοινωνικού πειραματισμού και των συνεταιριστικών οργανώσεων.
  - Γενίκευση και καθιέρωση του «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ».
  - Ενεργοποίηση και αναπροσαρμογή του ΦΑΠ.
  - Κοινωνικά δίκαιη φορολογική πολιτική που να κατανέμει τα φορολογικά βάρη ανάλογα με τα εισοδήματα σε όλες τις τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα.
  - Επανεξέταση του εισοδηματικού μέρους των οικονομικών μέτρων που διατυπώθηκε στις Π.Ν.Π. για την εξεύρεση λύσης που θα προστατεύει τα εισοδήματα των εργαζομένων που δεν μπορούν να ανταποκριθούν στο υψηλό κόστος ζωής.
6. Οι παραπάνω θέσεις αποτελούν το πλαίσιο που πρέπει να γίνει η βάση για συζήτηση και προβληματισμό σε ανοικτές διαδικασίες όλων των δημοσιοϋπαλληλικών συνδικαλιστικών οργανώσεων. Μόνο κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις ανοικτής δημοκρατικής συμμετοχής όλων των εργαζομένων κτίζεται η ενιαία αγωνιστική ταυτότητα, υλοποιείται η αγωνιστική προοπτική, διαμορφώνεται η ενιαία πρόταση που εκφράζει τη συντριπτική πλειοψηφία όλων των εργαζομένων που δεν μπορεί παρά να γίνει δεκτή από όλα τα όργανα και να προωθηθεί στις διεκδικήσεις με κάθε μέθοδο.

Οι παραπάνω θέσεις τέλος αποτελούν το αμετακίνητο πλαίσιο με βάση το οποίο θα τοποθετείται η ΑΔΕΔΥ σε κάθε όργανο που συμμετέχει, καθώς και σε κάθε διαπραγμάτευση.

Το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θεωρεί πως τόσο το περιεχόμενο όσο και οι ρυθμοί της κοινωνικής αλλαγής εξαρτώνται από την ανάπτυξη ενός ενωτικού - ταξικού - πολιτικοποιημένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Καλεί όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο της πατρίδας μας να συσπειρωθούν στα σωματεία και τις ομοσπονδίες ώστε μέσα από την ΑΔΕΔΥ να στρατευθούν στον αγώνα για την υλοποίηση των παραπάνω στόχων».

2ο ψήφισμα

Για τα πολιτικά δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων

«Το Α' Οργανωτικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εκφράζοντας την καθολική βούληση των εργαζομένων στο δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα Ν.Π.Δ.Δ., θεωρεί ότι το νομοθετικό πλαίσιο που ισχύει σήμερα στη χώρα μας και που περιορίζει με πειθαρχικές και απαγορευτικές διατάξεις την πλήρη άσκηση πολιτικών δικαιωμάτων στους πολίτες δημόσιους υπάλληλους, βρίσκεται σε αντίθεση με την ουσιαστική Συνταγματική Νομιμότητα, τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και της κατακτημένης στην πράξη ισότητας μέσα στην κοινωνία.

Η νομοθετική στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων από ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού συνόλου, παραβιάζει την αρχή της ισοπολιτείας και κλονίζει τη δημοκρατία στη χώρα μας.

Η ουσιαστική συνταγματική νομιμότητα πρέπει να κατοχυρώνει τα πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων στο δημόσιο και συγχρόνως κάθε φαινομενικός περιορισμός να αποβλέπει στην προστασία του κοινωνικού συνόλου από την κομματική χρησιμοποίηση της δημόσιας υπηρεσίας.

Η στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων από τους εργαζόμενους στο δημόσιο βασίζεται πάνω σε μια ξεπερασμένη ιστορικά αντίληψη πάνω στην οποία δομήθηκε το Ελληνικό Κράτος και η Δ.Δ. ειδικότερα.

Ζητά τη ριζική αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου και την άμεση αντικατάστασή του με διατάξεις που να βασίζονται στην κοινωνική ισότητα και που να ικανοποιούν απόλυτα το συνταγματικό δικαίωμα των Ελλήνων πολιτών εργαζομένων στο δημόσιο για την απόκτηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων. Μέχρι τότε να γίνουν ανενεργείς οι διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα που περιορίζουν τα πολιτικά δικαιώματα.

Τέλος δηλώνει ότι το σύνολο των Ελλήνων πολιτών εργαζομένων στο δημόσιο είναι αποφασισμένο να αγωνιστεί με κάθε θυσία και με κάθε μέσο για την κατάκτηση του αναφαίρετου δικαιώματός του, που είναι η παροχή πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων για ίση κοινωνική μεταχείριση και για την ενίσχυση της δημοκρατίας στη χώρα μας».

3ο ψήφισμα

Για το Ε.Σ.Υ.

«Το πρώτο οργανωτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εκφράζοντας τη διάθεση, τους στόχους και τις επιδιώξεις των εργαζομένων στο δημόσιο, χαιρετίζει και στηρίζει αποφασιστικά την έναρξη της εφαρμογής του Εθνικού Συστήματος υγείας. Τώρα, η Υγεία που ήταν έρμαιο της εγκατάλειψης και της τύχης, της εμπορευματοποίησης και της αθλιότητας, γίνεται πράγματι το πρώτιστο κοινωνικό αγαθό, υποχρέωση της πολιτείας και δικαίωμα του πολίτη.

Το Ε.Σ.Υ. αποτελεί ανυποχώρητη κατάκτηση του λαού που άρχισε να γίνεται πράξη.

Η κατεύθυνση άλλαξε οριστικά. Δρόμος επιστροφής στο παλιό καθεστώς με το ανύπαρκτο σύστημα περίθαλψης, δεν υπάρχει. Οι φραγμοί του παρελθόντος στην υγεία άρχισαν να καταρρέουν, και ήταν αυτοί οι φραγμοί:

1. Η εμπορευματοποίηση, η ανήθικη και προκλητική εφαρμογή των νόμων της ελεύθερης αγοράς στο πολυτιμότερο και ιερότερο κοινωνικό αγαθό, την υγεία.
2. Η άθλια υποδομή, η απαράδεκτη χωροταξική κατανομή, η παντελής έλλειψη προληπτικής υγιεινής, πρωτοβάθμιας φροντίδας και περίθαλψης, ανυπαρξία προγραμμάτων επιμόρφωσης επιστημονικού και νοσηλευτικού προσωπικού.

Χωρίς να παραβλέπονται οι καθυστερήσεις στην πλήρη ανάπτυξη του Ε.Σ.Υ. που οφείλονται κυρίως σε διοικητικές αδυναμίες και γραφειοκρατικές αντιλήψεις ορισμένων οργάνων, συνειδητοποιείται η σημαντικότητα των βημάτων και θα συνεχιστεί η προσπάθεια:

- ✓ Για την ολοκλήρωση της δομής του Ε.Σ.Υ., την προώθηση και δημιουργία του Εθνικού Φορέα Υγείας.
- ✓ Τη συνεχή βελτίωση της υποδομής, την εξασφάλιση προοδευτικά της επάρκειας και της ποιότητας, των καλών συνθηκών εργασίας του ανθρώπινου δυναμικού.
- ✓ Για την προώθηση της επιστήμης, της έρευνας και τη διακίνηση της γνώσης.
- ✓ Για τη σταδιακή εφαρμογή του θεσμού του οικογενειακού γιατρού, παράλληλα με την ανάπτυξη και ολοκλήρωση των Αστικών Κέντρων Υγείας.
- ✓ Τη λειτουργική διασύνδεση και το συντονισμό όλων των υγειονομικών μονάδων κάθε περιοχής.
- ✓ Τη σταδιακή μεταβίβαση στην Τοπική Αυτοδιοίκηση αρμοδιοτήτων στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας.
- ✓ Τη διασύνδεση των μονάδων πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας με το πληροφοριακό σύστημα των νοσοκομείων που αναπτύσσεται».

4ο ψήφισμα

Για την παγκόσμια ημέρα δασοπονίας

«Το 1ο Οργανωτικό - Καταστατικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που πραγματοποιήθηκε στο Ξενοδοχείο HOLIDAY INN στην Αθήνα από 18-21 Μάρτη 1986, με την ευκαιρία του γιορτασμού της ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΔΑΣΟΠΟΝΙΑΣ που γιορτάζεται και στη χώρα μας, εκτιμώντας ότι:

1. Πάνω από 3,5 εκατομμύρια στρέμματα δασών καταστράφηκαν στην Ευρώπη το 1985 από τις δασικές πυρκαγιές από τα οποία 350.000 στρέμματα δάση και 750.000 θαμνότοποι και χορτολιβάδια, καταστράφηκαν στην Ελλάδα.
2. Περίπου 4 εκατομ. στρέμματα δασών καταστράφηκαν στην Ευρώπη το 1985 από την όξινη βροχή.
3. Πέντε ολόκληρα χρόνια γίνονται σε πολιτικό, ευρωπαϊκό επίπεδο, ατέλειωτες συζητήσεις για τη θέσπιση κανονισμών αναχαίτισης της ραγδαίας καταστροφής των ευρωπαϊκών δασών με άμεσες επιπτώσεις στην κατάρρευση του φυσικού οικοσυστήματος της Ηπείρου μας.

ΨΗΦΙΖΕΙ

1. Καλεί σε ευαισθητοποίηση τους λαούς της Ευρώπης να πάρουν στα χέρια τους τον αγώνα για τη σωτηρία των δασών και του φυσικού περιβάλλοντος.
2. Καλεί τις πολιτικές ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών να δώσουν άμεση προτεραιότητα και να προχωρήσουν χωρίς περιστροφές σε πολιτικές λύσεις για τη σωτηρία των ευρωπαϊκών δασών και του φυσικού περιβάλλοντος.
3. Ειδικότερα για τα ελληνικά δάση:
  - ✓ Καλεί την Κυβέρνηση να εισάγει στα σχολεία της Α/βάθμιας και Β/βάθμιας Εκπαίδευσης μαθήματα για τη γνώση, την προστασία και διατήρηση των δασών μας.
  - ✓ Καλεί τον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα τους νέους να στρατευθούν μέσα από τους μαζικούς φορείς που τους εκφράζουν για μια πανελλήνια σταυροφορία και ένα παλλαϊκό κίνημα για την προστασία και ανάπτυξη του ελληνικού δάσους του φυσικού αυτού οικοσυστήματος που αποτελεί την γλωρίδα και την πανίδα του τόπου μας.
4. Το Ελληνικό δάσος προσδιορίζει:
  - ✓ Την αισθητική και φυσιογνωμική ταυτότητα της χώρας μας.
  - ✓ Εξασφαλίζει την προστασία του εθνικού εδάφους της ορεινής χώρας μας.
  - ✓ Προσφέρει πολύτιμα υλικά αγαθά (ξύλο, θηράματα, κ.λπ.) συμβάλλοντας στην παραγωγική ανέλιξη της χώρας μας.
5. Το ελληνικό δάσος είναι ανεκτίμητο κοινωνικό αγαθό και δεν ανήκει σε ιδιοκτήτες, αλλά σε ολόκληρο τον ελληνικό λαό.

Η ΑΔΕΔΥ συμπαρίσεται ανεπιφύλακτα στον αγώνα των εργαζομένων στη δασοπονία και ζητά την επίλυση των προβλημάτων τους».